

Nhập Cốt Tương Tư

Contents

Nhập Cốt Tương Tư	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	37
19. Chương 19	39
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	45
23. Chương 23	47
24. Chương 24	49
25. Chương 25	52
26. Chương 26	53
27. Chương 27	55
28. Chương 28	57
29. Chương 29	60
30. Chương 30	62
31. Chương 31	64
32. Chương 32	66
33. Chương 33	69
34. Chương 34	71
35. Chương 35	72
36. Chương 36	74
37. Chương 37	76
38. Chương 38	78
39. Chương 39	80

Nhập Cốt Tương Tư

Giới thiệu

CÓ BIẾT CHĂNG TƯƠNG TƯ NHẬP CỐT? Tên gốc: Nhập cốt tương tư tri bất tri ()Tác giả: Khôn Ý Ngụy Lâu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhap-cot-tuong-tu>

1. Chương 1

Đường cái náo nhiệt, rộn ràng người đến người đi.

Hôm nay Giang phủ tổ chức hỉ sự. Sư tử đá trước cửa phủ được cột mấy dải lụa màu, dưới mái hiên treo hai cái đèn lồng đỏ màu sắc tươi sáng, không khí tràn ngập vui mừng. Khách khứa đến đây chúc mừng kéo dài không dứt, vị quản gia cùng một đám tiểu tư đứng ở cửa lúc thì vái chào nhận lễ, lúc lại chạy vào nội viện thông báo. Cả bọn đều bận rộn quay qua quay lại đến choáng váng cả đầu óc.

Bởi vậy, chẳng có ai chú ý đến hai nam tử xa lạ đang đứng ở một ngã rẽ.

Hai người kia vẫn còn trẻ tuổi, độ chừng đôi mươi, đã đứng trên đường từ lâu nhưng lại trù trù chưa bước tới, mắt cứ thể nhìn thẳng vào đại môn Giang phủ.

Người bên phải mặc trường sam bằng vải thô, ngũ quan đoan chính, tướng mạo đường đường, trên vai đeo một bọc y phục nhỏ, bên hông là một thanh trường kiếm, vì đi lại đường xa xa xôi nên trông có phần mệt mỏi. Thanh niên bên cạnh hắn mặc một thân bạch y phóng khoáng, cử chỉ thanh thoát, kết hợp với nước da trắng nõn, dung nhan tuấn mỹ, y có vài phần giống công tử phú gia.

“Sư đệ, đệ đã hỏi rõ ràng chưa? Đây thật là phủ đệ của Giang Miển Giang đại hiệp chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Hà Ứng Hoan gật đầu, tay trái giấu bên trong ống tay áo, tay phải khẽ nghịch đai áo bên hông, “Đệ đã hỏi thăm mấy người rồi, chắc chắn không sai được.”

“Ha ha.” Lục Thiết Âm đưa tay lên gãi mặt, do dự nói, “Hôm nay, chúng ta đến Giang phủ chúc mừng. Ngài ấy là đại nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, hai ta đã mặc y phục đơn giản lại đường đột đi vào như vậy, liệu có phải là lỗ mãng không?”

Hà Ứng Hoan liếc mắt trừng hắn, thâm nghĩ, người keo kiệt chỉ có huynh thôi, ngoài mặt lại khẽ mỉm cười, “Sư phụ tuy giờ đã ẩn cư nơi thâm sơn, nhưng trước đây đã từng là kiếm khách đứng đầu thiên hạ, cho dù có là Giang đại hiệp danh tiếng lẫy lừng cũng phải gọi sư phụ một tiếng “đại ca”. Hôm nay Giang tiểu thư xuất giá, sư phụ phái chúng ta tới chúc mừng đã là nể mặt lắm rồi. Đệ cực...”

Lục Thiết Âm vừa nghe thấy cái động từ bài bạc này đã nhú mày, trầm giọng, “Sư đệ —”

“Ồ, đệ nói nhầm.” Hà Ứng Hoan tát nhẹ cái mồm mình, ánh mắt đầy đùa, mỉm cười cất giọng, “Đại sư huynh, chúng ta còn định đứng đây bao lâu nữa? Cứ thế này thì có mà đến tối.”

“Vậy chúng ta đến bái phỏng Giang đại hiệp thôi.”

“Sư huynh đến trình thiệp mời trước đi, đệ đi dạo xung quanh một vòng đã, tiện thể mua một ít đồ ăn lót dạ.”

“Hả?” Lục Thiết Âm ngăn người, ngạc nhiên hỏi lại, “Đệ vừa mới ăn trưa xong mà đã đói bụng rồi sao?”

“Vốn cũng không đói nhanh đến vậy, nhưng mà tại huynh ăn nhiều quá, rượu thịt vừa mới mang lên đã bị huynh chớp mắt xử lý xong hết cả, đệ động tác chậm nên chả ăn được gì nhiều.”

Lục Thiết Âm nghe y trêu chọc không khỏi đỏ mặt. Hắn nghĩ mình đúng thật là ăn hơi nhiều nên không phản bác nữa, chỉ khoát khoát tay, “Đệ đi đi. Đừng có ham chơi, nhớ phải về sớm.”

“Biết rồi.”

“Còn nữa, đừng có mà... bài bạc.”

“... Vâng.”

Hà Ứng Hoan nhanh nhẹn xoay người. Ngoài miệng thì ngoan ngoãn đồng ý, trong lòng lại thầm nghĩ, không bài bạc mới lạ đó!

Từ khi bước chân vào thành Lâm An, y chỉ chăm chăm tìm hiểu nơi nào có sòng bạc, giờ khó khăn lắm mới thoát khỏi đại sư huynh, y tất nhiên muốn đánh bạc thoải mái một phen. Không chọn đường lớn, y chỉ tìm những con hẻm vắng vẻ heo lánh mà đi. Chẳng bao lâu sau, y quả nhiên tìm ra một sòng bạc.

Hà Ứng Hoan vừa nhìn thấy tấm biển lóng lánh kim quang, tinh thần đã phấn chấn ngay lập tức. Cong cong khoe miệng, y vô thức mỉm cười, tay chấp sau lưng, chân sải bước vào.

Nơi này diện tích không lớn, bên trong lại chứa không ít người. Mọi người túm năm tụm ba, miệng hô năm hét sáu, tranh cãi ầm ĩ không ngừng. Một nơi không khí ngột ngạt như thế, Hà Ứng Hoan lại thấy thân thiết vạn phần. Y gắng sức chen vào giữa đám người, ném bạc vụn lên bàn, bắt đầu nhập cuộc.

Dạo này theo sư huynh nam hạ, y đã lâu chưa động vào xúc xắc, hôm nay lại may mắn bất thường. Chỉ mới có nửa canh giờ, túi tiền đeo bên hông đã chật cứng. Sợ sư huynh lo lắng, y không dám quá mức say sưa, chỉ giải cơn thèm đánh bạc một chút, sau đó lưu luyến không thôi rời khỏi sòng bạc.

Y vốn định theo đường cũ trở về, ai ngờ, vừa mới đi vào một con ngõ hẻm, trước mặt đã nhảy ra hai kẻ chặn đường.

Y ngăn người, nhìn thấy cách ăn mặc lòe loẹt của hai kẻ kia, mới nhớ ra đó là mấy kẻ lưu manh ngồi cùng bàn đánh bạc. Không khỏi lui về sau hai bước, y hỏi, “Hai vị đại ca có gì chỉ giáo?”

“Tiểu huynh đệ, vừa nãy người đã thắng không ít bạc, lúc này tinh thần vui vẻ, có thể cho hai huynh đệ chúng tôi... mượn ít bạc không?” Chúng vừa nói vừa siết chặt nắm đấm, từng bước một bước tới gần.

“Hóa ra là hai vị đói bụng thêm ăn, muốn đòi ta tiền mua điểm tâm.” Hà Ứng Hoan cười tủm tỉm, neho neho mắt, tay trái âm thầm nắm chặt khiến một chuỗi tiếng chuông lanh canh vang lên, “Đại ca đã có lời, tiểu đệ sao dám không tuân?”

Vừa nói, tay phải đã mò tới bên hông, thế nhưng y lại chẳng tìm thấy vật gì. Lúc này, y mới nhớ mình không mang theo binh khí. Không chút nao lòng, y lập tức vung tay đánh ra một chưởng, sau đó xoay người tránh đòn tấn công của đối phương, chân cũng thuận thế quét ngang.

Động tác nhanh nhẹn, chiêu thức thành thạo, một chiêu xuất ra cực kì đẹp mắt, thế nhưng lại không hề có nội lực. Quyền cước yếu ớt, không thể đả thương được kẻ địch.

“Khoa chân múa tay.” Hai tên lưu manh hừ lạnh, nhanh chóng nhào tới tham gia trận chiến.

Hà Ứng Hoan võ công không kém, y vốn có thể dễ dàng đối phó với hai kẻ kia, thế nhưng lúc này không có nội lực, y chỉ đành dùng công phu vật lộn với chúng. Tay áo tung bay, y không chút hoang mang hết né tránh rồi đánh trả, tuy khí lực không đủ nhưng cũng không đến nỗi rơi vào thế hạ phong. Cánh tay trái vẫn một mực giấu trong ống tay áo, không hề nhúc nhích.

Sau khi đấu một lát, bên tai bỗng vang lên tiếng cười khê, “Hôm nay mừng tám tháng hai, là ngày hoàng đạo để hôn thú, xuất hành, cầu phúc, nhưng lại chẳng phải ngày lành để cướp giật.”

Khẩu âm Giang Nam chính gốc, ngữ điệu êm ái, dịu dàng dễ nghe.

Hà Ứng Hoan kinh hãi biến hóa bộ pháp tránh khỏi sự dây dưa của hai kẻ lưu manh. Nhìn lại nơi phát ra tiếng nói, y phát hiện ra một nam tử vận thanh y đứng ở góc tường.

Người nọ mặc trang phục thư sinh, tướng mạo tuấn tú, cử chỉ phóng khoáng tự nhiên, thật là văn nhã. Bên môi thấp thoáng nụ cười, ánh mắt lấp lánh tinh quang, người nọ nhẹ nhàng mở miệng, “Nha phủ ở ngay gần đây, làm phiền hai vị ghé thăm một chuyến.”

“Tiểu tử thối này là ai? Đại gia đang bận, không rảnh đối phó với người.” Tên lưu manh nói năng hung tợn, không thèm để ý đến người kia.

Nam tử vận thanh y cười khê, bước thêm vài bước, thông dong vung ra một chưởng.

Thoáng chốc, chỉ nghe thấy vài tiếng “Ôi!”, “Ôi!” thảm thiết, hai tên lưu manh đã ngã sõng soài trên mặt đất.

Hà Ứng Hoan thấy người kia xuất chưởng dù ung dung nhưng thủ pháp lại cực kì tinh diệu, chỉ chớp mắt đã có thể chế trụ kẻ địch. Y nhin không được “A!” lên một tiếng, trong lòng trầm trồ khen ngợi.

Người kia nghe thấy giọng nói, giương mắt nhìn sang, nghiêng đầu cười hỏi, “Tiểu huynh đệ có sợ không? Có muốn ta đưa về nhà không?”

Hà Ứng Hoan nhìn thấy nụ cười kia thì giật mình ngẩn ngơ không thốt nên lời. Y thầm nghĩ, mảnh đất Giang Nam quả nhiên địa linh nhân kiệt, sản sinh người hiền. Bao nhiêu nhu tình đều sinh trên người một nam tử, thật là đáng tiếc.

Y không đáp lời cũng chẳng cảm ơn, chỉ nhìn người kia không chớp mắt, ngơ ngẩn hỏi một câu, “Trước đây, ta... đã từng gặp người chưa?”

2. Chương 2

Nam tử vận thanh y hiển nhiên không ngờ y sẽ hỏi như vậy. Sau khi ngẩn ra một hồi, người kia mới quan sát y từ trên xuống dưới, trầm ngâm nói, “Thành Lâm An không lớn, gặp lướt qua nhau cũng là chuyện thường tình. Tiếc rằng trí nhớ của tại hạ không tốt, hoàn toàn không nhớ đã từng gặp tiểu huynh đệ ở đâu.”

Từ trước đến nay ta chưa từng tới Lâm An. Trong lòng nghĩ vậy cũng không nói ra miệng, Hà Ứng Hoan vẫn ngơ ngác nhìn người kia.

Người kia mỉm cười, giọng nói càng thêm phần ôn hòa, “Cũng chẳng còn sớm nữa, người mau về nhà đi. Cần thận một chút, đừng có đi lung tung nữa.”

Dứt lời, người kia kéo hai tên lưu manh đang nằm trên mặt đất lên, đi nhanh về phía trước.

Hà Ứng Hoan giật mình, hai chân vô thức hốt hoảng đuổi theo.

Đi qua thêm mấy con phố, người kia quay đầu nhìn y hỏi, “Sao vậy? Người lạc đường à?”

“Không.”

“Người cũng muốn đến nha môn sao?”

“Không.”

“Thế cứ đi theo sau ta làm gì?”

“Ta...” Hà Ứng Hoan mọi khi nhanh mồm nhanh miệng, không sợ đất cũng chẳng sợ trời, lúc này dưới ánh mắt của thanh y nam tử, trái tim y lại đập loạn nhịp, chẳng nói được câu gì.

Người kia thấy y ngây ngô thì thấp giọng bật cười, tay giơ lên vẫy vẫy, giọng nói êm ái, “Sau này gặp lại.”

Vừa nói, hắn vừa âm thầm vận sức bước nhanh hơn, chẳng bao lâu sau đã không còn bóng dáng.

Hà Ứng Hoan mất thấy không thể đuổi kịp hắn, đáy lòng bỗng nổi lên cảm giác mất mát vô hình. Đi loanh quanh thành Lâm An một lúc, y hậm hực quay về lối cũ.

Đi tới đại môn Giang phủ, trời đã tối sầm.

Lục Thiết Âm sốt ruột chờ đợi, vừa nhìn thấy bóng y, hắn đã vọt tới hỏi liên thanh, “Sư đệ, đệ đã đi đâu thế? Sao đến tận giờ này mới về?”

“Đệ bị lạc đường, khó khăn lắm mới về được đây.” Hà Ứng Hoan thuận miệng trả lời, đưa cho hắn cái bánh bao thịt mua ở ven đường, “Sư huynh có muốn ăn không?”

“Cảm ơn đệ.” Lục Thiết Âm rung động, mặt lập tức đỏ hồng, muốn nói lại thôi, “Sư đệ...”

Hà Ứng Hoan đưa tay ngăn cản, mở miệng cắt đứt lời hắn, “Huynh đã gặp Giang đại hiệp chưa?”

“Chưa. Giang tiên bối ra ngoài từ sớm, đến tận giờ này vẫn chưa hồi phủ. Huynh còn nghe mọi người nói, Giang tiểu thư không chỉ có vẻ ngoài xinh đẹp mà còn có võ công cao cường, đã thấm nhuần hết những gì Giang đại hiệp truyền thụ. Kết thân cùng nàng là tiểu công tử Triệu gia, cũng rất tuấn tú. Bởi vì Giang tiên bối chỉ có một vị tiểu thư bảo bối, Triệu công tử đành phải ở rể.” Lục Thiết Âm biết y thích nghe những chuyện linh tinh, hắn đã cố gắng nhớ kỹ, bây giờ nói ra muốn y vui.

Ai ngờ, Hà Ứng Hoan lại như người mất hồn, một bên nghe hắn nói, một bên nghĩ thầm, vị Giang tiểu thư kia xuất thân nhà võ, cả ngày chỉ biết múa kiếm múa gươm, hắn sẽ chẳng mấy xinh đẹp. Về phần Triệu công tử, dù gương mặt hắn có tuấn tú đến mấy cũng sao có thể sánh được với vị thư sinh vận thanh y mình vừa gặp? Chỉ tiếc lúc đó mình quá mức vội vàng, quên mất không hỏi tính danh người kia, chẳng biết... sau này còn cơ hội gặp lại không?

Vừa nghĩ như vậy, trước mắt lại như có một bóng áo xanh lướt qua.

Hà Ứng Hoan ngẩn ngơ, quan sát thật chăm chú, quả nhiên đúng là người kia.

Nhiệt tình bùng lên, khi y vẫn còn đang do dự có nên bước tới chào hỏi hay không, Lục Thiết Âm đứng bên cạnh đã bước lên nghênh đón. Chắp tay hành lễ, hắn cung kính gọi, “Giang tiên bối.”

“Lục hiền chất, người tới rồi sao?”

“Hôm nay là hỉ sự của Giang cô nương, sư phụ đặc biệt phái ta và sư đệ tới đây chúc mừng.”

“Vất vả cho người rồi. Đạo gần đây sư phụ người thế nào? Có khỏe không?”

“Mọi thứ đều tốt cả, chỉ tiếc cái tính yêu rượu như mạng vẫn không thay đổi. Sư phụ cứ ôm lấy cái bình rượu cả ngày.”

“Ha ha, cái thói xấu này của Ngô đại ca chẳng thể nào sửa được.”

Lục Thiết Âm hăng say nói chuyện cùng thanh y nam tử, tiếng cười vang lên không ngớt. Hà Ứng Hoan chỉ lẳng lặng đứng một bên, tuy ngoài mặt chẳng có biểu cảm gì, đáy lòng lại hải hùng không thôi.

Hóa ra... người trước mặt lại chính là Giang đại hiệp danh tiếng lẫy lừng.

Thảo nào nhìn mặt hắn thấy quen quen, dù sao không phải oan gia đã không gặp gỡ, số mệnh an bài rồi, muốn tránh cũng không được. Nghĩ đến đây, rung động lúc trước bỗng hóa thành oán giận.

Hà Ứng Hoan liếc mắt nhìn, tay trái chậm rãi nắm chặt, sát khí hiển lộ trong đôi con ngươi. Bên tai chợt vang lên tiếng chuông lanh lảnh, giật mình tỉnh lại, tay phải vội nắm lấy cổ tay trái, y cố gắng áp chế sát khí, để nụ cười thoáng hiện trên môi. Đảo mắt một vòng, y tiến lên một bước, đôi mắt đen nhìn thẳng về phía nam tử thanh y. Y nhẹ nhàng nói từng chữ, “Giang đại hiệp.”

Giang Miên tất nhiên đã nhận ra Hà Ứng Hoan từ lâu. Hắn gật đầu, cười khe khẽ, “Vây đây chính là vị học trò giỏi giang của Ngô đại ca sao? Đúng thật là bản lĩnh hiếm có, tư chất bất phàm.”

Lời nói ra thật gần gũi thân thiết, dáng vẻ này cũng giống như dáng vẻ khi đứng trong ngõ hẻm, có một không hai.

Nhưng lúc này, cảm xúc trong lòng Hà Ứng Hoan đã không còn như trước, y cảm thấy khí huyết bốc lên trong ngực, chỉ muốn cầm kiếm giết chết người kia. Sắc mặt không đổi, y tươi cười, “Giang đại hiệp quá khen. Trước đây, ta thường nghe sư phụ nói, Giang đại hiệp không chỉ có võ công cao cường mà còn có khí phách phi phàm, làm người khiêm tốn. Hôm nay gặp được, quả thực danh bất hư truyền.”

“Người thật khéo nói.” Giang Miễn giật mình, nghĩ lại dáng vẻ ngậy ngốc của Hà Ứng Hoan lúc này, hẳn không khỏi thấy khó hiểu. Hắn vừa định nói thêm vài câu nữa, bên kia đã có người gọi sang.

“Hôm nay bận rộn quá, thứ lỗi cho Giang mỗ không có thời gian trò chuyện cùng hai vị hiền chất.” Hắn chấp tay, nhẹ giọng, “Hai người các người đã là học trò cưng của Ngô đại ca, cũng tức là con cháu của Giang mỗ, cứ thoải mái ở lại đây mấy ngày đi.”

Dứt lời, hắn cố ý liếc mắt nhìn sang Hà Ứng Hoan, dịu dàng cười cười, sau đó mới xoay người rời đi.

Lục Thiết Âm quan sát bóng lưng Giang Miễn đang dần đi xa, cảm khái, “Đệ nói chẳng sai, Giang tiên bối đối nhân xử thế thật ôn hòa, nhã nhặn. Thảo nào ngài ấy có thể qua lại thân thiết với các vị anh hùng hào kiệt, chỉ riêng việc nữ nhi thành thân đã có rất nhiều người tới chúc mừng.”

“Ừ.” Hà Ứng Hoan lơ đãng ứng một câu, mắt nhìn về phía xa xa, tâm trí lại nhớ tới một đêm của rất nhiều năm trước.

Ai cũng nói Giang Miễn tính tình ôn hòa, vừa trọng tình vừa trọng nghĩa, nhưng có ai biết hắn thực ra lại là một tên tiểu nhân sợ chết hèn hạ? Năm Hà gia gặp đại nạn, Giang Miễn rõ ràng đã đáp ứng tương trợ, nhưng cuối cùng lại chẳng hề xuất hiện...

Phải trả thù cái tên vô sỉ này thế nào mới xứng? Chỉ kết liễu bằng một đao chẳng phải là quá dễ dàng cho hắn sao? Phải nghĩ ra một biện pháp khác hành hạ hắn sống không bằng chết mới được.

Hà Ứng Hoan càng nghĩ càng thấy hài lòng. Tay trái khẽ động, một hồi chuông lanh canh, lanh canh vang lên.

3. Chương 3

Lục Thiết Âm đứng bên cạnh hiển nhiên nghe thấy tiếng chuông này, nhíu mày, hắn ngạc nhiên hỏi, “Sư đệ, chuông đồng bên tay trái đệ sao lại kêu thế? Đệ... chẳng lẽ lại tùy tiện động chân khí? Sư phụ đã sớm cảnh báo, nếu đệ mà tẩu hỏa nhập ma thêm lần nữa, tính mạng e rằng khó giữ.”

Hà Ứng Hoan lập tức hồi thần, cố gắng nặn ra một nụ cười, “Đệ chỉ cử động tay trái một chút mà thôi, có gì lạ đâu? Huống hồ, có đại sư huynh bên cạnh đệ, đệ có thể gặp phải chuyện gì?”

Mặt trời xiên xiên chiếu lên gương mặt tuấn mỹ đang khẽ mỉm cười, đẹp đẽ như tranh.

Lục Thiết Âm ngẩn ngơ nhìn, gương mặt đỏ bừng, khí thế bừng lên, hắn trầm giọng nói, “Sư đệ, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, huynh nhất định bảo vệ đệ chu toàn.”

Hắn vừa nói vừa nắm lấy tay Hà Ứng Hoan, đang dang dở lại bị quản gia Giang phủ ngắt lời.

Giờ lành đã đến, hỷ yến chính thức bắt đầu.

Nhờ tiếng tăm sư phụ, Lục, Hà hai người không chỉ chiếm được chỗ ngồi tốt mà hạ nhân cũng hầu hạ đặc biệt ân cần.

Thức ăn được mang lên cực nhanh, thế nhưng rượu thịt vừa bày lên đã bị Lục Thiết Âm nhোáng cái xử lý hết sạch. Giang hồ hào kiệt ngồi cùng bàn trợn mắt há mồm, kinh ngạc không thốt nên lời. Hà Ứng Hoan thấy thế cũng không trách cứ, y lập tức không thêm khách khí, tay phải cầm đũa tranh đoạt cùng sư huynh.

Chốc lát sau, Giang Miễn ở xa xa tiến tới mời rượu.

Lúc này, hắn đã thay một thân trường bào tối màu, thần thái sáng láng, miệng cười ôn hòa. Sau khi hàn huyên cùng mọi người một lúc, hắn thuận thế ngồi xuống cạnh Hà Ứng Hoan, dịu dàng hỏi, “Thức ăn thế nào? Có hợp khẩu vị không?”

Hà Ứng Hoan hận hắn thấu xương nhưng ngoài mặt lại tươi cười xán lạn, chớp chớp đôi con ngươi đen láy, “Mọi thứ đều tốt, chỉ tiếc là... còn thiếu hai cái bàn.”

“Vậy là sao?”

“Bên này một bàn đồ tài xỉu, bên kia một bàn chơi mạt chược, thế mới là hoàn hảo.” Dùng tay chỉ bốn phía, Hà Ứng Hoan cố tình tươi cười tình nghịch, trông thật đáng yêu.

Y vừa dứt lời, Giang Miễn đã thấp giọng bật cười, trong mắt lại càng lộ vẻ thân thiết.

Đám người ở bên cạnh cũng hô theo, “Đứa nhóc này không chỉ tướng mạo tuấn tú, ăn nói còn thật thú vị. So với tân lang ngày hôm nay, chẳng biết ai sẽ hơn ai?”

“Đúng vậy. Nghe nói tiểu công tử Triệu gia cũng là người tài mạo song toàn, sao không gọi cậu ta ra kính vài ly rượu?”

Giang Miễn nghe vậy mỉm cười, đang định mở miệng trả lời, nội đường đã vang lên tiếng quát, “Tên háo sắc kia! Người dám chạy?!”

Sau đó chỉ nghe “rầm!” một tiếng, một công tử còn trẻ tuổi đột nhiên phá cửa sổ xông vào khách phòng nơi mọi người đang tụ tập. Người nọ đầu đội ngọc quan, thân mặc cẩm y đỏ thẫm, tướng mạo tuấn tú vô cùng, đích xác là tiểu công tử Triệu gia – Triệu Lâm; còn nữ tử mặc hồng y đuổi theo hắn cầm trên tay lưỡi dao sắc bén, gương mặt giận dữ, thần tình hung tợn hét lên, “Đồ dâm tặc vô liêm sỉ, hôm nay ta không thể không kết liễu ngươi!”

Triệu Lâm không ngừng chạy trốn vẫn bớt chút thời gian ngoảnh đầu làm mặt quỷ, “Đồ xấu xí, có bản lĩnh thì cứ thử xem!”

Nàng kia vừa nghe tiếng, sắc mặt đã xấu thêm vài phần. Bảo kiếm vù vù múa trong tay, ánh kiếm sắc ngời, ngập tràn khí thế.

Mọi người trong phòng thấy trận chiến này đều cả kinh, ngơ ngác nhìn hai người kia một lát rồi mới xì xào bàn tán, “Đây chắc hẳn là Giang tiểu thư? Tại sao tân lang tân nương còn chưa động phòng đã hô đánh hô giết?”, “Hỉ yển thú vị thế này, thật đúng là chưa từng biết tới.”

Giang Miễn vẫn ngồi chỗ cũ, không chỉ nhìn thấy một màn đánh đuổi tranh cãi ầm ĩ kia mà còn nghe hết lời bàn tán của những người xung quanh. Không hề tỏ vẻ giận dữ, hắn chỉ thản nhiên mỉm cười, ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, ung dung thốt ra mấy chữ, “Diễm Nhi, đừng phá phách.”

Giọng điệu nhẹ nhàng mà ai ai cũng nghe thấy rõ ràng.

Đại sảnh thoáng chốc yên lặng, Giang Diễm ngừng bước, cao giọng phản đối, “Cha, con đang trừng trị tên điên vô sỉ này, bắt hắn phải dập đầu tạ tội với cha.”

Dứt lời, nàng hít sâu một hơi, tiếp tục vùng kiếm.

Triệu Lâm khuyêu gối tránh thoát một chiêu trong đường tơ kẽ tóc, quay đầu nhún nhoe, “Đồ xấu xa, lão tử nhất định phải bỏ ngươi!”

“Vô lại! Có như vậy thì cũng là bốn cô nương bỏ ngươi trước!”

Mắt thấy hai kẻ kia ăn nói càng ngày càng chả ra sao, Giang Miễn không khỏi thở dài một tiếng, tay vỗ nhẹ mặt bàn. Chớp mắt, một chiếc đũa trúc bên tay lập tức phi ra ngoài, đánh trúng trường kiếm của Giang Diễm.

Chỉ nghe thấy một tiếng “A!” kinh hãi, trường kiếm rơi xuống đất, Giang Diễm hai chân mềm nhũn ngã ngồi. Lúc này, Triệu Lâm mới dừng bước, quay đầu lại cười ha ha, còn chưa kịp mở miệng nói vài câu trên chộc thì đã khê hô một tiếng, sau đó cũng ngã ra đất.

Sau khi hai kẻ kia lần lượt ngã xuống, trong phòng bỗng vang lên vài tiếng “Ồi!”, “Ồi!” thảm thiết. Khách khứa ai nấy đều cảm thấy tay chân như nhũn ra, tứ chi vô lực, có người nằm trên bàn, có kẻ ngồi bệt dưới đất, ai kinh ngạc thì kinh ngạc, ai mắng chửi thì mắng chửi, đại sảnh nhất thời hỗn loạn vô cùng.

Hà Ứng Hoan vốn chẳng phát sinh dị trạng gì, nhưng nhìn thấy bộ dạng quái dị của những người xung quanh, y cũng lâm bầm vài tiếng rồi giả trang cúi đầu nằm sấp, lén quan sát tình hình.

Chẳng bao lâu sau, giang hồ hào kiệt tụ tập trong đại sảnh đều lần lượt ngã xuống, toàn thân bủn rủn, không thể động đậy. Lúc này nhìn lại chỉ còn có mình Giang Miễn vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, thần sắc thản nhiên thưởng thức chén trà trong tay, nói rõ ràng từ chữ một, “Thức ăn có độc.”

Lời vừa nói ra, đại sảnh lập tức ồn ào. Mọi người dù tay chân không thể động đậy, giọng nói vẫn thật to.

“Giang đại hiệp, có kẻ muốn hại chúng ta sao?”

“Giang đại hiệp, người hạ độc là ai? Kẻ thù của ngươi sao?”

“Giang đại hiệp...”

“Suyt!” Giang Miễn khẽ mỉm cười, ngón tay đặt bên môi, mắt nhìn ra cửa sổ, giọng nói hần êm tai, “Hôm nay là ngày vui của tiểu nữ, nếu các hạ đã tới, sao không vào uống một ly rượu mừng?”

“Tâm ý của Giang đại hiệp ta xin nhận, về phần rượu thì... không thể uống.” Một tiếng cười khê vang lên, sảnh đường bỗng bị chướng lực chấn động, sau đó một hắc ảnh phi thân tiến vào, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Chỉ thấy kẻ kia mặc một thân y phục đen tuyền, mặt nạ đáng sợ đeo trên mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt đen như mực và đôi môi thật mỏng. Tay trái chắp sau lưng, tay phải cầm một dây hương đang bùng cháy, quanh thân y tỏa ra thứ khí tức kì dị không nói được là yêu dị mê người hay hung hăng bạo ngược.

4. Chương 4

“Thập lý phiêu hương tán?” Giang Miễn chỉ nhìn một cái đã có thể đoán ra nội tình, xoay xoay cái chén trong lòng bàn tay, hần ung dung mở miệng, “Các hạ đã hạ độc vào rượu, lại lấy dây hương trong tay dẫn độc, thảo nào không dám uống.”

Nghe vậy, kẻ nọ ha ha cười lạnh, nói năng có phần máy móc, “Giang đại hiệp quả là tinh mắt.”

“Thập lý phiêu hương tán chính là bảo vật trấn giáo của ma giáo Tây Vực, các hạ đã sử dụng loại độc này, lại dám cả gan một mình xông vào đây, chắc hẳn phải là một vị cao nhân trong Thiên Ma giáo?”

“Giang đại hiệp liệu sự như thần, bội phục, bội phục. Đáng tiếc, hai chữ “cao nhân” ta không dám nhận.” Vừa nói, kẻ kia vừa dập tắt dây hương, “Tại hạ là Thiên Ma giáo Tổng Ngọc Thanh, đã ngưỡng mộ đại danh Giang đại hiệp từ lâu.”

Nghe xong danh hào của kẻ kia, trong lòng cả kinh nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười, Giang Miễn ôn hòa nói, “Tổng giáo chủ đại giá quang lâm, chẳng biết là có việc gì?”

“Bổn tọa đặt chân tới Lâm An, thứ nhất là vì muốn thăm viếng các vị giang hồ hào kiệt, thứ hai là vì muốn mở mang chút kiến thức về tinh hoa võ học Trung Nguyên. Giang đại hiệp có nguyện chỉ giáo?” Y vừa nói ngón tay vừa khẽ động, cũng chẳng biết y đã làm gì, chỉ thấy hai cây châm độc bắn thẳng về phía Giang Miễn.

“Tổng giáo chủ là khách từ xa tới, nếu đã nóng lòng thảo luận võ nghệ, Giang mỗ tất nhiên sẽ phụng bồi.” Hần nói hết câu, tay phải không chút hoang mang nâng lên. “Đình!”, “đình!” vài tiếng giòn giã, ngân châm bắn trúng chén trà Giang Miễn đang cầm trên tay, bị nội lực của hần ảnh hưởng liền bật ngược về hướng cũ.

Tổng Ngọc Thanh đã sớm đoán được, y nhanh nhẹn rút nhuyễn kiếm bên hông ngăn cản.

Ai ngờ, hai cây châm độc chỉ bay được nửa đường đã rơi xuống đất. Chỉ bằng một chiêu này đã có thể thấy rõ nội lực Giang Miễn thâm hậu đến mức có thể tự nhiên thu phóng. Khách khứa trong phòng dù chẳng thể động đậy vẫn cao giọng ngợi khen.

Tổng Ngọc Thanh tính tình cao ngạo, cậy võ công cao cường một mình xâm nhập Giang phủ, thế nhưng vừa vung kiếm đã chém vào không khí, y mất mặt, khó chịu vô cùng. Một nửa gương mặt ẩn dưới mặt nạ không thấy rõ cảm xúc, đôi môi mỏng mím chặt, trông mắt hiển hiện sát khí. Y lạnh giọng cười, “Giang đại hiệp, mời!”

Dứt lời, y tiến lên vài bước, gương kiếm xuất thủ trước.

Giang Miễn vẫn ngồi ở cạnh bàn bấy giờ mới thả người phóng lên. Hắn chỉ đẩy nhẹ một cái, chén trà đã được đặt lại nhẹ nhàng trên mặt bàn. Nước trà vốn là màu xanh biếc trong suốt giờ đã chuyển sang đỏ sậm. Hóa ra hắn đã nhân thời gian nói chuyện với Tổng Ngọc Thanh để bức độc ra theo đầu ngón tay.

Tổng Ngọc Thanh không hiểu được điều đó, chỉ nghĩ rằng nội công Giang Miễn thâm hậu đến mức ngay cả Thập lý phiêu hương tán cũng không thể làm gì được. Lập tức lấy lại tinh thần, y vung kiếm tấn công, chiêu thức đánh ra thực hung ác.

Mới đầu chỉ né trái tránh phải, sau khi nhường hơn mười chiêu, Giang Miễn mới khen một tiếng “Khá lắm!” rồi rút kiếm phản kích.

Hai người lao vào chiến đấu.

Trận chiến kịch liệt, chỉ thấy một người khinh công siêu việt, nhanh như ma quỷ, một người tùy ý thân nhiên, tay áo cũng vì cử động mà tung bay. Nhất thời, bóng kiếm tới tới lui lui, bóng dáng đan xen không phân cao thấp.

Đến chiêu thứ hai trăm, Giang Miễn vung kiếm đâm thẳng về phía mi tâm Tổng Ngọc Thanh. Tổng Ngọc Thanh hơi hơi nghiêng người tránh thoát trong gang tấc. Y bỗng chuyển kiếm sang tay trái, tung một chưởng đánh trúng vai Giang Miễn.

“Hàn băng độc chưởng?” Giang Miễn rùng mình, chân khí trong cơ thể chạy tán loạn không cách nào hợp lại.

Tổng Ngọc Thanh không đáp lời, chỉ nhếch miệng hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục xuất kiếm.

Giang Miễn vừa lùi vừa tránh, nhanh chóng rơi vào thế hạ phong. Nếu tranh đấu một cách quang minh chính đại, một kẻ võ nghệ cao cường như hắn chắc chắn sẽ không trúng độc chưởng Hàn băng. Chỉ tiếc hắn đã trúng Thập lý phiêu hương tán từ trước, dù phần lớn độc tố đã bức ra ngoài nhưng vẫn còn chút ảnh hưởng. Lúc này, hắn không chỉ không cách nào vận hành chân khí, ngay cả chân tay cũng dần dần tê liệt.

Hóa ra, Thập lý phiêu hương tán được tôn là chí bảo của Thiên Ma giáo không chỉ bởi vô sắc vô vị mà còn do độc tính rất mạnh, người nội lực càng thâm sâu càng bị độc ảnh hưởng, dù có ép độc ra cũng rất dễ bị phản phệ. Ngược lại, người không có nội lực sẽ không trúng độc.

Bởi vậy, trong phòng này ngoại trừ Tổng Ngọc Thanh, còn có một người khác không hề bị ảnh hưởng bởi Thập lý phiêu hương tán— chính là Hà Ứng Hoan hoàn toàn không có nội lực.

Y tuy không rõ vì sao mình không trúng độc nhưng vẫn giả bộ không thể cử động, chỉ ngả vào bàn nhìn trộm một màn luận võ kia. Nhìn đến lúc Giang Miễn trúng một chưởng của Tổng Ngọc Thanh, trái tim bỗng nhảy lên thành thịch, y sợ hãi đến mức suýt kêu lên thành tiếng. Sau lại thấy Giang Miễn liên tiếp lui bước, y càng hoảng loạn, chẳng biết là vì lo lắng cho an nguy của người kia hay chỉ là vì sợ chẳng may người kia chết đi, thù này y sẽ chẳng biết tìm ai để báo.

Do dự hồi lâu, Hà Ứng Hoan bỗng nhiên hắng giọng, cười hì hì, “Đại sư huynh, chúng ta thật may mắn. Khó khăn lắm chúng ta mới được hạ sơn một lần, thế mà lập tức đã được nhìn thấy cảnh hai vị cao thủ luận bàn võ nghệ. Nếu lúc này mở một ván cược chắc chắn sẽ rất thú vị, hay là giờ chúng ta cược thử đi, xem rốt cục là ai thắng ai thua?”

Lời này vang vọng thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, ngay cả Tổng Ngọc Thanh đang múa kiếm cũng phải liếc mắt nhìn.

Lục Thiết Âm càng kinh ngạc không thôi. Hắn không rõ vì sao sư đệ đột nhiên nói vớ nói vẩn, chỉ có thể ngơ ngác không thể thốt ra lời.

Hà Ứng Hoan vốn cũng không mong Lục Thiết Âm có thể tiếp lời. Y lập tức cất tiếng cười to, giọng điệu lộ rõ vẻ hào hứng, “Theo ta thấy, dù võ công Tổng giáo chủ kém Giang đại hiệp một bậc, thế nhưng xét về bản lĩnh vô liêm sỉ lại đứng đầu thiên hạ. Ừm, ta cực Tổng giáo chủ thắng!”

Tổng Ngọc Thanh dù có chuyên tâm chiến đấu đến mức nào cũng vẫn nghe thấy những lời này. Cước bộ đình trệ, y trừng trừng nhìn về hướng Hà Ứng Hoan.

Hà Ứng Hoan vừa bị ánh mắt lạnh băng lướt qua đã giật cả mình, mồ hôi lạnh rịn ra khắp trán. Y nắm chặt nắm tay, thầm nghĩ trong lòng, cực thử một ván xem thắng thua thế nào.

Hơi ngừng lại một chút, y nghiêng răng nghiêng lợi bổ sung, hôm nay ta ra tay cứu giúp chẳng qua là vì tương lai có thể tự mình báo thù Giang Miến, không phải vì bất cứ lý do nào khác!

Suy nghĩ xoay chuyển như chong chóng, y giương tay phải phóng ra một vật, lớn tiếng hô lên, “Cẩn thận ám khí!”

5. Chương 5

Tổng Ngọc Thanh đã sớm có phòng bị, nhìn thấy Hà Ứng Hoan đột nhiên xuất thủ thì không dám chậm trễ, trường kiếm vung lên, chém vật kia thành hai nửa.

Y cứ tưởng vật đối phương phóng tới sẽ là một loại ám khí lợi hại nào đó, ai ngờ lại chỉ là một tờ giấy vo viên lại, hơn nữa, sau khi chịu một kiếm, bột phấn ẩn bên trong liền tung bay tứ tán.

Không xong!

Tổng Ngọc Thanh thầm kêu một tiếng. Tình thế không ổn, y nhanh chóng nín thở nhưng vẫn không tránh khỏi hít vào một ít bột phấn. Nghĩ mình đã trúng phải kịch độc, y tức giận hướng kiếm về phía Hà Ứng Hoan, lạnh lùng hỏi, “Tiểu tử thôi, ngươi vừa làm gì?”

“Cũng không có gì, chẳng qua là ta chiếu theo quy củ giang hồ, có qua có lại mà thôi.” Hà Ứng Hoan giả ngu nhào người nằm trên bàn, giọng nói mạnh mẽ, “Nếu Tổng giáo chủ đã dùng thứ mê hồn tán xú uế kia để đối phó với mọi người, ta liền cũng khiến người nếm thử hương vị của độc dược.”

Tổng Ngọc Thanh hít sâu mấy hơi, một bên thử vận hành chân khí trong cơ thể, một bên nheo mắt quát lớn, “Ngươi dùng độc gì?!”

“Độc ‘Thất bộ đoạn tràng tán’ của ta rất nổi tiếng, còn về hiệu quả à... Ha ha, tất nhiên cũng giống y như tên gọi. Dù võ công của người có cao cường đến đâu đi nữa, một khi đã trúng thứ độc này, chỉ cần bước bảy bước, thất khiếu sẽ chảy máu, mất mạng ngay tại chỗ.”

Tổng Ngọc Thanh nghe Hà Ứng Hoan ba hoa nhưng không phát hiện điều dị thường trong cơ thể, không khỏi cảm thấy ngờ vực. Y cười lạnh một tiếng, khẽ hừ nhẹ, “Ngươi cho ta là trẻ con ba tuổi hay sao mà dùng cái cách lừa gạt này? Bỏ tọa hành tẩu trên giang hồ nhiều năm như vậy, chưa từng nghe thấy cái tên gì mà ‘thất bộ đoạn tràng tán’?”

“Ha ha!” Hà Ứng Hoan cười lớn, bỗng nhiên đứng dậy nghênh ngang tiến vài bước, không hề sợ sệt, “Tin hay không là tùy ngươi, dù sao sau khi bước bảy bước, người chết là người chứ chẳng phải ta.”

Tổng Ngọc Thanh vốn nửa tin nửa ngờ, lúc này thấy kẻ kia nhẹ nhàng bước tới trước mặt mình thì thất kinh, toát mồ hôi lạnh, thốt lên một câu, “Ngươi, ngươi không trúng độc?”

Hà Ứng Hoan hi hi cười, giả bộ ngây thơ nháy mắt một cái, nghiêng đầu đáp lời, “Có gì kì lạ đâu? Sư phụ ta sớm biết người Thiên Ma giáo ngoan độc nên đã bắt ta luyện một loại võ có thể khiến cơ thể bách độc bất xâm, chuyên dùng đối phó với thứ mê hồn tán hồi thối và Hàn băng chương của người.”

Sợ Tổng Ngọc Thanh không dễ mắc lừa, y lôi cả danh hào của sư phụ nhà mình ra dọa dẫm.

Tổng Ngọc Thanh nghe xong quả nhiên trúng kế, “Vây cái ‘thất bộ đoạn tràng tán’ cũng là do sư phụ người chế ra?”

“Tất nhiên rồi.”

“Chẳng hay đó là vị tôn sư nào?”

“Sư phụ ta học sâu biết rộng, văn võ toàn tài không ai sánh bằng, kiếm pháp trác tuyệt đứng đầu thiên hạ. Chỉ tiếc người đã rửa tay gác kiếm từ lâu, ta thật lòng không thể tùy tiện nói ra danh hào của người.”

Nghe vậy, Tổng Ngọc Thanh như có điều suy nghĩ, trường kiếm trong tay cũng dao động không ngừng. Sau đó, con người đen thẫm bỗng lóe sáng, y cúi đầu cười một tiếng rồi mở miệng, “Tôn sư có phải Tiêu Hồn kiếm vang danh thiên hạ – Ngô Tiểu Kiệt Ngô đại hiệp?”

“Ôi, Tổng giáo chủ vừa đoán đã trúng rồi, chán thế cơ chứ!”

“Tuy ta ở Tây Vực từ lâu nhưng danh tiếng của Ngô đại hiệp vẫn như sấm bên tai. Ngô đại hiệp tài trí trời ban, quãng thời gian ngang dọc giang hồ đã làm nhiều việc nghĩa, sau lại ở thời kì danh tiếng chính thịnh thì thoái ẩn giang hồ về chốn sơn lâm. Chẳng biết so với hạng ngụy quân tử lừa lọc người đời, danh tiếng Ngô đại hiệp cao hơn mấy lần.”

Ý giễu cợt trong lời nói này có ai nghe mà không hiểu? Giang Miễn thế mà không hề nổi giận, chỉ chấp tay cười nhạt, “Nhân phẩm của Ngô đại ca, từ trước tới nay Giang mộ vẫn luôn bội phục.”

Hà Ứng Hoan cũng cười theo, giọng điệu thiếu phần nghiêm túc, “Luận về lọc lừa thiên hạ, người nào có thể sánh bằng Tổng giáo chủ người? Sư phụ ta làm sao bì kịp.”

Tổng Ngọc Thanh thấy hai kẻ kia người tung kẻ hứng, quan hệ chắc hẳn không tầm thường, lại nghĩ đến mình đang trúng kịch độc, y cắn răng, trầm giọng nói, “Ta kính ngưỡng Ngô đại hiệp đã lâu, hôm nay có cơ hội gặp mặt học trò cứng của gã, thật muốn lãnh giáo võ công của các hạ.”

Thứ nhất là vẫn còn hoài nghi Hà Ứng Hoan nên muốn thử một phen, thứ hai, y muốn dựa vào vũ lực chế ngự đối phương, nhân cơ hội đó cướp thuốc giải.

Hà Ứng Hoan tất nhiên cũng đoán được ý này.

Hoàn toàn không có nội lực, theo lý thuyết, y chắc chắn không thể đỡ nổi một chiêu của Tổng Ngọc Thanh. Thế nhưng, y lại cười khanh khách như chẳng hề để ý, hời hợt nói, “Tốt lắm, vậy ta sẽ dùng vài chiêu mở mang kiến thức cho Tổng giáo chủ.”

Dứt lời, y quay đầu cười cười với Giang Miễn, “Giang đại hiệp, cho ta mượn binh khí dùng một lúc.”

Độc đã ngấm sâu vào cơ thể, tay chân không còn linh hoạt nữa nhưng Giang Miễn vẫn bước lên một bước chắn trước người Hà Ứng Hoan, dịu dàng nói, “Hà hiền chất, người không được mạo hiểm.”

Hà Ứng Hoan thấy hấn kiệt lực bảo vệ mình, chợt động tâm, ân oán tình cừu gì cũng vứt hết ra khỏi đầu. Y chậm rãi tiếp nhận trường kiếm hấn cầm trong tay, ý cười bên môi ngày càng sâu, thanh âm phát ra êm ái vô cùng, “Giang đại hiệp yên tâm, ta không sao.”

Dứt lời, y xoay người, cổ tay động một cái, trường kiếm đã phi về phía trước, bất ngờ tung một chiêu.

Kiểm chiêu thường thường nhưng khi đâm được nửa đường, mũi kiếm đột nhiên rung động. Sau khi xoay tròn mấy vòng, bóng kiếm đã biến hóa vô số, nhất nhất đánh về kẻ địch.

Tổng Ngọc Thanh cảm thấy gió mạnh ào tới, ánh kiếm loang loáng khắp bầu trời, chỉ nhìn thôi đã hoa cả mắt, chống đỡ làm sao cũng không rõ. Thầm kinh hãi lui lại mấy bước, khi vừa thấy rõ đường đi của chiêu thức, y lập tức vung kiếm ngăn cản.

Ai ngờ binh khí còn chưa va chạm, Hà Ứng Hoan đã thu hồi kinh lực, chuyển hướng kiếm về che trước ngực mình.

Tổng Ngọc Thanh lần thứ hai chém vào không khí, tức giận dâng trào, đôi mắt đen lập tức ngập đầy sát ý. Y lạnh lùng nói, “Một kiếm tiêu hồn, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Y chỉ nghĩ Hà Ứng Hoan có tình khoe khoang võ học, lại chẳng ngờ đối phương không có nội lực, nếu hai kiếm chạm nhau, sự thật sẽ phơi bày.

Hà Ứng Hoan vừa ra tay đã sử dụng tuyệt học bản môn mới có thể chế ngự Tống Ngọc Thanh, bây giờ đã chẳng còn chiêu thức gì lợi hại nữa, thế nhưng, y vẫn cố tình tỏ vẻ dừng dừng, tủm tỉm cười nói, “Đa tạ. Tống giáo chủ vừa này đã bước hai bước, giờ chỉ còn năm bước nữa thôi.”

Tống Ngọc Thanh nghe lời nhắc nhở mới nhớ ra độc còn chưa được giải, nhìn điệu bộ thản nhiên của Hà Ứng Hoan giống hệt kẻ có tuyệt kỹ, nếu cứ đấu tiếp, sợ rằng mình cũng chẳng được lợi lộc gì. Vì vậy, y vùng kiếm quát lớn, “Thuốc giải đâu?!”

“Không có.”

“Cái gì??”

“Đó là độc được sư phụ ta mới chế, còn chưa có thuốc giải. Tống giáo chủ may là chưa ngấm độc sâu, chỉ cần bây giờ người thi triển khinh công, tìm một nơi nào đó yên lặng, dùng nội lực bức độc ra là được.” Y dừng một chút, chuyển mắt, lại bổ sung thêm, “Nhưng nếu Tống giáo chủ võ nghệ không tinh, không có được khả năng bức độc như của Giang đại hiệp thì chịu rồi.”

Tống Ngọc Thanh vừa nghe không có giải được đã lo lắng không ngừng, nay nghe xong lời kia thì như trút được gánh nặng. Y lập tức nghĩ tiếp, tiểu tử thối này dù còn trẻ, bản lĩnh đã cao như thế, nếu sư phụ Ngô Tiểu Kiệt của y cũng ở đây, chỉ sợ ta sẽ không phải đối thủ. Thừa dịp hiện tại thắng bại bất phân, ta nên tìm cách thoát thân cho thỏa đáng.

Quyết định xong, y thu nhuyển kiếm về bên hông, sau đó gật đầu với Hà Ứng Hoan, cao giọng, “Đã như vậy, bổn tọa đi trước một bước. Nếu sau này còn gặp lại, ta nhất định sẽ so tài với tiểu huynh đệ người. Thứ lỗi, ta không hầu chuyện nữa.”

Nói xong, y nhẹ nhàng phi thân, cong ngón tay bắn châm độc về phía Giang Miễn.

Hà Ứng Hoan nhanh tay lẹ mắt, vội vàng vọt tới dùng tay áo cản lại độc châm. Sau đó, y cao giọng hô to với bóng áo đen đeo mặt nạ quỷ, “Tống giáo chủ đi thông thả. Lần sau, người nhớ dùng thứ độc được nào đó lợi hại, đừng để ô danh ‘thiên hạ đệ nhất vô liêm sỉ’ của người!”

Lời vừa nói ra, chúng giang hồ hào kiệt trong phòng lập tức cười vang.

Hà Ứng Hoan không thèm để ý, chỉ quay đầu lại hỏi Giang Miễn, “Giang đại hiệp, thương thế của ngài có ổn không? Độc có ngấm sâu không?”

Muốn làm thân với Giang Miễn, y tận lực tỏ vẻ lo lắng, lại không hề biết rằng dù mình có không giả vờ, quan tâm đã lộ hết trên nét mặt.

“Đừng lo, chỉ cần tĩnh dưỡng một lát là được.” Giang Miễn đề lại vết thương ở đầu vai, ánh mắt ôn hòa, cười khê, “Hà hiền chất, lần này may nhờ có người tương trợ.”

Hà Ứng Hoan cũng không thèm khiêm tốn, cười híp cả mắt, “Để hù dọa họ Tống, ta chỉ bóp nát một vật rồi gói vào trong giấy, gọi đó là ‘ám khí’ rồi tung ra. Giang đại hiệp không cần phải cảm ơn.”

“Vật gì thế?”

Hà Ứng Hoan ha ha cười mấy tiếng, vẻ giảo hoạt hiện rõ trong đôi con ngươi đen nhánh. Y nhẹ nhàng thốt ra hai chữ, “Xúc xắc.”

6. Chương 6

Sau khi Tống Ngọc Thanh rời khỏi, Giang Miễn vận công bức nốt độc ra khỏi cơ thể, khách khứa trong phòng cũng dần dần có thể hoạt động trở lại. Hôn yển ngày đó tuy rằng hỗn loạn nhưng không có thương

vong, mọi người no say một trận rồi mới tận hứng ra về.

Hai người Lục, Hà được giữ lại ở Giang phủ mấy ngày. Hà Ứng Hoan một lòng muốn báo thù, chỉ mong được nương nhờ nơi này mãi không đi, Lục Thiết Âm không có chủ kiến, trước nay luôn nghe lời sư đệ nên tất nhiên cũng đồng ý.

Mấy ngày tiếp theo, Hà Ứng Hoan áp dụng chính sách dây dưa vừa khoác lác vừa nịnh nọt để làm thân với khắp trên dưới Giang gia, từ lão tổng quản đến nhóm nha đầu đốt lửa. Bởi vậy, y chẳng cần tốn bao nhiêu thời gian đã hỏi thăm tỉ mỉ thói quen của Giang Miễn.

Biết Giang Miễn thích yên tĩnh, mỗi sáng sẽ đi dạo vài vòng quanh rừng trúc sau núi, y cố ý dậy thật sớm, một thân một mình tới rừng trúc kia luyện kiếm.

Vừa mới múa được vài chiêu, quả nhiên, y đã nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc.

Hà Ứng Hoan cười thầm, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm túc chăm chú luyện kiếm. Y thuận tay múa chiêu thức ngày ấy dùng để đối phó với Tống Ngọc Thanh, cổ tay dịch chuyển, khí thế kiếm quét ngang sắc bén, chỉ trong thoáng chốc đã biến ảo ra vô số kiếm ảnh.

Y luyện xong chiêu này, bên cạnh bỗng truyền đến tiếng vỗ tay tán thưởng, người kia cất lời khen, “Đẹp lắm.”

Hà Ứng Hoan khẽ mỉm cười, thu kiếm, quay đầu quả nhiên thấy Giang Miễn đang đứng sau lưng.

“Giang đại hiệp?” Y cố ý tỏ vẻ vui mừng bước tới gần, “Ngài dậy sớm quá.”

“Muộn hơn Hà hiền chất nhiều.” Giang Miễn cũng cười theo, cúi đầu nhìn trường kiếm trong tay y, cất tiếng hỏi, “Chiêu thức vừa này uy lực kinh người, chẳng biết là chiêu thứ mấy?”

“Là chiêu lợi hại nhất trong Tiêu Hồn Kiếm, tên gọi “Như mộng tự huyền”. Sư phụ ta tâm đắc với chiêu thức này nhất.”

“Ngô đại ca quả là kỳ tài võ học khó có thể gặp.” Giang Miễn gật đầu, đưa mắt nhìn Hà Ứng Hoan một lúc rồi mới mở miệng nói, “Kiếm pháp của Hà hiền chất tuy rất hoàn mỹ nhưng nội lực lại không đủ.”

Đâu chỉ là không đủ? Phải là không có chút nội lực nào mới đúng!

Hà Ứng Hoan thầm hừ mấy tiếng, vẻ mặt vẫn thật là ngây thơ, ngượng ngùng đáp lại, “Ta tư chất kém cỏi lại lười luyện võ, chẳng thể nào học được tuyệt thế thần công của sư phụ.”

Nghe vậy, Giang Miễn nhú mày hoài nghi.

Hắn nghĩ Hà Ứng Hoan còn trẻ như vậy kiếm pháp đã tinh thông, tư chất hẳn phải không kém. Dù sao đây cũng là chuyện của người khác, không tiện hỏi, hắn đành phải chuyển hướng câu chuyện, “Nếu phải chiến đấu một mình, công lực của ngươi không phải là đối thủ của Tống giáo chủ.”

“Không sai, nếu giao thủ với tên họ Tống kia, ta giỏi lắm cũng chỉ đấu được tới chiêu thứ mười. Cứ đánh tiếp, ta hẳn sẽ phải gãy tay gãy chân, có khi đến cái mạng nhỏ này cũng khó giữ. May mà Tống Ngọc Thanh ác độc mưu mô, y lại nghĩ mọi người trong thiên hạ đều thích sử dụng độc giống mình, mới trúng kế của ta.”

“Đã biết vậy, sao ngày đó ngươi còn mạo hiểm? Thật quá mức lỗ mãng.”

“Không đánh thì chết, đánh may ra còn tìm được đường sống, so với ngồi một chỗ chờ chết, chi bằng đem cả tính mạng ra đánh cược. Đời này ta thích nhất là đánh bạc, cho dù chỉ có một phần cơ hội cũng nhất định phải phân thành bại.” Nói đến chữ “đánh cược” kia, cả gương mặt Hà Ứng Hoan đều trở nên sinh động, con ngươi đen trong suốt sáng lóng lánh động lòng người.

Giang Miễn ngẩn ngơ quan sát, đôi mắt càng đong đầy tình cảm dịu dàng. Hắn cười nhẹ ra tiếng, “Đứa nhóc nhà ngươi ham chơi quá.” Ngưng một chút, hắn lại nghiêm mặt, “Hà hiền chất, sau này đừng như vậy nữa. Ngươi dù sao cũng là khách phương xa, nhờ xảy ra chuyện gì không may, ta biết ăn nói với sư phụ người thế nào...”

Thấy vẻ mặt hần nghiêm túc giống như sắp sửa thao thao bất tuyệt thuyết giáo, Hà Ứng Hoan vội ngắt lời, “Giang đại hiệp đã nói ta và sư huynh không cần khách sáo, vậy sao chính ngài lại đa lễ như vậy? Đừng gọi “hiền chất”, “hiền chất” mãi, cứ gọi Ứng Hoan là được.”

“Ứng Hoan, Ứng Hoan...” Giang Miễn nhẹ giọng nhấm cái tên này mấy lần, “Tên người rất hay.” Sau đó hần hỏi Hà Ứng Hoan, “Mọi khi sư phụ người gọi người là gì?”

“À...” Hà Ứng Hoan cắn cắn môi suy nghĩ trong chốc lát rồi mới đáp lời, “Sư phụ ta thường phòng mang trợn mép, vừa cầm gậy đuổi theo ta vừa hét “tiểu tử thôi!” ầm ầm cả lên.”

Y vừa nói vừa cố ý trợn trừng hai mắt tỏ vẻ tức giận hung ác. Ba chữ cuối cùng, y còn cố tình hét to lên, bắt chước giống y sư phụ.

“Sư phụ người lại dữ dằn vậy sao? Người càng nói càng vô lý.” Giang Miễn bị chọc cười, hần nhếch môi, ánh mắt dịu dàng, “Đáng tiếc mấy năm qua ta quá mức bận rộn, không có thời gian thu nhận đồ đệ. Có được một đồ đệ như người có phải hay không?”

Hà Ứng Hoan vừa nghe xong đã vội khoát tay chặn lại, lắc đầu phản đối, “Không được, không được.”

“Vì sao?”

Hà Ứng Hoan chớp chớp mắt nhìn thẳng Giang Miễn, cọt nhả nói, “Giang đại hiệp dù là người cùng thế hệ với sư phụ ta nhưng trông vẫn còn rất trẻ. Ta nghĩ thứ nhất là bởi ngài nội công thâm hậu, thứ hai là bởi không có ai chọc giận ngài. Nếu ngài cũng thu đồ đệ giống sư phụ ta, ngài sẽ cả ngày nhịu mày giận giữ hét “tiểu tử thôi”, “tiểu tử thôi” liên hồi. Như vậy, hôm nay, ta nào có thể trông thấy... Giang đại hiệp tuần tú hiền ngang?”

Giang Miễn hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, lời nịnh nọt đã nghe không ít, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hần được một thiếu niên khen ngợi dung mạo mình như vậy. Giật mình kinh ngạc, hần thấy thú vị, nụ cười càng trở nên ôn hòa.

Vốn đã có thiện cảm với Hà Ứng Hoan, lúc này, hần lại càng cảm thấy thân thiết. Lấy tay vuốt vuốt tóc y, hần vừa cười vừa than một câu, “Tiếc thật, người lại là đồ đệ của Ngô đại ca.”

“Thế nào? Giang đại hiệp định cướp đồ đệ của sư phụ ta?”

“Không phải. Nếu người bằng vai phải lứa với ta, ta hần sẽ rất muốn kết giao với một tiểu bằng hữu như người.”

Hà Ứng Hoan ngẩn người, sau đó lại trầm nghĩ: Ta cần gì phải kết bạn với thứ ngụy quân tử như người! Một mặt lại ngầm đắc ý: Ta thật là cao siêu, lừa gạt được cả Giang đại hiệp danh nổi như cồn. Y bước lên một bước, tươi cười ngạo nghễ, “Vai vẻ khác biệt cũng có sao đâu? Lẽ nào không thể kết bạn? Hừ, chỉ cần lên lừa sư phụ ta là được.”

Giang Miễn cười vài tiếng, nghiêm túc gật đầu, nói giọng êm tai, “Không sai. Nếu để sư phụ người biết, hần nhất định sẽ lại cầm gậy đuổi theo người.” Giang Miễn cũng bắt chước Hà Ứng Hoan, nhẹ nhàng hô một tiếng, “Tiểu tử thôi.”

Dứt lời, hai người bốn mắt nhìn nhau, bật cười thành tiếng.

7. Chương 7

Cười một trận xong, Giang Miễn mới vỗ vỗ vai hỏi Hà Ứng Hoan, “Người luyện kiếm lâu như vậy đã thấy một chưa? Không bằng vào ngồi nghỉ trong thư phòng ta một lát.”

Hà Ứng Hoan chỉ sợ không thể kết thân cùng hần, vừa nghe được lời này, y đã gật như mỗ thóc đáp ứng ngay, “Được đây.”

Nhưng lại phát hiện ra mình quá mức hăng hái, y đỏ cả mặt, giả vờ ho khan vài tiếng rồi mới dùng giọng khách sáo sửa lời, “Làm phiền Giang đại hiệp rồi.”

Giang Miễn càng nhìn đáng vẻ y làm bộ càng thấy tình nghịch, đáng yêu khôn xiết. Hắn xoay người, vung tay áo dẫn đường.

Thư phòng của Giang Miễn cách đây không xa.

Qua những gì tìm hiểu được từ hạ nhân Giang phủ, Hà Ứng Hoan biết Giang Miễn trông coi gian thư phòng bảo bối này rất nghiêm ngặt, người thường không thể đặt chân vào, chỉ duy có khách quý mới được tới uống chén trà. Y thầm đắc ý mình chỉ mới quen biết Giang Miễn mấy ngày đã có thể tới đây, thế nhưng vừa bước chân vào phòng, y liền cả kinh.

Phòng ốc sạch sẽ, thanh tịnh được bày biện theo lối cổ xưa văn nhã. Bên trái, trên giá sách là rất nhiều điển tịch, bên phải treo không ít tranh chữ vẽ cảnh núi sông, trên bàn là bộ văn phòng tứ bảo được đặt ngay ngắn, mùi mực tỏa thơm phức. Lá trúc chen ngang bên khung cửa sổ như tăng thêm một phần hưng trí. Nếu không phải đã quen biết Giang Miễn từ trước, y hẳn sẽ tưởng đây là thư phòng của một vị tú tài uyên bác chứ không phải của một vị đại hiệp hành tẩu giang hồ.

Hà Ứng Hoan dạo quanh phòng mấy lượt, ngắm nghía hết thấy xung quanh rồi mới mở miệng, “Hóa ra Giang đại hiệp không chỉ võ công cao cường mà còn tinh thông cầm kì thi họa.”

“Cùng lắm cũng chỉ là học đòi văn vẻ thôi, đâu thể sánh bằng Ngô đại ca?” Hắn vừa nói vừa lấy tay chỉ vào một cái ghế, “Người cứ ngồi xuống trước, ta đi lệnh hạ nhân pha một bình trà.”

Hà Ứng Hoan ngồi xuống, mắt liếc nhìn một bàn cờ cách đó không xa, “Bàn cờ đẹp quá!”

Giang Miễn ngăn người, đôi mắt thoáng hiện vẻ vui mừng, “Ứng Hoan, người cũng thích chơi cờ sao?”

“Có chút hứng thú, nhưng ta chưa từng học chơi.”

“Vậy thì tiếc thật.” Giang Miễn khẽ thở dài, nụ cười nhạt xuất hiện bên môi, trong đôi con ngươi lại thoáng có vẻ cô đơn, “Ta không biết vẽ tranh, chẳng biết đánh đàn nhưng lại hết sức yêu thích những quân cờ đen đen trắng trắng. Những người tới đây đa số đều là hào khách giang hồ, ta ít có cơ hội gặp được người cùng luận cờ.”

Mắt nhìn nụ cười nhạt của người kia, tai nghe lời mềm mỏng của hắn, Hà Ứng Hoan không hiểu sao lại thấy muộn phiền. Y khó hiểu đưa tay ấn một cái vào lồng ngực, đột nhiên một suy nghĩ lại lóe lên trong lòng. Y vỗ tay bước tới bên cạnh Giang Miễn, vừa cười vừa nói, “Giang đại hiệp, hay là ngài dạy ta chơi cờ đi?”

“Hả?”

“Trước đây nhìn thấy người chơi cờ ta đã rất ước ao, muốn học để có thể được như bọn họ. Cơ hội hôm nay hiếm có, chẳng biết Giang đại hiệp có thể... hao tâm tổn sức dạy cho ta?” Vừa nói y vừa nháy mắt một cái, đôi con ngươi đen nhánh lập tức phủ một tầng hơi nước mê mang, tràn đầy chờ đợi.

Giang Miễn thấy y như vậy thì đâu thể khước từ nổi nữa? Hắn cười dịu dàng, thanh âm nghe ra mềm mại, “Người nếu đã muốn học, sao ta có thể chối từ? Ta chỉ không ngờ người lại hăng hái như thế.”

Hà Ứng Hoan hì hì cười không tiếp lời, trong lòng lại thầm nghĩ: Người thích gì ta cũng sẽ thích theo, hừ, sớm muộn gì người cũng sẽ cắn câu.

Về phần muốn khiến Giang Miễn vui lòng thì mình có lợi gì, y không kịp suy xét cho cẩn thận.

Bởi vì nói chuyện với Hà Ứng Hoan rất hợp ý, Giang Miễn vui mừng cực kì, đến cả nước trà cũng quên mời, trực tiếp dẫn y ngồi xuống cạnh bàn thấp, dạy y chơi cờ.

Giang Miễn truyền thụ hết sức chuyên tâm, Hà Ứng Hoan lại có chút không yên lòng. Y một bên nghe nam tử trước mắt giảng giải cách chơi, một bên không ngừng hỏi những vấn đề kì quái về cuộc đời Giang Miễn.

Thực ra Hà Ứng Hoan vẫn chưa thể tìm ra cách báo thù nào, vì vậy, y định trước tiên cứ tìm nhược điểm của Giang Miễn, sau đó, y sẽ như chữa bệnh đúng bài, có cách trả thù hiệu quả nhất khiến Giang Miễn vạn phần đau khổ, hối hận khôn nguôi.

Đáng tiếc, Hà Ứng Hoan quần lấy Giang Miễn nửa ngày cũng chả có mấy hiệu quả. Giang Miễn đối xử với y rất chân thật, biết gì nói nấy nhưng Hà Ứng Hoan nghe một lúc lâu lại chẳng thể nào tìm ra nhược điểm.

Giang đại hiệp không màng danh lợi, rất ít khi nặng lời với ai, luôn dùng thái độ hòa hòa nhả nhả đối xử với người ngoài, cứ như thể chẳng có chuyện gì có thể làm phiền lòng hắn vậy, thảo nào ngày ấy Tống Ngọc Thanh gọi hắn là nguy quân tử. Tính tình hắn không thích tranh đoạt cùng thiên hạ, ôn hòa đến mức khiến người ta nghi ngờ.

Dáng vẻ văn nhã của hắn rõ ràng là lừa gạt, tại sao cả thiên hạ đều bị che mắt? Xét trên phương diện đối gạt người đời, hắn cao siêu hơn ta rất nhiều, sau này ta nhất định phải cẩn thận hơn kéo lại để lộ chân tướng.

Nghĩ vậy, Hà Ứng Hoan rút cuộc không hỏi thêm gì nữa, lấy lại tinh thần chăm chú cúi đầu học cờ. Thỉnh thoảng y sẽ đưa mắt nhìn Giang Miễn cười ngây ngô.

Chẳng biết vì sao mỗi khi ở cạnh Giang Miễn, y đều thấy thời gian trôi đặc biệt nhanh, mới chớp mắt một cái, trời đã tối rồi. Hai người dùng bữa trưa trong thư phòng, giờ đã đến lúc dùng bữa tối, Hà Ứng Hoan lại chẳng muốn rời đi.

Khi y vẫn còn đang do dự, Giang Miễn bỗng kẹp một quân cờ trắng trong tay ngấm nghĩa một hồi. Sau đó, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, hắn thấp giọng thở dài, “Phiền phức tới rồi.”

Hà Ứng Hoan ngẩn ngơ định hỏi cho rõ, chợt nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn phía bên ngoài.

Chẳng lâu sau, cánh cửa đã bị ai đó đá văng.

Một nam tử mặc áo gấm, đội ngọc quan vội vàng xông vào, hoảng loạn vô cùng hỏi, “Nhạc phụ đại nhân, có chỗ nào cho ta trốn không?!”

Dứt lời, kẻ kia cũng chẳng thèm nghe Giang Miễn đáp đã khom người chui xuống gầm bàn. Ai ngờ, hắn còn chưa kịp trốn kĩ, một người khác lại đã chạy vào.

Lần này là một thiếu phụ gương mặt xinh đẹp như phù dung, mắt như thu thủy, vóc dáng mỏng manh, trên tay lại cầm trường kiếm sắc bén. Nàng hung tợn cao giọng quát, “Tên háo sắc kia, hôm nay ta nhất định phải lấy mạng người!”

Dứt lời, kiếm ngay lập tức đâm về phía nam tử.

Hà Ứng Hoan kinh ngạc đứng nhìn một bên, đến lúc này y mới nhớ ra, đây là hai kẻ mới thành thân vài ngày trước.

8. Chương 8

Giang Miễn nhận ra nữ nhi và nữ tể từ lâu, mắt thấy hai người tranh cãi không ngớt, hắn thở dài, quân cờ “keng” một tiếng đẩy lui trường kiếm trên tay Giang Diễm.

“Cha đừng xía vào chuyện của con!” Giang Diễm dậm chân, lông mày dựng lên, quăng luôn trường kiếm lao vào đấu đá với Triệu Lâm.

Giang Diễm đã cào ra mấy vết máu trên mặt hôn phu, mà Triệu Lâm sức cũng không yếu, cứ thế túm chặt tóc hôn thê không buông. Hai người vừa đánh nhau vừa mở miệng mắng mỏ.

“Xấu xí, có giỏi thì dùng một kiếm giết ta đi!”

“Gào cái gì mà gào? Người nghĩ bốn cô nương không dám sao?!”

“Người là đồ đàn bà vừa xấu xí vừa hung dữ, nếu chẳng phải ta tốt bụng thành thân với người, sợ rằng kiếp sau người cũng chẳng lấy được ai!”

“Đồ vô lại!”

Dù những từ ngữ thô tục không ngừng truyền vào tai, Giang Miễn vẫn không lộ vẻ buồn bực. Hắn chỉ thông thả đứng lên bước vài bước, tay phải vung lên tách ra đôi nam nữ.

“Cha?”

“Nhạc phụ đại nhân!”

Giang Miễn mỉm cười vỗ vỗ vai Triệu Lâm, ôn hòa nói, “Hiền tể, Diễm nhi được ta nuông chiều từ nhỏ, con đừng chấp nhặt với nó.” Sau đó, hắn nghiêng đầu nắm chặt lấy cánh tay Giang Diễm, nụ cười vẫn ôn hòa như cũ, “Diễm Nhi, con không thấy cha đang có khách ở đây sao? Càng ngày càng càn quấy.”

Mặc dù đang dạy dỗ nữ nhi, giọng nói hắn lại mềm mỏng, vẻ mặt cũng không nghiêm khắc, khóe miệng cong cong như cười như không, dịu dàng cực điểm.

Ai ngờ, sau khi nghe xong, Giang Diễm lại như sợ hãi, vẻ mặt tức giận lập tức biến mất. Nàng cúi thấp đầu, ngập ngừng nói, “Cha, tất cả đều là lỗi của con, cha đừng giận...”

Giang Miễn lắc đầu cười khê, nhìn nàng một lúc rồi mới nói tiếp, “Diễm Nhi, có vài chuyện cha muốn nói với con. Chúng ta ra mộ phần của nương một chuyến.”

“... Vâng.”

“Hiền tể, con thay ta nói chuyện cùng Ứng Hoan.”

Dứt lời, Giang Miễn quay đầu cười cười với Hà Ứng Hoan rồi nắm tay Giang Diễm bước khỏi cửa.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại hai người Triệu Lâm và Hà Ứng Hoan lẳng lặng đối diện, không nói năng gì.

Cách hồi lâu, Triệu Lâm ngồi đợi xuống một chỗ, rầu rĩ vuốt lên vết thương bên gò má mình, cười gượng, “Hà huynh, để huynh chê cười rồi.”

Hà Ứng Hoan ở Giang phủ vài ngày cũng đã nghe không ít lời đồn đại về người này. Có người nói Giang Diễm và Triệu Lâm đối địch nhau, vừa nhìn thấy mặt đã đấu đá liên tục, một người đòi giết, một người đòi bỏ. Hôm nay thấy dáng vẻ chật vật của Triệu Lâm lại thấy có chút đồng cảm, y nhẹ giọng nói, “Triệu huynh, tẩu phu nhân thật là nóng tính.”

“Nói chẳng sai.” Triệu Lâm cười khổ một tiếng, “Hơn nữa còn là một cô ả võ công cao cường, ta lúc nào cũng bị đuổi đánh.”

“Khụ khụ, Triệu huynh mới thành thân có mấy ngày, sao có thể kết thù sâu như vậy với tẩu phu nhân?”

“Ôi, việc này nói ra cũng dài dòng.” Triệu Lâm lấy quạt ra từ trong vạt áo, che đi vết thương trên mặt, cặp mắt đào hoa chớp chớp, “Mấy tháng trước ta nhặt được khăn tay đánh rơi trên đường của ả, vì thấy ả xinh đẹp mới... ha ha, nói mấy câu trêu ghẹo. Ta nào biết được ả lại nổi điên lên, rút kiếm đuổi theo ta khắp nửa cái thành Lâm An này, sau chẳng ngờ được ả lại thành thê tử của ta.”

“Thì ra là thế.” Hà Ứng Hoan gật đầu. Y cảm thấy Triệu Lâm tuy có lỗi trước nhưng Giang cô nương này cũng quá mức điệu ngoa. Chẳng biết nói gì cho phải, y đành thuận miệng an ủi vài câu.

Không ngờ Triệu Lâm vì thế lại coi y là tri kỷ, càng nói càng hăng giải bày cho y hết thảy bất mãn đối với hôn sự này, lại kể thêm một đống chuyện thường ngày của mình. Cuối cùng, hắn thậm chí còn tự nhiên vô cùng ôm vai Hà Ứng Hoan, hí mắt cười, thấp giọng nói, “Hà huynh, đêm dài buồn chán, không bằng chúng ta đến kĩ viện đi?”

“Hả? Triệu huynh vừa mới thành thân, sợ rằng không tiện?”

“Có gì đâu? Dù sao ả xấu xí kia cũng không để ý tới ta. Hừ, mà khiến ả ta tức chết đi thì càng tốt!”

“Thế nhưng Giang đại hiệp...”

“Liên quan gì đến nhạc phụ ta?”

“Không, không có gì.”

Hà Ứng Hoan định nói tốt xấu gì cũng nên nể mặt Giang đại hiệp nhưng nghĩ nghĩ một hồi, y lại thấy dù sao đây cũng là việc nhà người ta, mình tội gì phải quan tâm. Cười vài tiếng, y đáp ứng đề nghị của Triệu Lâm.

Vốn chẳng có hứng thú gì với thanh lâu sở quán nhưng lại chợt liên tưởng đến sông bạc yêu thích nhất trên đời, y thấy có chút chờ mong, liền không từ chối nữa.

Triệu Lâm ở Giang phủ đã phải chịu không ít uất ức, khó khăn lắm mới tìm được người cùng một giuộc, hẳn bưng bưng phần chán, trở về phòng thay đồ xong liền phi ra khỏi cửa.

“Hà huynh, có cần rủ Lục thiếu hiệp đi cùng không?”

“Không cần đâu, đại sư huynh ta ngốc nghếch chẳng khác gì đầu gỗ. Ta đảm bảo cả đời huynh ấy sẽ chẳng bao giờ đặt chân đến những nơi như vậy đâu.”

“Nói vậy cứ như hai ta là người xấu ấy.”

“Trong bụng ta vốn luôn tràn đầy ý xấu, Triệu huynh không biết sao?”

“Ha ha!”

Hai người vừa cười nói vừa tiến bước, chẳng bao lâu sau đã đến một kỹ quán tên gọi “Xuân Phong lâu”.

Triệu Lâm hẳn phải là khách quen của nơi này. Hắn vừa vào cửa đã có mấy cô nương chạy tới gọi “Triệu công tử”, “Triệu công tử” không dứt. Triệu Lâm chẳng cự tuyệt một ai, nhất thời trái ôm phải ấp, cười nói liên miên. Gương mặt bị thương không thể nào ảnh hưởng tới vẻ phóng khoáng phong lưu rất được nữ nhân yêu thích.

Hà Ứng Hoan không chịu nổi bầu không khí ồn ào này, đành phải ngồi một mình trong góc uống rượu. Một lúc lâu sau, Triệu Lâm mới nhớ ra sự tồn tại của y. Hắn vội vã kéo hai nữ tử đến mời rượu, vừa cười vừa nói, “Hà huynh sao lại uống rượu một mình thế? Nơi này có nhiều mỹ nhân như vậy, lẽ nào không có ai lọt vào mắt xanh của huynh?”

“À, chỉ là ta thích yên tĩnh thôi.”

“Thật không? Theo ta thấy thì tám phần mười là Hà huynh đã có người trong lòng rồi phải không?”

“Đâu có.” Hà Ứng Hoan ngửa đầu cười vài tiếng rồi mới đáp, “Trong lòng ta chẳng có ai cả.”

Ngoài miệng thì nói vậy, thế nhưng khi y rũ mắt nhìn ly rượu, ly rượu bỗng như phản chiếu bóng dáng một người— thân vận thanh y, mỉm cười tươi tắn.

Đôi mắt ấy đen như tranh vẽ, nụ cười ấy như nước diu dàng, ngoài Giang Miễn ra còn có thể là ai?

Hà Ứng Hoan biết rõ đây chỉ là ảo giác, nhưng có làm thế nào cũng không thể rũ bỏ bóng dáng ấy khỏi tâm tưởng. Y càng ngày càng hăm sâu, nghĩ nghĩ lại nghĩ đến cảnh lần đầu gặp Giang Miễn ở đầu đường Lâm An.

Người kia một thân áo xanh hào hoa phong nhã.

Người kia ngoảnh đầu cười mỉm, đầu mày cuối mắt đều đẹp như tranh.

Người kia...

Người kia nếu không mang họ Giang, mình có thể nào thích hắn?

9. Chương 9

Khi Hà Ứng Hoan vẫn còn đang thất thần, Triệu Lâm bên cạnh bỗng lắc lắc tay y, khe khẽ thở dài, “Mà so với ả xấu xa kia, mấy cô nương trước mắt chỉ đáng là dung chi tục phấn.”

Hà Ứng Hoan bỗng nhớ đến tướng mạo Giang Diễm cũng có vài phần giống Giang Miễn, y đáp lại, “Tẩu phu nhân đúng là sắc nước hương trời, khuynh thành khuynh quốc.”

“Ha ha.” Triệu Lâm cười to vài tiếng rồi lại lập tức nhăn mày, trầm giọng, “Đáng tiếc tính tình ả chả tốt gì cả, lúc nào cũng cậy bản thân võ công cao cường đi ức hiếp người khác.” Dứt lời, hắn còn thở dài mấy lần, chân mày nhíu chặt, thần tình lộ ra vài phần tiếc nuối. Một lát sau, hắn bỗng bưng chén giữa đầu một hơi cạn sạch. Đợi đến khi hắn đặt chén xuống bàn, đôi mắt phượng hẹp dài nheo lại, ý cười từ từ hiện lên, “Hà huynh, ta vừa mới nghĩ ra một diệu kế đối phó với ả xấu xa kia.”

“Hử? Nói nghe xem nào.”

“Ả một lòng muốn bỏ ta, vậy ta sẽ không để ả được như ý. Hừ, ta sẽ không bỏ ả, ngược lại sẽ dùng trăm nghìn cách khiến ả vui.” Triệu Lâm vừa nói vừa phe phẩy quạt, che đi nửa bên gò má. Hắn ha ha cười, “Đợi đến khi ả thích ta như bao nhiêu cô nương khác, ta sẽ bỏ rơi ả, để ả ném thữ cảm giác khổ sở đứt ruột đứt gan.”

Hà Ứng Hoan nghe mà lạnh cả người, rùng mình một cái, y bật thốt lên, “Tẩu phu nhân dù có hung dữ đến mấy cũng không cần phải ác độc như vậy...”

“Ả đã khiến ta trở nên thảm hại thế này, lẽ nào ta không nên trả thù? Huống chi, ta chỉ tổn thương lòng ả mà thôi, đâu có định khiến ả gặp nguy hiểm.”

Hà Ứng Hoan nghe thấy hai chữ “trả thù” này liền giật mình. Y cảm thấy tim bỗng đập rộn lên, lỗ tai cũng ù ù nghe không rõ. Hai người rõ ràng đang nói về Giang Diễm, Hà Ứng Hoan lại nghĩ đến Giang Miễn.

Đã mấy ngày phiền não chuyện báo thù, y khi thì nghĩ giết quách Giang Miễn đi cho hả giận, khi lại chẳng đành lòng xuống tay. Giờ đây nghe Triệu Lâm nói, y bỗng nhiên thông suốt.

Không sai, dùng cách này đối phó với Giang Miễn hợp lý hơn kết liễu hắn nhiều. Giang Miễn dù là kẻ thù của Hà gia nhưng vốn chưa từng động thủ hại người nhà ta, so với lấy tính mạng hắn, chẳng bằng ta tìm cách hại hắn thân bại danh liệt, sống không bằng chết.

Hà Ứng Hoan càng nghĩ càng thấy có lý, tay cầm chén cũng vì thế trở nên run rẩy, mắt y ngập vẻ hưng phấn. Y không buồn nghe Triệu Lâm lảm nhảm cái gì nữa, chỉ chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình: Trước tiên, ta hắn nên giả bộ thích Giang Miễn, sau khi khiến hắn tin tưởng, ta sẽ...

Y đang say sưa suy nghĩ, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng ồn ào.

Giương mắt nhìn, y thấy một nữ tử mặc hoa phục đứng ở cửa lạnh lùng dõi mắt nhìn vào phòng. Ánh mắt nàng cuối cùng rơi xuống người Triệu Lâm, sắc mặt không biến đổi nhưng đôi con ngươi hiện rõ vẻ căm ghét.

Hà Ứng Hoan kinh hãi giật nhẹ tay áo Triệu Lâm, “Triệu huynh, tẩu phu nhân tới kìa!”

Triệu Lâm đã nhìn thấy Giang Diễm từ lâu nhưng không hề né tránh. Hắn chẳng chút hoang mang chính sửa y phục, đi nhanh ra đón người kia, cặp mắt đào hoa cong cong, hắn thân thiết gọi một tiếng, “Nương tử!”

Giang Diễm thâm giật mình khi thấy chuyển biến bất ngờ của hắn nhưng vẫn tỏ vẻ như không, chỉ lạnh lùng nói, “Ta tới xin lỗi người.”

“Hả? Là do nhạc phụ đại nhân yêu cầu sao? Kỳ thật nương tử nàng không cần phải chịu oan khuất như vậy. Tội lỗi từ trước đến nay đều là của vi phu ta cả. Ta đã quyết định thành tâm sửa đổi rồi.” Vừa nói hắn vừa nhẹ nhàng cầm lấy tay Giang Diễm.

Giang Diễm giận dữ gạt tay ra, quát lớn, “Ta nói xong rồi, tạm biệt.” Nói xong, nàng xoay người rời đi.

Triệu Lâm giật mình lập tức đuổi theo, quạt trong tay phe phẩy lộ ra dáng vẻ một vị công tử địa vị cao sang, “Nương tử, sao nàng lại bỏ đi? Ở lại đây uống một chén đã? Đợi đã, đêm khuya đường vắng, hay để ta về cùng nàng nhé?”

Hà Ứng Hoan thấy hai người kia càng đi càng xa thì không khỏi lắc đầu cười khẽ. Y nghĩ thầm: Triệu công tử này thủ đoạn thật lợi hại, chẳng biết Giang cô nương có mắc lừa không? Một ngày nào đó có lẽ ta cũng nên thỉnh giáo Triệu huynh vài bài.

Vừa mới nghĩ thế, một bóng áo xanh đã hiện lên trong đôi mắt. Thoạt đầu y tưởng mình nhìn nhầm, đến khi nhìn kĩ lại mới thấy đúng là Giang đại hiệp.

Bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, Giang Miễn lại đứng nơi khuất bóng, ngũ quan hẩn mờ mờ tỏ tỏ, chỉ có đôi mắt đen sáng động lòng người.

Hà Ứng Hoan chỉ cần trông thấy hấn từ phía xa xa mà hồn đã như bị câu mất. Tim y đập mạnh, hai tay không nghe lời sựt đánh đổ ly rượu.

Kì lạ, sao lòng ta lại nhảy loạn thế này? Chẳng nhẽ bị bệnh rồi? Hà Ứng Hoan chớp mắt một cái, suy nghĩ mông lung: Được rồi, muốn gạt được kẻ địch trước tiên phải gạt được chính mình. Ta nếu đã muốn lừa gạt Giang Miễn thì phải tỏ vẻ thích hấn đã. Ừm, lúc này ta mặt đỏ tim đập chỉ là giả vờ thôi.

Y cố gắng tự thuyết phục mình đến khi xuôi xuôi mới thở dài một hơi, thoải mái vô cùng. Y lập tức nhảy lên chạy vọt tới trước mặt Giang Miễn, mặt mày tươi tắn, cười hì hì nói, “Giang đại hiệp, ngài cũng tới sao?”

Giang Miễn thấy y cười vui vẻ đến thế cũng không khỏi cong cong khóe môi, “Ứng Hoan, ngươi có thấy Diễm Nhi không?”

“Giang cô nương vừa mới tới đây, giờ đã về cùng Triệu huynh rồi.”

“Ta chỉ bảo Diễm Nhi đi nhận lỗi, ai ngờ nó lại nóng vội chạy thẳng đến đây ngay lúc đêm hôm khuya khoắt, thật chẳng ra thể thống gì cả.”

“Giang cô nương đúng là nữ nhi của Giang đại hiệp. Nàng cũng có tính tình hào sảng, không câu nệ tiểu tiết.”

“Mấy lời ngươi nói... cứ như là khen khéo ta vậy.”

“Ha ha.”

Hai người vừa nói chuyện vừa một trước một sau rời khỏi Xuân Phong lâu, trở về Giang phủ.

Hà Ứng Hoan đã quyết chí sẽ “giả vờ” thích Giang Miễn nên lúc này không ngừng nói cười vui vẻ. Giang Miễn không chút nghi ngờ, chỉ nói hôm nay y thật hoạt bát. Dọc đường đi cười cười nói nói, cả hai đã về đến trước cổng nhà từ lúc nào không hay.

Lại nhìn thấy có hai kẻ đang đấu đá ngoài đại môn, một nam một nữ, một đánh một tránh, chính là hai kẻ oan gia đang tranh giành cao thấp.

Khi hai người Giang, Hà đi tới, Giang Diễm vừa mới phi xuống xuất một sát chiêu vô cùng nguy hiểm. Giang Miễn kinh hãi kêu to, “Diễm Nhi, thủ hạ lưu tình.”

Hà Ứng Hoan đi trước thấy tình thế không ổn, y vội vàng tiến lên hai bước đẩy Triệu Lâm sang một bên, lấy thân đỡ kiếm. Tuy y không có nội lực nhưng võ công lại không hề kém, lúc này, y chỉ cần biến đổi bộ pháp là có thể tránh thoát một kiếm, thế nhưng trong nháy mắt ngẩn ngủ lại có đến bốn, năm suy nghĩ hiện lên trong đầu. Cuối cùng, y nghĩ, nếu mình bị thương thì có thể sống ở Giang phủ thêm mấy ngày, sẽ có thêm thật nhiều thời gian bên cạnh người kia.

Vì vậy, y nhắm mắt, nghiêng người, mặc cho kiếm kia đâm phập vào đầu vai.

10. Chương 10

Giang Diễm dù thấy Hà Ứng Hoan vọt tới nhưng vẫn không kịp thu kiếm, đến khi một kiếm kia đâm y bị thương, nàng cả kinh đến mức nói không ra lời, chỉ ngơ ngác đứng yên tại chỗ, không biết phải làm sao.

Giang Miễn nhanh nhẹn bước tới ôm lấy Hà Ứng Hoan thân thể lão đảo sắp ngã đến nơi, điểm mấy huyết đạo của y, thần sắc vẫn trấn định như thường, “Chỉ là một vết thương nhỏ, không nguy hiểm đến tính mạng đâu.” Hắn chậm rãi cúi đầu, trán gần như chạm vào chóp mũi Hà Ứng Hoan, dịu giọng dỗ dành, “Ứng Hoan, người chỉ cần nhắm mắt ngủ một giấc, tỉnh lại là hết đau rồi.”

Giọng điệu kia êm êm ái ái, cực kì dễ nghe.

Hà Ứng Hoan không đau lắm nhưng khi nghe những lời này, y lại thuận thế ngã vào lòng Giang Miễn, nhắm hai mắt lại.

... Bóng tối bao trùm.

Đến khi Hà Ứng Hoan tỉnh lại đã là hoàng hôn ngày thứ hai.

Y mù mịt nằm trên giường, hơi hơi động động cánh tay một cái, đau đớn từ vai đã truyền thẳng tới óc. Cúi đầu quan sát, y chỉ thấy trên vai được quấn một tầng băng trắng, hẳn là đã có người băng bó cho mình. Lúc này mới nhớ lại chuyện đêm qua bị Giang Diễm đâm một nhát, y hơi hơi nhú mào. Chợt cảm thấy đói bụng, y cố gắng ngồi dậy, vừa mới định vén chăn nhảy xuống giường, cửa đã bị người đẩy ra.

Hà Ứng Hoan ngẩn người, vừa mới nhìn thấy gương mặt người kia đã nhoẻn miệng cười, vui tươi gọi, “Giang đại hiệp!”

“Tỉnh rồi?” Giang Miễn bưng mâm ngồi xuống bên giường. Sau khi lấy gối đệm dưới lưng Hà Ứng Hoan, hắn mới nói, “Ăn cháo trước đã, sau đó mới uống thuốc.”

“Ừm.” Hà Ứng Hoan gật đầu nhưng vẫn nhìn Giang Miễn không rời mắt. Kết quả, khi y đưa tay cầm chén thuốc thì không cẩn thận đụng tới vết thương, đau đến mức kêu thành tiếng.

Giang Miễn nhướn mày vội vàng đề tay y xuống, khẽ cười nói, “Để ta bón cho người vậy.”

“Hả? Nhưng mà... vậy thì phiền Giang đại hiệp quá?”

“Diễm Nhi đâm người bị thương đều là do ta không nghiêm khắc dạy bảo nó, ta làm cha hắn nên chịu nửa phần trách nhiệm. Hơn nữa, người đã là học trò cưng của Ngô đại ca thì cũng giống như con cháu nhà ta vậy, không cần khách sáo đâu.” Giang Miễn vừa nói vừa múc cháo, sau khi thổi nguội mới cẩn thận bón cho y.

Hà Ứng Hoan nói cảm ơn một tiếng, há miệng ăn đồ đưa tới, ngược lại đập thành thịch, ngọt ngào vui vẻ đến không cách nào diễn tả. Y vốn chỉ định bị thương để kiếm thêm vài ngày ở lại Giang phủ, không ngờ lại vì thế thân cận với Giang Miễn thêm vài phần. Lần bị thương này thật là đáng giá.

Miệng ăn nhưng mắt lại không ngừng liếc trộm Giang Miễn đến ngẩn ngẩn ngơ ngơ, mắt hờn mắt vía. Đến khi y ăn xong chén cháo, bát thuốc đã nguội từ lâu.

Giang Miễn để ý thấy thế, hai tay ôm bát thuốc nhẹ nhàng xoay xoay mấy vòng. Hắn dùng chưởng lực khiến bát thuốc nóng lên rồi mới đưa đến bên miệng Hà Ứng Hoan.

Hà Ứng Hoan một hơi uống hết thuốc, khe khẽ ho khan vài tiếng, “Vốn chỉ là thuốc trị thương thông thường, Giang đại hiệp việc gì phải lãng phí nội lực?”

“Thuốc này phải uống khi còn nóng mới hiệu nghiệm.” Giang Miễn cười nhẹ, thần sắc ôn hòa, ánh mắt như nước, “Hơn nữa, người không thể cho ta khoe tài một chút được sao?”

Hà Ứng Hoan không khỏi phì cười, thốt lên, “Giang đại hiệp mà cũng biết nói đùa sao?”

Giang Miễn không trả lời, chỉ cúi đầu thu dọn chén đĩa, hỏi một câu tưởng như vô tình, “Vết thương đau lắm không?”

Hà Ứng Hoan cứng người, lúc này y mới rõ, hóa ra Giang Miễn sợ bả vai mình còn đau nên mới nói đùa khiến mình vui vẻ.

Nghĩ thế, y liền thấy ngọt đến tận đáy lòng, đau đớn đến mấy cũng bị ném lên chín tầng mây. Gương mặt vốn tái nhợt trở nên hồng hào hơn, đôi mắt đen trong suốt, thần thái lên mây.

Hà Ứng Hoan còn đang hứng khởi, Giang Miễn đã vỗ vỗ chần, nhẹ giọng nói, “Chẳng còn sớm đâu, người nằm nghỉ đi.”

“Ồ? Ta vừa mới tỉnh thì làm sao mà ngủ được?”

“Người đang bị thương, ngủ nhiều mới tốt.” Giang Miễn cười cực kì dịu dàng, giọng điệu lại thật êm ái, giống hệt như đang dỗ trẻ con.

Hà Ứng Hoan trừng mắt nhìn hắn một lúc, không buồn nói lời nào. Tuy y đã nằm lại giường nhưng đôi mắt vẫn mở to, có chết cũng không chịu nhắm, “Còn sớm lắm, ta không ngủ được.”

Giang Miễn cúi đầu nhìn y, cười tủm tỉm hỏi, “Vậy phải làm sao đây?”

Hà Ứng Hoan đảo mắt, vừa thoáng nghĩ đã nói ngay, “Trước kia nếu ta gặp ác mộng, sư phụ sẽ hát cho ta nghe.”

“Ta không phải sư phụ người.” Giang Miễn cười khở một tiếng, “Cũng chẳng biết hát bài gì cả.”

“Vậy... kể chuyện cũng được.”

“Ta cũng không biết kể chuyện đâu.”

“Không tin!” Hà Ứng Hoan không để ý tới vết thương trên vai, năm ngón túm chặt lấy cánh tay Giang Miễn, lay lay vài cái, kéo dài giọng gọi, “Giang đại hiệp—”

“Ồi.” Giang Miễn thở dài một hơi, vuốt vuốt tóc y, cười cứng chiều, “Thật hết cách với người.” Nói xong, hần hăng giọng nghiêm túc bắt đầu kể chuyện, “Rất rất lâu trước đây...”

Hà Ứng Hoan thật lòng cũng chẳng muốn nghe chuyện xưa, y chỉ luyến tiếc xa Giang Miễn nên mới mượn có giữ hần không buông. Kế hoạch giờ đã thành công, cảm giác buồn ngủ nhanh chóng ập tới, y dần dần khép hai mắt lại.

Chỉ còn giọng nói êm ái truyền vào tai, theo y nhập mộng.

Cách một lúc lâu, Giang Miễn mới phát hiện ra Hà Ứng Hoan đã ngủ. Hắn không khỏi lắc đầu bật cười, chuyện đã kể được một nửa đành nuốt vào trong bụng. Ngồi lặng bên cạnh y một hồi, hần mới định đứng dậy rời đi.

Ai biết, hần mới chỉ khê cử động, tay phải đã bị Hà Ứng Hoan nắm thật chặt, chẳng thể kéo ra.

Giang Miễn giật mình, đành phải cúi người tách năm ngón tay Hà Ứng Hoan ra, thế nhưng vừa mới nâng mắt, hần đã thấy đôi mày thanh tú của người kia nhú lại, trong miệng y gọi mơ hồ, “Giang đại hiệp...”

Cả lòng nóng lên, động tác tay cũng ngừng lại. Hần không muốn đánh thức Hà Ứng Hoan lại chẳng nghĩ ra biện pháp nào đi khỏi, đành phải ngồi lại chỗ cũ.

Một lát sau, Giang Miễn khê cười, xóc lên một góc chăn, đưa cả cánh tay phải đang bị Hà Ứng Hoan nắm chặt vào trong. Vung một chưởng thổi tắt ngọn nến trên bàn, hần lặng yên ngồi đó.

11. Chương 11

Ngày thứ hai, trời vừa hửng sáng, Giang Miễn đã tỉnh lại.

Hắn nửa người ghé vào giường, một tay đặt trong chăn nắm chặt tay Hà Ứng Hoan, một tay lại dùng làm gối đầu giờ đã tê cứng cả. Hắn chậm rãi ngồi dậy, xoay xoay cổ, phẩy phẩy tay, nhớ đến tư thế ngủ quái dị đêm qua lại thấy buồn cười.

Một hồi lâu sau, tay phải Giang Miễn mới đỡ tê, tay trái cẩn thận lén rút ra khỏi chăn. Sờ sờ trán Hà Ứng Hoan, sau khi xác định không còn vấn đề gì nữa, hắn mới nhẹ nhàng dịch chăn rồi xoay người rời đi.

Giang Miễn vừa mới bước ra khỏi phòng, Hà Ứng Hoan nằm trên giường đã chậm chậm mở mắt. Hóa ra y đã tỉnh từ lâu, chỉ vì tham lam độ ấm bàn tay của ai đó nên mới giả bộ ngủ. Đợi đến khi Giang Miễn đi rồi, y vẫn cứ chăm chăm nhìn ra cửa mãi. Lấy tay đè lên lồng ngực mình, y cẩn thận lắng nghe tiếng tim đập.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Hà Ứng Hoan tưởng là Giang Miễn quay về, vội ngồi dậy, cong miệng khê cười. Thế nhưng người tới lúc này lại là sư huynh Lục Thiết Âm.

“Sư đệ tỉnh rồi à? Thân thể có khỏe không?”

“Ừm.” Hà Ứng Hoan ngáp một cái, lười biếng ửng ửng rồi nằm trở lại giường.

Lục Thiết Âm bước nhanh tới giường, tay duỗi ra rồi lại không dám làm gì, chỉ ngạc nhiên nhìn y hỏi, “Vết thương có còn đau không?”

“Không sao nữa rồi.” Hà Ứng Hoan thuận miệng đáp, trong lòng lại nghi hoặc: Tại sao vừa mới xa Giang Miễn một lát, mình đã bắt đầu nhớ nhung? Cảm giác trong lòng trống vắng, mất mát không gì sánh được.

“Không sao là tốt rồi. Đêm trước lúc đệ trở về, cả người toàn là máu làm huynh sợ muốn chết.”

“Xin lỗi đã để huynh lo lắng.” Chẳng biết đêm qua Giang Miễn ngủ có ngon không? Đã đi đâu mất rồi?

“Hừm, sau này đệ phải chú ý chăm sóc mình cho tốt. Được rồi, mấy ngày trước huynh vừa khắc xong một con hổ bằng ngọc, tặng cho đệ này.”

“Cảm ơn huynh.” Bao giờ hắn mới trở lại?

“Sư đệ...”

“...” Giang đại hiệp...

Hai người vốn nghĩ gì nói vậy, sau lại thành tán gẫu hăng say. Buổi trưa sắp tới, đôi tân phu thê cũng một trước một sau tới thăm.

Giang Diễm lạnh lùng nói xin lỗi xong liền cáo từ ngay lập tức. Triệu Lâm cảm ơn ân cứu mạng của Hà Ứng Hoan một lần nữa. Hắn ngồi trong phòng y cười cười nói nói, coi y như tri kỷ.

Mấy ngày tiếp theo, hai người Triệu, Lục luôn cùng y nói chuyện giải sầu. Giang Miễn cũng có khi sẽ tới ngồi lại một lúc nói chuyện cùng bọn họ, không khí thật là hòa hợp.

Hà Ứng Hoan vốn bị thương không nặng, hơn nữa còn được chăm sóc cẩn thận, chưa tới nửa tháng sau, thân thể đã khỏi hẳn. Từ khi có thể đi lại xung quanh, y hết lần này tới lần khác chạy tới thư phòng, quần lấy Giang Miễn từ sáng đến tối không tha.

Giang Miễn có lúc cùng y luận bàn võ học, có lúc dạy y chơi cờ ngắm tranh, lúc nào hắn cũng duy trì nụ cười tươi tắn, không thấy phiền hà chút nào. Hà Ứng Hoan thì ngược lại. Ở trong phủ lâu ngày y đâm ra buồn chán, muốn Giang Miễn dẫn mình dạo phố.

Đáng tiếc dù y có rủ rê thế nào, Giang Miễn vẫn không thay đổi, chỉ cười nói thản nhiên, “Người có phải trẻ con đâu, cần gì phải lôi ta cùng theo?”

“Ta một mình xuất môn dạo phố thì còn có ý nghĩa gì nữa? Phải đi cùng Giang đại hiệp mới thú vị.”

“Trừ ta ra vẫn còn những người khác có thể đi với người mà?”

“Đại sư huynh như khúc gỗ ấy, chán bỏ xừ. Triệu huynh lại quá mức phong lưu, vừa bước chân ra khỏi cửa, hẳn chắc chắn đã ném ta sang một bên rồi. Giang đại hiệp mới chính là người thích hợp nhất.”

Giang Miễn thấy vẻ mặt y nghiêm túc thì không khỏi ngần ra, nghiêm chỉnh từ chối. Ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, hần trầm ngâm một lúc lâu rồi mới mở miệng, “Hôm nay là ngày mười bốn tháng ba, thích hợp để lễ bái, cầu phúc, gặp gỡ thông gia, nhưng không thích hợp để xuất hành. Chúng ta ở nhà chơi cờ thì tốt hơn.”

“Ngài có sức chơi cờ, thế mà lại không chịu ra đường cùng ta?” Hà Ứng Hoan bĩu môi hừ nhẹ hai tiếng, bỗng nhiên đảo mắt, cười hì hì, “Giang đại hiệp, hay chúng ta đánh cuộc đi?”

“Hả?”

“Quyết định thắng thua bằng cách này. Nếu ta thua, ta sẽ nghe lời, không làm khó ngài nữa. Còn nếu ta thắng... ha ha, vậy phiền Giang đại hiệp lên phổ đạo chơi với ta một lát.”

Giang Miễn ngần người, “Người mới học chơi cờ có mấy ngày đã muốn thắng ta?”

“Chưa thử sao biết thắng bại thế nào?” Hà Ứng Hoan nháy mắt, tỏ vẻ không hề sợ hãi.

Giang Miễn thấy giọng y nhẹ nhàng, tươi cười đắc ý thì không khỏi cũng bật cười theo, gật đầu đáp, “Được rồi.”

Hà Ứng Hoan búng ngón tay, khẽ cười một tiếng. Y vội xoay người bưng bàn cờ tới, đầu đá cùng Giang Miễn.

Trên thực tế, Hà Ứng Hoan chẳng có thiên phú trong lĩnh vực cờ vây, y cũng chẳng chăm chỉ luyện tập nên vốn không phải đối thủ của Giang Miễn. Thế nhưng trời sinh y tính tình giảo hoạt, mỗi lần vừa thấy mình đi sai, y liền há miệng kêu to, “Từ từ, đi nhầm rồi, đi lại!”

“Ứng Hoan.” Giang Miễn vừa bực mình vừa buồn cười. Hần thở dài một hơi, thông thả cất tiếng, “Đi rồi thì chớ hối hận.”

Hà Ứng Hoan trợn trừng hai mắt, nhất quyết không đồng ý, “Giang tiên bối là người thông thạo, ta đây chỉ là kẻ mới chơi. Về tình về lý, ngài không thể nhường ta một lần sao?”

Thường ngày y luôn gọi Giang Miễn là “Giang đại hiệp”, lúc này lại chuyển thành “tiền bối”, “tiền bối” gọi liên tục, rõ ràng là có ý định y vào khác biệt vai vế để trục lợi.

Giang Miễn khổ không nói nên lời, chỉ đành cười cười nhường cho y. Cuối cùng, Hà Ứng Hoan sít sao thắng hần một quân.

“Giang đại hiệp là chính nhân quân tử, hần sẽ không nuốt lời chứ?” Hà Ứng Hoan thu dọn bàn cờ, rung rung đùi, cười híp cả mắt.

Giang Miễn nhắm mắt lại, khẽ cười đáp, “Ngày mai...”

“Mai là ngày hoàng đạo, vô cùng thích hợp để xuất hành.” Hà Ứng Hoan nói nốt hộ hần, tay định vươn ra nắm tay hần thì bỗng rút lại. Y rũ mắt cười, nhẹ nhàng nói, “Giang đại hiệp, ngài chịu khó ra ngoài với ta một lần thôi.”

Giang Miễn có chút xung động nhìn thẳng vào Hà Ứng Hoan. Hần có điều muốn nói lại thôi, cuối cùng chẳng nói gì cả, chỉ cúi đầu “Ừ” một tiếng.

12. Chương 12

Sáng sớm ngày thứ hai, Hà Ứng Hoan quả nhiên được ra ngoài cùng Giang Miễn như mong muốn.

Hai người xuất môn hơi sớm, lúc này, trên đường vẫn chưa có ai. Cười cười nói nói một hồi, Hà Ứng Hoan bỗng nhiên dừng lại trước một con hẻm nhỏ. Liếc mắt nhìn bốn phía, y vỗ tay khẽ nói, “Chính là chỗ này.”

Giang Miễn quét mắt một vòng vẫn chẳng phát hiện ra có gì kì lạ. Hần không khỏi ngần người, mù mờ hỏi lại, “Chỗ nào?”

Hà Ứng Hoan chuyển mắt, một nụ cười nhẹ bỗng hiện ra bên môi. Y đi qua đi lại bên góc tường vài lần, cúi đầu cắn cắn ngón tay cái, sau đó cười hì hì nói ra hai chữ, “Bí mật.” Dứt lời, y vung tay áo bước nhanh về phía trước.

Nét mặt y lúc này vừa tinh nghịch vừa đáng yêu, y lại còn cúi đầu ngâm nga một khúc hát, nhìn có vẻ thật vui sướng. Giang Miễn không hiểu ra sao cũng chẳng tìm được nguyên nhân, chỉ đành nhanh chân đuổi theo.

Hóa ra, cái hẻm nhỏ này chính là nơi Hà Ứng Hoan lần đầu tiên gặp Giang Miễn. Cách hơn một tháng, Giang Miễn đã quên mất từ lâu, Hà Ứng Hoan lại ghi nhớ kỹ càng. Khi y nghĩ lại thời điểm ấy, cả cõi lòng tràn đầy ngọt ngào, dị thường hạnh phúc.

Hai người cứ thế đi tiếp, bỗng nhiên một sông bạc hiện ra trước mắt.

Hà Ứng Hoan vừa nhìn thấy thế đã cứng người bất động, mắt sáng trưng lên, chân định bước vào bên trong. Giang Miễn thấu hiểu, vội kéo lấy cánh tay y lôi sang một con đường khác. Hắn cười nói, “Ứng Hoan, hôm nay chúng ta đi ngắm cảnh, không phải lúc để người thi triển tài năng đâu.”

Hà Ứng Hoan hít hít mũi không ngừng quay đầu nhìn lại, miệng lẩm bầm cái gì không rõ, tỏ vẻ vô cùng bất mãn. Giang Miễn thấy y rầu rĩ không vui thì thấp giọng bật cười, xoay người mua một cây mứt quả của người bán hàng ven đường rồi tùm tùm đưa cho y.

“Hôm qua vừa mới nói ta không phải trẻ con, hôm nay lại dùng mứt quả dỗ ta.” Hà Ứng Hoan đảo mắt coi thường, khề hừ một tiếng. Ngoài miệng tỏ vẻ oán hận, thực chất y lại vui mừng ăn đến mức đường dính đầy trên má.

Giang Miễn bị y chọc cười, thậm chí kim lòng không đành dùng tay áo nhẹ nhàng lau mặt cho y.

Cử chỉ vô tâm này Giang Miễn hoàn toàn chẳng thấy có gì không ổn, Hà Ứng Hoan lại đỏ mặt tía tai, tim đập thình thịch, ngây dại một hồi.

Lúc trước y một lòng muốn lừa Giang Miễn mắc câu, đến nay mới phát hiện có gì đó không ổn. Tại sao đối phương vẫn thờ ơ, ta lại càng ngày càng lún sâu?

Chỉ là ảo giác thôi phải không? Giữa y và Giang Miễn có mối thù sâu tựa biển, làm sao có thể thật lòng yêu thương?

Đúng thế, nhất định... là giả...

Hà Ứng Hoan ồn ào từ sáng sớm bây giờ lại yên lặng, không nói gì đi về phía trước theo Giang Miễn. Y càng nghĩ tâm trí càng rối bời. Cuối cùng, cắn răng một cái, y thầm nhắc nhở mình phải đặt chuyện báo thù trong lòng, không thể quên đi dễ dàng được.

Giang Miễn đi bên cạnh Hà Ứng Hoan, tuy phát hiện ra y kì lạ nhưng lại không nghi ngờ chút nào, chỉ nghĩ y đã đi đường lâu như vậy, chắc là mệt rồi. Vì vậy, hắn mượn một con thuyền nhỏ ven Tây Hồ, rủ y cùng du hồ ngắm danh thắng.

Hôm nay thời tiết rất tốt, non nước đẹp không bút nào tả xiết.

Hà Ứng Hoan đã mất hứng thưởng thức từ lâu, y chỉ cố tỏ vẻ hiếu kì thích thú hỏi hết cái này đến cái khác để Giang Miễn khỏi nghi ngờ.

Giang Miễn quả nhiên không hề chú ý, Hà Ứng Hoan hỏi cái gì hắn trả lời cái đó. Đến lúc vui vẻ quá, hắn còn cười dài mấy tiếng rồi than thở, “Tiếc là Ngô đại ca không ở đây. Bằng không, nếu có thể cùng hắn uống rượu luận kiếm thì còn gì sướng khoái bằng.”

“Trước đây sư phụ đã đến Lâm An rồi sao?”

“Tất nhiên.”

“Cũng đã từng cùng Giang đại hiệp du Hồ Tây?”

“Ha ha, không sai.”

Sau khi nghe tiếng cười kia của hần, Hà Ứng Hoan không hiểu sao lại thấy buồn phiền. Y liếc mắt nhìn gọn sóng lẫn lẫn, nhẹ nhàng lên tiếng, “Giao tình giữa Giang đại hiệp và sư phụ ta... quả nhiên thật tốt.”

“Ta và Ngô đại ca chí khí tương đồng, dù chưa kết thành huynh đệ, quan hệ vẫn là bạn cùng sinh tử.”

“Trước kia khi còn ở trên núi, ta cũng luôn nghe sư phụ nhắc tới Giang đại hiệp. Người thường nói, Giang đại hiệp là người kì lạ nhất trong thiên hạ.”

“Hử? Lời này có ý gì?”

“Sư phụ nói, trên đời này người có khí phách phi phạm, thái độ đúng mực không ít, nhưng người lúc nào cũng bình bình hòa hòa, chẳng bao giờ tức giận như Giang đại hiệp thì quả thật khó gặp.”

Lời này ngôn từ uyển chuyển, kì thực lại để ám chỉ Giang Miễn là kẻ mua danh bán tiếng, là tên ngụy quân tử. Ngô Tiểu Kiệt hiển nhiên chưa bao giờ nói thế. Hà Ứng Hoan không hiểu tại sao mình lại bị đặt những lời nói dối như vậy để ly gián sư phụ và Giang Miễn. Y chỉ thấy đáy lòng chua chát, bực mình khó nén, đâu có ngờ là mình đang ghen? Tất nhiên, kể cả có nghĩ thế, y cũng nhất quyết không thừa nhận.

Mà điều khiến Hà Ứng Hoan càng giật mình hơn là, Giang Miễn sau khi nghe xong mấy câu gây xích mích này lại chẳng hề tức giận. Hần vẫn thản nhiên ngồi chỗ cũ, cười nói, “Nhiều năm không gặp, Ngô đại ca càng ngày càng ăn nói sâu xa.” Nét cười dịu dàng, biểu cảm tự nhiên.

Hà Ứng Hoan mất mặt, không nói linh tinh nữa. Y ngoảnh đầu sang một bên, oán hận nghĩ thầm: Hừ, sớm muộn gì ta cũng sẽ lừa được Giang Miễn thích mình, sau đó đá hần, xem xem một khi hần lòng dạ rồi bởi, đau đớn không muốn sống thì có biểu cảm ra sao.

Y tự an ủi mình một hồi, tâm tình dần dần mới tốt lên chút ít. Y một mặt giận dữ Giang Miễn, một mặt lại nhìn lên người kia, rốt cục không nhịn được nữa, y lại cùng hần nói cười.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ ăn trưa, Giang Miễn trả thuyền lại ven hồ, mua không ít đặc sản ở những cửa hiệu bên đường. Hà Ứng Hoan vui vẻ ăn, mọi điều không thoải mái lúc trước đều ném ra sau đầu. Y tấm tắc khen ngợi, “Ngon quá. May mà đại sư huynh không ở đây, nếu không toàn bộ thức ăn đã bị huynh ấy cướp sạch rồi.”

“Sư huynh người hình như... ăn rất khỏe?”

“Không sai, đại sư huynh có thần lực trời ban, bởi vậy ăn cơm nhiều kinh người.” Hà Ứng Hoan gật đầu, một suy nghĩ lóe lên, y cố ý rũ mắt, nhỏ giọng, “Ta trình độ kém cỏi, khi vẫn còn ở trên núi, toàn bị hần tranh ăn.”

“Vậy chẳng phải sẽ thường xuyên bị đói sao?”

Hà Ứng Hoan chỉ cười khỏ một tiếng, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Ý vốn đã quyết từ lâu, y phải nắm chắc tất cả mọi cơ hội, không từ thủ đoạn lừa gạt lấy lòng Giang Miễn.

Giang Miễn biết thế liền sinh lòng thương tiếc. Hần đưa tất cả đồ ăn còn lại của mình cho y, lại tự trách trước đây mình quá sơ sót, sau này phải chăm sóc “hiền chất” này thật tốt.

Hà Ứng Hoan dù không đoán ra lòng Giang Miễn nhưng vẫn biết hần đã trúng kế. Tay trái nắm chặt lại, y vừa cong khóe miệng, nụ cười đã lộ ra. Tiếng chuông đình đang vang bên tai không dứt. Y nâng mắt nhìn Giang Miễn, sóng mắt lưu chuyển, vừa giống như tha thiết yêu thương, vừa giống oán hận khắc ghi xương cốt.

13. Chương 13

Hà Ứng Hoan đoán chẳng sai, y càng giả bộ ngoan ngoãn, đáng thương, Giang Miễn sẽ càng quan tâm, săn sóc. Trước đây, y luôn quần quýt Giang Miễn không tha, thế nhưng kể từ sau lần dạo phố ấy, Giang Miễn bắt đầu thường xuyên đến phòng y, quan tâm đến chuyện ăn uống của y. Thậm chí trong lúc dùng cơm, hần còn gấp thức ăn vào bát cho y.

Mấy ngày đầu, Hà Ứng Hoan còn rất dặc ý, nhưng sau lại thấy sốt ruột. Giang Miễn lúc nào cũng chiều chuộng y hóa ra chỉ là sự bao bọc của trưởng bối đối với vãn bối. Dù y có công khai hay ám chỉ, dụ dỗ hay khiêu khích thế nào, hấn vẫn chẳng có chút dấu hiệu động lòng.

Thoáng cái, hai người Hà, Lục đã ở lại Giang phủ ba tháng. Hà Ứng Hoan dù không tỏ vẻ nhưng lòng vốn đã nóng như lửa đốt từ lâu. Y giả bộ lâu như vậy, tại sao Giang Miễn vẫn không hề có chút phản ứng gì? Cứ thế này mãi chỉ sợ không có cơ hội.

Y phút phút giây giây nghĩ tới việc này, đến luyện kiếm cũng chẳng thể nào chú tâm được nữa. Một kiếm không cẩn thận xuất ra nghiêng lệch đâm trúng cây trúc cạnh bên, lá rơi lả tả.

Giang Miễn thấy thế không khỏi nhú mày. Hấn tiến lên vài bước, dịu dàng nói, “Ứng Hoan, hình như hôm nay lòng ngươi không yên. Sao vậy? Có tâm sự gì?”

Hà Ứng Hoan hơi cứng người, vội vã hồi thần. Y lười biếng ngáp một cái, tươi cười vô tội, “Đâu có. Chắc là do đêm qua ta ngủ không ngon.”

Giang Miễn gật đầu tin lời giải thích của y, “Ngươi đã luyện kiếm tới tận trưa rồi, hấn là đã mệt. Hay là ngừng lại nghỉ chút đã?”

“Được.”

Hà Ứng Hoan lên tiếng, tiện tay cầm kiếm trên mặt đất, đứng dựa vào thân trúc.

Giang Miễn lấy từ trong ngực ra một chiếc bánh bao còn nóng, mỉm cười đưa tới, “Ngươi ăn ít điểm tâm đi, cẩn thận lại bị đói.”

Hà Ứng Hoan đã được hấn chăm sóc cẩn thận thành quen, y lập tức vui vẻ vừa ăn vừa nói một câu nghe không rõ tiếng, “Cảm ơn Giang đại hiệp.”

Giang Miễn vẫn cười cười như cũ, nghiêng đầu hỏi, “Ứng Hoan, ta với ngươi đã thân quen, tại sao ngươi cứ gọi ta “Giang đại hiệp”, “Giang đại hiệp” xa lạ như vậy?”

“Không thì biết gọi sao? Chẳng lẽ là Giang thúc thúc?” Hà Ứng Hoan nháy mắt, tỏ vẻ nghiêm túc, “Giang đại hiệp trông rất trẻ, nhìn như chỉ hơn ta có vài tuổi. Nếu ta gọi ngài như vậy, chẳng phải khiến ngài già đi?”

Giang Miễn nghe thế thì vừa bực mình vừa buồn cười. Hấn trừng mắt nhìn y vài lần rồi than vắn thở dài, “Đứa nhóc này, ngươi có thật nhiều lý do lý trấu.”

Giọng hấn nói nhẹ nhẹ êm êm, ánh mắt như khế lướt qua gương mặt Hà Ứng Hoan, nụ cười lại dịu như làn nước.

Hà Ứng Hoan toàn thân chấn động, tai chột ù ù nghe không rõ, tim đập như nổi trống. Y vội vàng quay đầu đi chỗ khác, nắm trường kiếm cắm trên mặt đất lên, há mồm thở dốc, “Ta, ta luyện kiếm tiếp.”

“Đừng nóng vội thế, ta còn vài câu muốn nói với ngươi.” Giang Miễn dè lại cổ tay y, hắng giọng nghiêm túc nói, “Ứng Hoan, mấy ngày nay nhìn ngươi luyện kiếm, ta phát hiện ra chiêu thức của ngươi đã luyện nhuần nhuyễn, chỉ tiếc nội lực lại không bằng. Còn nữa, tay trái của ngươi... hình như không dùng được?”

Nghe vậy, Hà Ứng Hoan biến sắc, cả người đều cứng đờ.

Giang Miễn bước về trước một bước, nụ cười càng lộ vẻ ôn hòa gần gũi, “Dù là lúc ăn hay lúc luyện kiếm, ta chưa bao giờ thấy ngươi dùng tay trái. Ta chỉ ngạc nhiên mà thôi, không có ý gì khác.”

Hà Ứng Hoan không nói lời nào, chậm rãi cúi đầu xuống, bên tay trái giấu trong vạt áo khe cử động, tiếng chuông trong trẻo để nghe lại một lần nữa vang lên. Nhú mày chần chờ một hồi, y chợt cắn răng, giơ tay trái lên.

Ổng tay áo luôn dùng để che đậy nhẹ nhàng trượt xuống, Giang Miễn chăm chú quan sát, vừa nhìn thấy đã kinh hãi giật mình.

Tay phải Hà Ứng Hoan thon dài trắng nõn, tay trái lại hoàn toàn đối nghịch. Ngón út không còn, ngón áp út thiếu hai đốt, ngón giữa thiếu một đốt khiến bàn tay trở nên quái dị, đáng sợ vô cùng. Hơn nữa, mỗi

ngón tay đều được buộc một cái chuông đồng nhỏ, chỉ cần khẽ động một cái, tiếng chuông sẽ phát ra lạnh lẽo.

Giang Miễn kinh hãi thốt lên, “Ứng Hoan, tay người...”

Hà Ứng Hoan đã sớm chuẩn bị lý do, y nhếch môi cười khê, bình tĩnh trả lời, “Trước ta luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, không chỉ mất hết nội lực, tay cũng trở thành như thế.”

Lời này nửa thật nửa giả, y đúng là đã từng tẩu hỏa nhập ma, nhưng vết thương bên tay trái lại do một nguyên nhân khác. Giang Miễn hoàn toàn tin tưởng, lấy ống tay trái che đi bàn tay của y, trả về nguyên trạng. Do dự một lúc lâu, hấn lại cẩn thận nắm lấy tay y.

“Xin lỗi, ta nói sai rồi.”

“Người học võ khó tránh khỏi bị thương. Ta không để ý đâu.”

“Ứng Hoan.” Nhìn thẳng vào y, vẻ mặt nửa phiến não nửa xót xa, Giang Miễn nhẹ nhàng nói, “Hay là để ta tặng người một thứ?”

“Hả?”

“Đi theo ta.”

Nói xong, hấn dắt tay Hà Ứng Hoan bước nhanh về phía trước.

Hai người đi dọc hành lang thật dài, cuối cùng bước vào một căn phòng chứa binh khí. Giang Miễn trực tiếp tiến lên, lấy một thanh trường kiếm đặt trên giá xuống, sau đó xoay người đặt vào tay Hà Ứng Hoan.

Lúc được rút ra khỏi vỏ, thân kiếm mỏng như cánh ve phát quang màu xanh nhạt, hàn khí bức người, nhìn thế nào cũng là một thanh bảo kiếm khó gặp.

Hà Ứng Hoan không kìm lòng nổi khen vài tiếng. Y liếc mắt nhìn thấy chuôi kiếm khắc ba chữ như phượng múa rồng bay, đưa tay sờ lên mặt chữ, khe khẽ thì thầm, “Giang Cần Chi.”

Y ngẩn người, hỏi, “Người này là ai?”

Giang Miễn không đáp lời, chỉ nhấp môi như cười như không nhìn lại.

Hà Ứng Hoan chợt hiểu ra, kêu lên, “Cần Chi, Cần Chi... A, đây là bảo kiếm của Giang đại hiệp sao??”

“Khi còn hành tẩu giang hồ, ta đã dùng thanh kiếm này.”

“Vật đáng quý như vậy, ta nào có thể nhận?”

“Đây là quà nhận lỗi của ta, người không nhận sao?” Dừng lại một chút, hấn nháy mắt cười với Hà Ứng Hoan, “Huống chi, người không còn nội lực, nhiều chiêu thức cao siêu sẽ không thể sử dụng được. Người có một thanh kiếm phòng thân, ta mới có thể yên tâm một chút.”

Khi hấn nói chuyện, đôi mắt kia lúc minh lúc ám, dịu dàng khiến lòng người lay động.

Hà Ứng Hoan chỉ cảm thấy kích động vô cùng, kiếm trong tay cũng không thể nào nắm chặt, đầu óc mơ hồ như thể đã nhập ma, trong mắt trong lòng chỉ còn mình bóng hình Giang Miễn. Y ngậy người một lát rồi đột nhiên nghiêng người, ôm lấy thắt lưng Giang Miễn.

“Ứng Hoan?” Giang Miễn hoảng sợ vội hỏi, “Sao vậy? Không khỏe ư?”

Hà Ứng Hoan mở to hai mắt nhìn chăm chăm Giang Miễn, sau đó, y ngửa đầu nhẹ nhàng hôn lên môi hấn, từng chữ thốt ra, “Ta thích người.”

14. Chương 14

Giang Miễn đã quen sóng gió sau khi nghe được câu này cũng không khỏi sững như trời trồng, kinh ngạc không thốt ra lời.

Hà Ứng Hoan lại như đã ý mơ hồ tình mê đắm, hai tay nín lấy vai Giang Miễn, môi đặt từng nụ hôn lên gương mặt hắn, miệng thầm thì ghi nhớ, “Cần Chi, Cần Chi...”

Giang Miễn nghe thấy hai tiếng gọi trầm thấp mới như giật mình tỉnh mộng. Dùng một tay đẩy Hà Ứng Hoan, hắn cúi đầu nhìn thẳng vào y, “Ứng Hoan, người, người có biết mình đang nói gì không?”

“Tất nhiên.” Hà Ứng Hoan gật đầu, một lần nữa quán lấy hắn, đôi con ngươi đen mờ mịt khói sương, giọng nói đã khàn khàn, “Ta thích người. Từ lần đầu gặp mặt, trong lòng ta đã ngập tràn bóng hình người. Dù biết rõ là không thể, ta vẫn nhớ đến người ngày ngày đêm đêm...”

Y càng nói càng kích động, càng nói càng thiếu rõ ràng, tròng mắt khép hờ, đáy mắt lộ rõ vẻ si mê.

Giang Miễn chỉ thấy mí mắt giật giật, trong lòng đánh thót một cái. Hắn vội vã cắt đứt lời y, trầm giọng đáp, “Ứng Hoan, tuổi người còn nhỏ, làm sao đã hiểu được chuyện ái tình. Ta với người đều là thân nam tử, ta lại còn là tri kỷ của sư phụ người, làm sao ta có thể với người...” Dùng một chút, hắn hơi thở hỗn loạn vất vả nói nốt mấy chữ, “Việc này không chỉ là đại nghịch bất đạo mà còn vi phạm luân thường, người có nghĩ cũng không được nghĩ đến.”

“Ta biết không nên nhưng lại vẫn cứ một mực thích người thì biết làm sao?” Hà Ứng Hoan ngẩng đầu liếc nhìn hắn, thần tình vừa vui sướng vừa uất ức, chậm chậm nói, “Giang đại hiệp, ta một lòng nghĩ tới người, biết làm sao bây giờ?”

Giang Miễn dù là khi quyết đấu cùng cao thủ cũng vẫn trấn định tự nhiên, chưa từng sợ hãi, thế nhưng lúc này vừa mới chạm phải đường nhìn của Hà Ứng Hoan, hắn đã tâm hoảng ý loạn, chỉ ước gì có thể vất giò lên cổ chạy trốn. Đã sống đến chừng này, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nghe một nam tử thổ lộ tấm lòng, thật là vừa hoang đường vừa nực cười. Hoàn toàn chẳng biết phải ứng phó làm sao, một hồi lâu sau mới có thể trấn tĩnh, hắn một bên tránh khỏi dây dưa của Hà Ứng Hoan, một bên nhẹ giọng nói, “Ứng Hoan, tâm tư của người ta hiểu rồi, tiếc rằng ta chỉ coi người là văn bối, chưa từng có ý này với người.”

Nói đến đây, hắn thấy đôi mắt Hà Ứng Hoan thắm lại, gương mặt đột nhiên trắng bệch.

Giang Miễn rùng mình không nói tiếp được nữa, chỉ đành vội vàng chuyển mắt, lui về phía sau vài bước, xoay người chạy trốn ra khỏi phòng.

Hà Ứng Hoan thấy thế không đuổi theo cũng không gọi lại, y chỉ ngây ngốc một hồi, ôm chặt lấy trường kiếm vào lòng, ngón tay nhẹ vuốt ve cái tên khắc nơi chuôi kiếm.

Hóa ra, Giang Miễn chưa từng đặt y ở trong lòng.

Hóa ra, chỉ có mình ta cam tâm tình nguyện.

Lạ thật, tại sao lại đau lòng thế này? Lẽ nào ta chẳng những không báo thù được lại lún ngày càng sâu? Đáy lòng mờ mịt đến chính mình cũng chẳng thể nào phân rõ, đây rốt cục là hư tình hay chân tâm? Y tuy mơ hồ biết đáp án nhưng lại không dám đào sâu, chỉ sợ một khi đã quá mức rõ ràng, mình sẽ không còn đường lui nữa.

Gần đến trưa mới có thể khôi phục tinh thần, Hà Ứng Hoan bước khỏi phòng chứa binh khí, ngầy ngầy đại diện phòng ăn. Mọi người đã đến đầy đủ ăn cơm, chỉ thiếu có mình Giang Miễn.

Hà Ứng Hoan biết hắn muốn tránh mặt mình, trong lòng dù đau đớn nhưng vẫn phải miễn cưỡng tươi cười, sợ mọi người phát hiện ra mọi chuyện. Y chốc chốc lại đưa mắt liếc nhìn ngoài cửa, thỉnh thoảng đưa tay nhấn vào lồng ngực.

Một ngày trôi qua nhanh chóng, thẳng đến tối đêm, Hà Ứng Hoan vẫn chẳng hề chạm mặt Giang Miễn.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba... vẫn là như thế.

Giang Miễn đâu chỉ có trốn tránh Hà Ứng Hoan? Rõ ràng là hắn đã sợ y như sợ rắn. Nếu ngẫu nhiên gặp nhau tại hành lang, hắn chắc chắn không thềm để ý đến lễ nghi ngoảnh đầu rồi bước. Nếu chẳng may phải nói chuyện, hắn luôn luôn mở đầu bằng “Hà hiền chất” sau đó kết thúc bằng “Ta còn có việc, phải đi trước”, ngay cả một câu cũng không muốn nói nhiều hơn.

Hà Ứng Hoan mấy ngày đầu còn nghĩ hết cách quán quít Giang Miễn, thế nhưng sau lại dần dần tâm nguội ý lạnh, nhốt mình trong phòng uống rượu giải sầu. Chuyện đã đến nước này, y không còn phủ nhận nữa, y đã động tình với Giang Miễn ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Ngay sau đó, y lại hoảng hốt nghĩ: Kế hoạch trả thù này thật sai lầm hoàn toàn. Gian kế còn chưa thành, mình lại thực sự trả giá bằng chân tâm, buồn cười quá.

Hà Ứng Hoan không biết trong khi bản thân rầu rĩ không vui, Giang Miễn cũng đang trần trọc ăn ngủ không yên.

Ngày đó sau khi cự tuyệt Hà Ứng Hoan, hắn vốn cũng không có ý định tránh mặt, thậm chí còn muốn nói vài lời khuyên giải an ủi y. Ai ngờ, chỉ là trông thấy bóng dáng Hà Ứng Hoan từ xa xa, hắn đã hỗn loạn cả cõi lòng, ngay cả việc bốn mắt chạm nhau cũng biến thành một loại dày vò, không cần phải nghĩ đến việc cười cười nói nói như mọi khi.

Sau đó, hắn không chỉ nơi nơi chồn chồn tránh mặt Hà Ứng Hoan, đến cả nữ nhi và nữ tể cũng không muốn gặp, ngồi một mình chờ đợi trong phòng kín.

Nhưng biết bao nhiêu thư họa thi pháp trong phòng, có cái nào chưa từng cùng Hà Ứng Hoan thưởng thức? Mỗi lần nhìn lại, hắn lại không khỏi nhớ tới thiếu niên hoạt bát, đáng yêu ngày ấy.

Nhớ đến y tươi cười giòn giã, cả ngày từ sáng tới tối bám mình không tha.

Nhớ y mỉm cười ngọt ngào, luôn miệng gọi “Giang đại hiệp”.

Nhớ y...

Càng nhớ bao nhiêu, tim càng đập nhanh bấy nhiêu.

Thế nào mà ba tháng qua, cả ngày của hắn đều có bóng hình Hà Ứng Hoan? Cùng y luyện kiếm chơi cờ, cùng y dạo phố nói chuyện, giống như ngoại trừ y ra, những việc khác vốn chẳng còn quan trọng.

Lẽ nào ... mình cũng đã động tâm?

“Ứng Hoan còn là một đứa nhỏ chưa hiểu cái gì, sao ta có thể như vậy?” Giang Miễn đưa tay lên ấn ấn vào thái dương, cười khổ một tiếng, lầm bầm, “Mấy tháng này ta quá gần gũi với y cho nên mới bị ảo giác, đây không thể là thật được.”

Ngoài miệng thì nói vậy, trong lòng lại mê mang mù mịt, mắt vía mắt hờn.

Đang lúc hắn còn xuất thần, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

“Ai thế?” Giang Miễn cả kinh, ngón tay hơi run lên, có phần lo lắng.

“Cha, là con đây.”

“Diễm Nhi? Hóa ra là con.” Hắn thở dài một cái nhưng tự dưng lại thấy mất mát, thầm nghĩ: Đã mấy ngày nay không thấy Ứng Hoan, chẳng biết y có chuyện gì không? Hay là bị ốm? Nhưng rồi hắn lại giật mình hồi tỉnh: Tại sao lại nghĩ đến y? Rõ ràng chính mình đã trốn tránh, sao còn mong y tới gặp?

Nghĩ vậy, hắn vội vã trấn định tâm thần, khoát tay áo nhẹ nhàng nói một tiếng, “Vào đi.”

Giang Diễm đẩy cửa vào, bước tới gần thư trác.

“Cha.”

“Diễm Nhi, có việc gì sao?”

Giang Diễm hừ nhẹ, miệng thưa, “Là phiền phức do tên háo sắc đó gây ra.”

“Sao? Lại cãi nhau à?”

“Lần này không phải là do con. Mấy ngày trước, không biết là tiểu tử thói họ Hà trúng tà gì mà cả ngày mặt nhẵn mày nhỏ uống rượu giải sầu, trông bộ dáng ốm o lắm. Thế là Triệu Lâm và Lục Thiết Âm tranh nhau muốn giải khuây cho y, suýt nữa thì vì chuyện này mà đánh nhau.”

“Bọn họ rất quan tâm đến Ứng Hoan.”

“Quan tâm? Hừ, con thấy rõ ràng là đang tranh giành tình nhân.” Đôi mày thanh tú nhướng lên, Giang Diễm cười lạnh, “Cha, cha tìm cho con một vị hôn phu không chỉ phong lưu trắng hoa, sợ rằng... còn là đoạn tụ.”

“Cái gì?” Giang Miễn lấy làm kinh hãi trợn to hai mắt, tay phải run rẩy đánh rơi chén trà đang đặt trên bàn. Chén chà “choang” một tiếng vỡ thành trăm mảnh.

15. Chương 15

Giang Miễn nhắm chặt mắt, đầu óc choáng váng. Sau khi hít sâu một hơi, hắn mới cúi người nhặt những mảnh chén vỡ lên, giả như thờ ơ hỏi một câu, “Diễm Nhi, con nói thế là có ý gì?”

“Triệu Lâm háo sắc, Hà Ứng Hoan rượu chè cờ bạc, đúng là ngư tử tầm ngư, mã tử tầm mã. Hai kẻ đó còn đêm ngày dính lấy nhau, nhìn kiểu gì cũng giống như có quan hệ không minh bạch. Hừ, tí cái là chui vào phòng khanh khanh ta ta, không khéo đã chung đụng làm ra mấy trò bẩn thỉu gì rồi.” Giang Diễm nói đầu ra đấy, kì thực cũng chỉ là mấy lời vô căn cứ. Nàng vốn đã không thích vị hôn phu Triệu Lâm này, lại thêm tức giận Hà Ứng Hoan thân thiết với hắn nên giờ mới cố tình bịa ra mấy chuyện chọc giận Giang Miễn.

Giang Miễn vốn biết tính tình con gái, lúc này tuy đầu óc hỗn loạn nhưng vẫn không tin tưởng hoàn toàn. Hắn chỉ nghiêm mặt, nhẹ giọng răn dạy, “Diễm Nhi, con nay đã xuất giá, sao có thể cứ luôn nói năng lỗ mãng như vậy? Triệu Lâm với Ứng Hoan tuổi tác tương đương, nói chuyện hợp ý cũng là chuyện bình thường, sao có thể là đoạn tụ... đoạn tụ? Ta biết con với Triệu Lâm bất hòa, nhưng dù có cãi nhau âm ỉ đến thế nào đi nữa cũng không thể lôi Ứng Hoan vào.”

Giang Diễm ngẩn ngơ. Thấy cha che chở cho người ngoài, nàng tức giận trong lòng, ngoài miệng không kìm được thốt lên, “Họ Hà kia dù sao cũng chỉ là đồ đệ của Ngô tiên bối mà thôi, có gì đặc biệt hơn người? Tại sao cha cứ phải cưng chiều y như thế? Nếu cha không phải cha ruột của con, con còn cho rằng...”

“Cho rằng gì?”

Giang Diễm cắn cắn môi dưới, cười lạnh đáp lời, “Cho rằng đến cha cũng bị tên tiểu tử thói họ Hà mê hoặc.”

Câu này vốn chỉ là nói trong lúc tức giận, thế nhưng vào tai Giang Miễn lại như nói trúng tim đen. Nhất thời, hắn như bị sét đánh ngã ngồi xuống ghế, vì kinh hoàng mà sắc mặt tái nhợt.

Giang Diễm từ nhỏ đã được nuông chiều chưa từng nhìn thấy vẻ mặt đáng sợ như thế của cha bao giờ. Thu lại bộ dạng kiêu căng, nàng thận trọng nói, “Cha, con chỉ thuận miệng nói bừa mà thôi, cha đừng tức giận.”

“...” Giang Miễn không trả lời, chỉ thở hổn hển, mắt lại nhìn chằm chằm về phía trước, nhẩn thần xa xôi u ám, biến hóa thất thường. Cách hồi lâu sau, hắn mới thở dài một hơi, thất thần hỏi, “Cha đúng là rất cưng chiều Ứng Hoan sao?”

Giang Diễm không hiểu lòng hắn, chỉ sợ sơ suất vạch trần lời nói dối vừa nãy; thế nhưng phóng lao đành phải theo lao, nàng đành cần răng cần lợi nói, “Cha là chính nhân quân tử, tất nhiên sẽ không tin mấy lời điều tiếng. Nhưng mà tên Triệu Lâm này là cái giống trắng hoa, lúc con đi ngang qua còn thấy hắn ghé tai thì thầm với Hà Ứng Hoan. Cha không tin thì đi nhìn thử xem.”

Lấy thân phận Giang Miễn mà nói, hắn vốn không nên đi làm mấy thứ chuyện này, thế nhưng lúc này tâm thần bất ổn, vừa nghe thấy lời Giang Diễm, hắn có chút dao động, hai chân không tự chủ bước ra khỏi phòng.

Hắn một đường bước đến căn phòng Hà Ứng Hoan, cả đáy lòng lại mờ mịt, chẳng thể tự vấn cái gì. Vừa mới bước tới cửa, hắn bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, phiền muộn nghĩ thầm: Hai tên nhóc đó nếu thực sự nảy sinh tình cảm, chính mình biết làm thế nào?

Nghĩ tới đây, cảm giác sợ hãi không giải thích nổi bỗng trào lên, hắn không dám bước về phía trước, chỉ muốn quay đầu bỏ chạy. Ngay lúc hắn xoay người, vài tiếng nói cười lại truyền ra khỏi phòng.

“Hà huynh rốt cục có coi ta là bạn không?”

“Còn cần phải nói sao? Ta và huynh hợp tình hợp ý, rượu cùng uống xúc xắc cùng đổ, vốn đã là huynh đệ tốt từ lâu.”

“Đã vậy, sao huynh không chịu tâm sự với ta?”

“Ta thì có chuyện gì? Chẳng qua hai ngày trước ta nhiễm phong hàn nên mới không có tinh thần thôi. Ha ha, Triệu huynh đừng để ý.”

Giang Miễn tai thính nhận ra ngay giọng của Hà Ứng Hoan, lại nghe thấy tiếng y cười thật là miễn cưỡng. Hắn không phát giác ra tim mình đập loạn, hai chân từng bước rời đi. Dựa lưng vào vách tường, xuyên qua cánh cửa sổ khép hờ, hắn nhìn thấy hai người Triệu, Hà sóng vai ngồi cùng bàn.

Hà Ứng Hoan mặc một thân bạch sắc, nét mặt lại không chút hồng hào, đúng là đáng vẻ ốm yếu. Hai tay y buồn chán nghịch nghịch hai viên xúc xắc. Triệu Lâm phẩy quạt che khuất gương mặt, kể chuyện cười bên tai người kia.

Chuyện cười kia vào tai Giang Miễn thì rất buồn chán, thế nhưng Hà Ứng Hoan lại phì cười, đáy mắt cũng trở nên linh động hơn. Giang Miễn thấy nụ cười của y từ xa đột nhiên cảm thấy hô hấp nghẹn lại, vội vàng xoay người không dám nhìn vào căn phòng ấy nữa. Tiếng cười tiếng nói bên trong vẫn cứ thỉnh thoảng lọt vào tai, trong lòng nghĩ phải rời đi thật nhanh, thế nhưng tay chân lại dường như mất đi tri giác, không thể cử động nửa phần, chỉ có bàn tay càng nắm càng chặt đến nổi cả gân xanh.

Giang Miễn nhớ tới ngày ấy khi Hà Ứng Hoan thổ lộ, hắn không tin y lại thay lòng nhanh như vậy, nhưng mấy ngày sau đó, y làm bạn cùng Triệu Lâm, cảm tình sẽ càng ngày càng tốt, đối dạ cũng không phải là không thể.

Nghĩ đến đây, lòng mơ hồ đau đớn, miệng chua chua chát chát, hắn cắn chặt hàm răng.

Ngày ấy rõ ràng là hắn đã đẩy Hà Ứng Hoan ra, tại sao lúc này còn hối hận? Chẳng lẽ đúng như lời Giang Diễm nói, mình đã sớm hãm sâu?

Hắn cau mày, chậm rãi đưa tay lên sờ trán đôi môi. Chỗ ấy đã từng được Hà Ứng Hoan hôn, cho đến tận hôm nay, dường như vẫn còn lưu độ ấm.

Suy nghĩ một chút, từng chuyện từng chuyện nhỏ bé suốt ba tháng qua lại dồn dập ập về.

Giang Miễn đứng ngơ ngác trong chốc lát rồi đột nhiên biến sắc, phi thân chạy vội đi. Hóa ra khi nghĩ đến việc bản thân động tình, hắn bỗng thấy lòng đau đớn vô biên, muộn phiền tích tụ khó nguôi, chỉ muốn hét dài một tiếng. Sợ kinh động đến người ngoài, hắn đành phải thi triển khinh công chạy vòng quanh hậu viện Giang phủ vài vòng. Đợi đến khi tâm tình bình phục, hắn mới chậm chạp bước về thư phòng.

Hắn mới chỉ thấy mặt Hà Ứng Hoan, sau đó vận công chạy một lúc, thế nhưng giờ đã sức cùng lực kiệt, tâm thần hoảng hốt như đã ác đấu cùng cao thủ võ công mấy ngày mấy đêm.

Giang Diễm thấy hắn đi lâu như vậy mới về, khi về gương mặt dính đầy tro bụi, sắc mặt mệt mỏi thì không khỏi kinh hãi vội hỏi, “Cha, cha... đã phá tan tư tình của hai kẻ kia rồi phải không?”

“Cái gì mà tình với không tình?! Hai người đó chỉ là bạn bè bình thường, sau này đừng có... nói bậy nữa.” Giang Miễn khoát tay đi thẳng về phía thư trác, uể oải nói, “Còn nữa, lời hôm nay con nói với ta, đừng có nhắc lại với bất cứ kẻ nào.”

Dứt lời, tay áo vung lên, hắn dùng chưởng lực khép cửa phòng lại.

16. Chương 16

Giang Diễm tới cáo trạng không được lại bị Giang Miễn mắng, bây giờ còn bị nhốt ngoài cửa, tất nhiên sẽ cảm giận bất bình. Một bụng tức tối không cách nào trút bỏ, nàng đành phải bước nhanh về phòng, ngồi chờ ra một mình ở đó.

Chẳng lâu sau, Triệu Lâm đã đi đâu cùng Hà Ứng Hoan trở về. Vừa đẩy cửa bước vào đã trông thấy Giang Diễm ngẩn ngơ ngồi cạnh bàn, hẩn liền kinh hãi. Hẩn lập tức bước lên vài bước, cọt nhả nói, “Nương tử, sao hôm nay nàng chẳng có tinh thần gì thế, mệt à?”

Giang Diễm vốn đã nổi nóng lại quen thói giận cá chém thớt với người ngoài, lúc này Triệu Lâm tự mình dẫn xác tới, nàng không khách khí giơ tay lên tát cho hẩn một cái.

Triệu Lâm bị đánh, bối rối đứng yên. Võ công vốn đã không bằng Giang Diễm, lúc này lại bị đối phương chiếm tiện cơ, hẩn hoàn toàn không còn sức đánh trả.

Giang Diễm đánh thuận tay thêm vài cái nữa, sau đó duỗi tay điểm huyết Triệu Lâm khiến hẩn hôn mê nằm trên mặt đất. Nàng tuy đã phát tiết những vẩn chưa hả giận, chỉ hận không thể đánh Hà Ứng Hoan luôn một thể.

Nghĩ vậy, chân giậm mạnh vài cái, nàng đi tới đi lui trong phòng, nhìn lại vị tân hôn phu đang nằm trên đất, trong đầu bỗng nhiên lóe ra một độc kế.

Quyết định xong liền lập tức hành động, nàng lôi Triệu Lâm vẫn còn đang hôn mê lên giường rồi sắp xếp lại gian phòng một lát. Khi hoàng hôn buông xuống, nàng chạy đến gõ cửa phòng Hà Ứng Hoan.

Hà Ứng Hoan thấy Giang Diễm thì giật mình, đợi đến khi nghe rõ ý muốn của nàng lại càng kinh ngạc không thôi. Hóa ra Giang Diễm định rủ y đến phòng nàng uống rượu. Hà Ứng Hoan xưa nay vốn bất hòa với Giang Diễm, lúc này thấy nàng đột nhiên thân thiết, về mặt lại kì kì quái quái, làm sao có thể không nghi ngờ? Huống chi cô nam quả nữ ở cùng một phòng, nghĩ thế nào cũng thấy không phù hợp lễ nghi.

Hà Ứng Hoan dù nghi ngờ Giang Diễm có ý đồ xấu nhưng nhất thời cũng chưa thể đoán ra. Y trời sinh tính tình ham vui, hoạt bát, vì thế, y quyết định sẽ tương kế tựu kế, trước tiên cứ theo Giang Diễm vào khuê phòng đã.

Phòng của nàng cũng không có gì khác thường, chỉ có màn giường để buông, trên bàn đã chuẩn bị rượu thịt từ lâu.

Hà Ứng Hoan liếc nhìn xung quanh, tùy tiện ngồi xuống bàn, chấp tay cười nói, “Tẩu phu nhân tiêu phí như vậy, chẳng biết có gì chỉ giáo?”

“Không có gì đâu, chỉ muốn mời Hà đại ca uống vài ly rượu nhạt.” Giang Diễm dịu dàng cười, tự tay rót một ly rượu đưa sang, “Cha muội và sư phụ huynh là bạn tốt từ lâu, muội và huynh nên coi nhau là huynh muội mới đúng. Chỉ tiếc muội mới xuất giá không lâu, không có cách nào thân thiết với huynh, mong huynh thứ lỗi.”

“Tẩu phu nhân đa lễ rồi.” Hà Ứng Hoan hơi ngẩn người, vừa đưa ly rượu lên ngửi đã thấy có một mùi thơm lạ lùng bay vào mũi. Y lẫn lộn trên giang hồ đã lâu, tất nhiên là rành rẽ mấy thứ này. Lập tức đoán ra trong rượu hạ độc nhưng không vội vạch trần, y chỉ vung tay ngửa đầu giả bộ uống rượu, thực tế là đổ tất cả vào ống tay áo.

Giang Diễm ngồi đối diện không nhìn thấy thủ đoạn của Hà Ứng Hoan, tưởng y đã nâng chén uống cạn, nét mặt càng trở nên tươi tắn, nàng tiếp tục ân cần mời rượu.

Hà Ứng Hoan đã phát hiện ra mưu kế của nàng, đương nhiên cũng không từ chối nữa. Chỉ trong chốc lát, y đã cạn bốn, năm ly rượu.

Giang Diễm thăm cười nhạt, biểu cảm trên mặt lại thật dịu dàng, “Hà đại ca, huynh và Triệu... tướng công ta hẳn là có cảm tình rất tốt với nhau?”

“Tất nhiên rồi. Ta và Triệu huynh quen biết mấy tháng, từ lâu đã là bạn bè không giấu giếm nhau bất cứ chuyện gì. Triệu huynh rất nặng tình với tẩu phu nhân đấy.”

“Thật sao? Tiếc thật, muội lại không thấy thế.” Giang Diễm hừ một tiếng, lạnh lùng nói, “Hà đại ca nếu đã hòa thuận với hắn như thế, hay là huynh thay muội đi?”

“Hà? Là sao?”

“Người và Triệu Lâm hợp thành một đôi, từ nay về sau song túc song phi, miễn cho hắn tới làm phiền ta.” Đang nói chuyện, Giang Diễm bỗng đứng dậy kéo màn giường ra.

Hà Ứng Hoan liếc nhìn thì thấy Triệu Lâm đang nằm trên giường không nhúc nhích, hình như là do bị điểm huyệt. Y vội vàng tiến lên vài bước, ngoài miệng hô lên, “Tẩu phu nhân, người...”

“Nói thật cho người biết, rượu đã sớm bị ta hạ một loại xuân dược rất mạnh, người nếu không nghe lời sẽ phải chịu khổ thôi. Nhưng mà hai người các người tâm ý tương thông, dù cho bây giờ người không trúng độc thì đây cũng là chuyện tốt.”

Lời còn chưa dứt, Giang Diễm cười dài một tiếng, như gió lướt khỏi phòng.

Hà Ứng Hoan có nằm mơ cũng không ngờ Giang Diễm lại nghĩ ra kế hoạch kiểu này. Chậm mất vài nhịp, đợi đến khi y đuổi theo thì cửa phòng đã đóng lại, thậm chí còn bị khóa trái bên ngoài.

May mà thực chất vẫn chưa uống rượu nên y không thấy hoảng hốt, chỉ xoay người trở về bên giường, lấy miếng vải vẫn đang nhét trong miệng Triệu Lâm ra.

Triệu Lâm vừa mới nói được đã khàn giọng hô, “Hà huynh, ả ta đã cho huynh uống xuân dược cướp được trên người ta. Xuân dược này rất mạnh, huynh, huynh nhanh tìm nơi giải độc đi, đừng có lại gần ta.”

Lúc hắn nói chuyện, cánh môi run rẩy, lộ vẻ hoảng sợ cực kì.

Hà Ứng Hoan thấy thú vị định dọa hắn một trận nên không đáp lời, tay thậm chí còn giơ lên làm bộ muốn cởi y phục hắn. Triệu Lâm quả nhiên bị dọa sợ muốn chết, lắp ba lắp bắp hét lên, “Hà huynh, chúng ta đều là nam tử, huynh... vạn lần không thể xằng bậy...”

Thấy thế, Hà Ứng Hoan bật cười thành tiếng, vừa định giải huyệt cho hắn thì bên ngoài cửa bỗng truyền đến những tiếng bước chân dồn dập, theo sau là một giọng nói quen thuộc.

“Diễm Nhi, sao con lại khóa cửa phòng?”

“Cha vẫn không tin con sao? Hừ, hai kẻ kia đang ở trong phòng này, cha vào mà xem!”

“Diễm Nhi, con...”

“Cha nhìn thấy chắc chắn sẽ biết con không nói ngoa.”

Hà Ứng Hoan là người nhạy bén, vừa nghe thấy đoạn đối thoại này đã đoán ra ngay quỷ kế của Giang Diễm. Y cười nhạt mấy tiếng, vốn định giải thích rõ với Giang Miễn nhưng một ý định táo bạo bỗng nảy ra trong đầu.

Y nghĩ mấy ngày gần đây Giang Miễn luôn tránh mặt mình, hôm nay khó khăn lắm mới có thể gặp nhau, sao không thử đánh cược một lần? Vì vậy, y hít sâu một hơi rồi đổ tất cả số rượu còn lại vào miệng.

Xuân dược pha trong rượu kia quả thật vô cùng lợi hại, Hà Ứng Hoan vừa uống, trong bụng đã nóng bừng, toàn thân khô hanh như thiêu như đốt. Y vội vàng điều tức khiến khí huyết lưu thông, cố gắng lắm mới trấn định được tâm thần. Lấy tay tháo dây cột tóc xuống, để mặc cho mái tóc dài xõa tung, y bước tới bên giường.

Triệu Lâm thấy hai mắt y đỏ bừng, khuôn mặt nhợt nhạt, nhất thời sợ đến hồn bay phách lạc, ngoài miệng cứ “Cứu mạng!”, “Cứu mạng!” gào loạn cả lên.

Giang Miễn đứng ngoài cửa vẫn còn đang do dự có nên bước vào hay không, vừa nghe thấy có tiếng kêu cứu, hắn đã cuống quýt phá cửa, chạy thẳng tới bên giường.

17. Chương 17

Vừa liếc mắt thấy Hà Ứng Hoan đầu tóc rối tung, quần áo xốc xếch đứng bên giường, hình như đang muốn hôn Triệu Lâm, hấn bỗng đau lòng không gì tả nổi. Không thèm nghĩ ngợi, hấn vung tay tách hai người ra.

Triệu Lâm còn chưa hoàn hồn, mặt cắt không còn giọt máu hô to, “Nhạc phụ đại nhân tới đúng lúc quá! Hà huynh bị ả xấu xa kia tính kế... không cần thận uống phải xuân, xuân được...”

Giang Miễn giật mình quay đầu nhìn lại chỉ thấy Hà Ứng Hoan sắc mặt đỏ bừng, hô hấp hỗn loạn, quả nhiên giống người trúng độc. Hà Ứng Hoan lúc này thần chí đã sớm chẳng rõ ràng, theo bản năng dùng cả chân tay bám dính lên người Giang Miễn, ngửa đầu lên hôn hấn.

Thấy tình thế không ổn, Giang Miễn vội cau mày, một tay ôm lấy thắt lưng Hà Ứng Hoan, một tay túm lấy cổ áo Triệu Lâm ném ra ngoài cửa sổ, sau đó thuận thế đóng cửa phòng. Hấn cao giọng nói, “Diễm Nhi, lần này ngươi quá đáng thật rồi, lập tức quay về phòng tự kiểm điểm cho ta. Lần sau có gặp rắc rối thế nào ta cũng không quan tâm ngươi nữa.”

Giọng hấn nói tuy nhẹ nhàng nhưng giọng điệu lại cực kỳ nghiêm khắc, Giang Diễm sống đến tận bây giờ vẫn chưa bao giờ thấy cha tức giận như vậy. Nàng sợ hãi cuống cuống xoay người rời đi.

Triệu Lâm vừa bị ném một cái huyết đạo đã được giải. Bởi vì quá sợ hãi Hà Ứng Hoan, hấn cũng vội vàng bỏ chạy theo hướng ngược lại.

Giang Miễn đợi đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa mới dùng sức tránh khỏi cái ôm của Hà Ứng Hoan. Hấn lắc lắc tay y, dịu giọng hỏi, “Ứng Hoan, ngươi có khỏe không?”

Hà Ứng Hoan cố gắng mở to hai mắt mịt mờ nhìn hấn một hồi lâu rồi bỗng ha ha cười rộ lên, “Cần Chi, tại sao ta luôn luôn mơ thấy ngươi?”

Vừa nói, y vừa nhào tới tiếp tục hôn môi.

Lời y nói dù lộn xộn lung tung nhưng lại đều là lời chân ý thực, Giang Miễn chỉ thấy lòng mình cứ thế nhảy loạn lên, ngây dại cả người. Không tránh kịp, hấn lần thứ hai bị y ôm chặt không buông.

Luận võ công, Giang Miễn vốn cao hơn Hà Ứng Hoan rất nhiều, vốn hấn chỉ cần nhẹ tung một chưởng là có thể đẩy người kia ra, thế nhưng lúc này, hấn dường như mất hết sức lực, tay chân mềm nhũn không cách nào giãy dụa, ngược lại còn bị áp xuống giường.

Hà Ứng Hoan bị dục tính khống chế, tinh thần hoảng hốt như trong mộng chỉ lo hôn môi người phía dưới. Y như hoàn toàn mất đi lý trí, cứ gặm cắn loạn cả lên. Giang Miễn bị y hôn tới mức đỏ bừng cả mặt, hô hấp trở nên dồn dập, tuy đã kiệt lực chịu đựng, hấn vẫn dần động tình gọi khẽ một tiếng, “Ứng Hoan.”

Hà Ứng Hoan nghe thấy giọng nói này thì càng ra sức, hai tay sờ loạn khắp người Giang Miễn, môi một đường hôn dọc xuống, nhẹ nhàng cắn lấy vành tai hấn, giọng nói rủ rỉ mơ hồ, “Ừm, Cần Chi, ta rất thích ngươi...”

Giang Miễn chấn động cả người, ngực cũng chịu kích động, chỉ trong thoáng chốc, tình ý dâng lên như thủy triều. Rốt cục không kìm nén nổi nữa, hấn giang tay chậm rãi ôm lấy thắt lưng Hà Ứng Hoan. Rõ ràng không trúng độc, mặt lại nóng bừng bừng, đầu óc hỗn loạn, ngoại trừ thiếu niên đang ở trong lòng mình, hấn không thể nghĩ đến bất cứ điều gì khác.

Hà Ứng Hoan cúi đầu cười, vươn tay cởi bỏ xiêm y Giang Miễn. Giang Miễn không giãy dụa nữa, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen dán trên lưng y, quần quýt hôn môi cùng y.

Y phục trên người dần dần cởi bỏ, hai người nằm trên giường ôm riết lấy nhau đến ý loạn tình mê, đầu óc có thể nghe thấy tiếng tim đập.

Đương lúc triền miên lưu luyến, Giang Miễn bỗng cảm thấy có vật gì rất cứng chạm vào đùi mình. Rùng mình một cái, hắn lập tức rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, hoàn toàn tỉnh lại từ cơn mê. Cả hắn và Hà Ứng Hoan đều là thân nam nhi, nào có thể làm cái việc điên loạn đảo phượng này?

Hắn hốt hển thở dốc, cả người cứng đờ nằm trên giường, tay chân lạnh như băng, dục vọng cũng theo đó mà tan biến. Hắn thầm nghĩ: Ứng Hoan là do bị độc ảnh hưởng nên đầu óc không minh bạch, ta vốn là người tỉnh táo, sao có thể bị cuốn theo? Nếu hôm nay ta hồ đồ, chẳng phải là đã hại y suốt đời ư?

Nghĩ thế, hắn vội hồi thần, dùng sức đẩy Hà Ứng Hoan ra.

Hà Ứng Hoan đang choáng váng đầu óc, miệng thì thầm hai tiếng, tay nắm chặt tay Giang Miễn mà liếm liếm. Y nói lời lảm nhảm, “Cần Chi, mau tới cứu ta...”

Hai gò má y ửng đỏ, đôi ngươi đen như chứa nước, đầu mày cuối mắt đều toát ra vẻ phong lưu động lòng người.

Giang Miễn vừa rung động, khí tức đã loạn cả lên. Vội vàng cắn đầu lưỡi mới có thể trấn định, hắn nắm chặt lấy tay Hà Ứng Hoan, giọng nói nhẹ nhàng, “Đừng sợ, ta sẽ giúp ngươi bức độc.”

Dứt lời, hắn chậm rãi vận công đưa chân khí vào trong cơ thể Hà Ứng Hoan.

Hà Ứng Hoan lúc đầu còn quơ loạn tay chân cố sức phản kháng, càng về sau, y lại càng yên lặng. Đợi đến khi độc tố đã hoàn toàn hóa thành mô hôi chảy ra ngoài cơ thể, y cũng theo đó khôi phục thần chí.

Giang Miễn thấy mặt y đã hết nóng mới có thể thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói, “Ứng Hoan, cuối cùng ngươi cũng bình tĩnh lại rồi sao? Cơ thể có khá hơn không?”

Hà Ứng Hoan không đáp lời. Y chỉ ngơ ngác nhìn chằm chằm hắn, lẩm bẩm một mình, “Ta thua rồi.”

“Người nói cái gì?”

“Không có gì.” Y cười khỏ một tiếng, “Ta muốn mộng một giấc, ai ngờ... lại tỉnh nhanh như vậy...”

Giang Miễn thấy y hỏi một đằng đáp một nẻo, dáng vẻ như thất hồn lạc phách, thương tiếc lại dấy lên trong lòng. Không dám biểu lộ, hắn đành phải đỡ y nằm xuống giường, dịu dàng nói, “Người ngủ một giấc thật ngon, sau khi tỉnh lại thì có thể quên tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay rồi.”

“Sao có thể quên?” Hà Ứng Hoan đưa mắt, chằm chằm nói, “Người biết rõ ta thích người.”

Giang Miễn nhớ tới chuyện hoang đường vừa nãy, gương mặt không khỏi đỏ hồng xấu hổ. Cách một hồi lâu, hắn mới thở dài nói, “Ứng Hoan, ngươi còn nhỏ tuổi, sao có thể hiểu chuyện ái tình? Tương lai, ngươi nhất định sẽ thích một người hơn thích ta trăm ngàn lần.”

Ngoài miệng nói vậy, trong lòng chỉ cần nghĩ tới một người thậm chí còn không tồn tại, hắn đã chua xót vạn phần.

Hà Ứng Hoan không hiểu lòng Giang Miễn, thấy hắn bình tĩnh không chút động lòng thì vừa tức giận vừa tủi thân. Đôi mắt chằm chằm nhìn thẳng hắn không chịu rời đi, y cắn răng nhẹ nhàng từng chữ, “Giang đại hiệp, ngài làm sao hiểu được lòng ta?”

Đôi mắt y vốn thanh minh, giờ phút này lại như vương một tầng sương mù mờ mịt, như oán như yêu, tình thâm tựa nước.

Giang Miễn thấy thế kinh hãi không thôi, cuống quýt quay đầu nói lung tung vài câu, sau đó lập tức đứng dậy phi ra khỏi cửa.

Lúc này trời đã tối om, đình viện tĩnh lặng, ánh trăng mờ lung.

Giang Miễn chỉnh lại y phục, hắn cứ thế đi thẳng về phía trước, vô thức lại bước tới rừng trúc vẫn luyện kiếm hàng ngày. Hắn nghĩ lại những chuyện đã qua, tuy không muốn thừa nhận, hắn vẫn hiểu mình đã động tâm với Hà Ứng Hoan từ lâu.

Tình triều dâng đập, hắn rõ ràng muốn ôm thiếu niên ấy vào lòng, lại phải buộc mình cắt đứt một đoạn nghiệt duyên.

Giang Miễn nhắm mắt lại, rút vũ khí bên hông, tung người múa kiếm. Chỉ trong thoáng chốc, ánh kiếm biến hóa muôn vạn, lạnh lẽo thấu tim gan. Hấn múa xong một bộ kiếm pháp, những gì tích tụ trong lòng không những không tiêu tan, ngược lại càng lúc càng phiền muộn.

Ngẩng đầu nhìn lá cây lá tả khắp trời, vừa há mồm, hấn lại lập tức đưa ngón tay vào trong miệng cắn chặt. Mùi máu tươi tản ra, hấn bỗng nhiên bật cười, trong lòng dù đau đớn, ngoài miệng vẫn gọi tên, “... Ứng Hoan.”

18. Chương 18

Trải qua một đêm kia, Giang Miễn rốt cục hạ quyết tâm dạy dỗ Giang Diễm, phạt nàng đóng cửa phòng tự suy ngẫm; thế nhưng chính hấn cũng vì tình mà khổ, không có gan tới thăm Hà Ứng Hoan.

Giang Miễn trốn trong thư phòng ngày thứ hai, ngoài miệng dù nói không muốn gặp ai, trong tâm lại mơ hồ chờ mong người nào tới. Mỗi khi có tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, hấn lại thấy căng thẳng, vừa mong lại vừa sợ gặp Hà Ứng Hoan, cảm giác khi thì vui mừng, khi thì thất vọng cứ thế dày vò.

Hấn trải qua ba, bốn ngày hoảng hốt, Hà Ứng Hoan mới tới gõ cửa phòng.

Y tuy vẫn hành động như thường nhưng sắc mặt tái hơn trước rất nhiều, ánh mắt ảm đạm, đáng vẻ sầu não, hiển nhiên cũng đã chịu hết nỗi khổ tương tự.

Giang Miễn vừa chạm phải tầm mắt y đã giật thót, hồi hận không thôi. Hấn thầm nghĩ: Gặp lại chẳng bằng không gặp, quả nhiên nên tách hấn khỏi y thì hơn.

Nhưng lúc này cửa đã mở, sao còn có thể đuổi người? Hấn đành phải nghiêng người mời y vào phòng, miễn cưỡng cười nói, “Ứng Hoan... À, Hà hiển chất, người có khỏe không?”

“Đã khỏi rồi.”

“Nha đầu Diễm Nhi kia thật không phải, ta đã nghiêm phạt nó rồi. Người đừng để bụng.”

“Ta hiểu, Giang cô nương chỉ là nhất thời ham chơi mà thôi, cũng không có gì to tát.”

Hai người nói được mấy câu liền im lặng, nghìn chữ vạn câu lại chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Đường nhìn đang khi quán quýt lại nhớ về một đêm lưu luyến, cả hai không khỏi xấu hổ, vội vàng chuyển mắt, một người sắc mặt trắng như tờ giấy, một người đỏ bừng cả mặt mày.

Một lúc lâu sau, Hà Ứng Hoan mới trấn định tâm thần, nhìn thẳng vào mắt Giang Miễn nói, “Giang đại hiệp, hôm nay ta mạo muội quấy rầy là vì muốn hỏi một câu.”

“Câu gì?”

“Người... có bao giờ từng thích ta?” Hà Ứng Hoan dù đã bị cự tuyệt hai lần nhưng vẫn chưa từ bỏ, y phải hỏi rõ ràng một lần mới chịu bỏ qua.

Giang Miễn không ngờ y sẽ hỏi trực tiếp như vậy, nhất thời đứng như trời trồng, kinh ngạc đến chẳng biết nói sao. Hấn không muốn gạt người lại cũng không muốn thổ lộ chân tình, quả thực tiến thoái lưỡng nan.

Hà Ứng Hoan thấy hấn do dự thì thúc giục, “Có hoặc là không, chỉ một câu thôi, Giang đại hiệp không cần khó xử.”

“...” Giang Miễn khẽ nhú mày, sắc mặt thay đổi liên tục, thần tình phức tạp.

Hà Ứng Hoan lặng lẽ nhìn hấn hồi lâu rồi chợt thở dài một hơi, từ từ nói, “Giang đại hiệp, cảm ơn ngài.”

“Hà?”

“Ngài sợ ta thương tâm nên mới không nói phải không?” Hà Ứng Hoan chậm rãi rũ mắt, cười khổ một tiếng, “Ta đã hiểu rõ ý ngài, từ nay về sau sẽ không quán lấy ngài nữa.”

Dừng lại một chút, không đợi Giang Miễn nói gì, y đã tiếp tục, “Kỳ thực hôm nay ta tới là để nói lời từ giả với Giang đại hiệp.”

“Cái gì??” Giang Miễn ngẩn ngơ, người run một cái, khàn giọng hỏi, “Ngươi... phải đi?”

“Không sai. Ta và sư huynh xuất môn lâu như vậy, đã đến lúc phải trở về rồi.”

“Định bao giờ đi?”

“Sáng mai.”

“Nhanh vậy sao?”

Hà Ứng Hoan nhắm mắt, mỉm cười nói, “Cho dù ở lại cũng chỉ rước thêm phiền não.”

Giang Miễn không nói thêm được đành phải khách sáo hai câu. Ngoài mặt bình tĩnh, trong lòng ngực lại đau đớn như bị kim châm. Hẳn dù không dám gặp Hà Ứng Hoan nhưng lại luyến tiếc y rời đi, sợ rằng từ biệt ngày mai sẽ không cách nào gặp lại. Nhưng vì nghiệt duyên giữa hai người, làm sao hẳn dám giữ y?

Thôi vậy, thôi vậy, đành dừng lại ở đây.

Đang nghĩ thế, tiếng đập cửa bên ngoài lại vang lên. Hóa ra là quản gia Giang phủ tới đưa một phong bái thiếp. Giang Miễn nhận thiếp, đầu tiên là cau mày, sau lại cười khê hai tiếng, nói, “Khá lắm”.

Hà Ứng Hoan tò mò, “Giang đại hiệp có khách sao?”

“Không, có người hạ chiến thiếp muốn ba ngày nữa luận võ cùng ta.”

Hà Ứng Hoan lấy làm kinh hãi, vội hỏi, “Là họ Tống kia sao?”

Giang Miễn cười cười, tạm thời vứt phiền não ra sau đầu, giải thích, “Người hẹn tỉ võ với ta là một kiếm khách còn trẻ tuổi, mới xuất đạo có hai, ba năm mà tiếng tăm đã không nhỏ, từng đánh bại vài vị cao thủ võ lâm.”

“Người đó là ai? Võ công rất cao sao?”

“Cậu ta là Phó Việt Thanh, tuy không môn không phái nhưng kiếm pháp lại cực kì tinh diệu. Hành tung người này bí ẩn, xưa nay luôn thích khiêu chiến với cao thủ võ lâm, không phân chính tà.”

Hà Ứng Hoan nghe xong không khỏi nhú mày, chậm rãi nắm chặt tay lại. Suy nghĩ xoay chuyển nhanh chóng, trong chớp mắt có một ý nghĩ lóe lên trong đầu, y đột nhiên cắn răng cất giọng, “Giang đại hiệp, lúc ngài đi so kiếm có thể đưa ta đi cùng không?”

“Hả? Đối phương hẹn một mình ta, ngươi đi theo sợ rằng không tiện. Huống chi...” Hắn nhếch nhếch miệng cười khổ, “Không phải ngày mai ngươi muốn rời đi sao?”

“Ngài một mình đi luận võ, ta sao có thể an tâm?” Hà Ứng Hoan không chút nghĩ ngợi đã thốt ra những lời này, song song cũng bước thêm vài bước, nắm chặt lấy tay Giang Miễn; nhưng rồi y lập tức tỉnh ngộ vội vàng rút tay về, đảo mắt nhìn sang hướng khác, cố tỏ vẻ thoải mái, “Khụ khụ, ý ta là khó khăn lắm mới có dịp hạ sơn, ta rất muốn xem cao thủ luận võ để mở rộng kiến thức. Mong Giang đại hiệp thành toàn.”

Thủ đoạn lạt mềm buộc chặt này được y vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn, dưới con mắt Giang Miễn, đây lại như chân tình để lộ, thật đáng yêu, dịu dàng nói không nên lời.

Giang Miễn võ công cao cường, đối thủ lần này lại là hậu bối, hẳn vốn hoàn toàn không để tâm đến trận đấu, thế nhưng, nhìn Hà Ứng Hoan quan tâm đến mình như thế, ngực lại không khỏi loạn nhịp, bao nhiêu nùng tình mật ý đều tràn vào trong óc. Không kìm lòng được vỗ nhẹ lên vai Hà Ứng Hoan một cái, vẻ mặt dịu dàng như nước, hẳn vừa cười vừa nói, “Được, vậy ngươi cứ cùng đi.”

Hà Ứng Hoan vừa nghe liền cười hì hì vỗ tay, ánh mắt lay động trong trẻo đến nao lòng.

Giang Miễn có chút ngại dại, thầm nghĩ có thể thêm được ba ngày gặp nhau cũng chẳng sai lắm.

Mà khiến Hà Ứng Hoan mừng rỡ như điên còn do một nguyên nhân khác. Y xưa nay ham mê cờ bạc, cho dù thua hết lần này đến lần khác vẫn không muốn ngừng. Hôm nay khó khăn lắm mới có một cơ hội, y tất nhiên phải nắm thật chặt, bằng bất cứ giá nào cũng phải đánh cược thêm một lần nữa.

Y đã quyết định từ lâu, đến lúc đó dù không liều mạng cũng nhất định phải tìm cách để mình bị thương thêm lần nữa, khiến Giang Miễn thích mình.

19. Chương 19

Giang Miễn và Hà Ứng Hoan mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng, mấy ngày tiếp theo thế mà cũng trôi đi bình an vô sự, ngoại trừ mỗi khi gặp nhau có đôi chút xấu hổ, hai người lại trở về giống như ngày trước.

Chỉ nháy mắt đã đến buổi sáng ngày thứ ba.

Hai người rời phủ từ sáng sớm, sóng vai đi đến địa điểm tử vô ở ngoại thành Lâm An. Hà Ứng Hoan quyết định được ăn cả ngã về không nên tinh thần vô cùng phấn chấn, dọc đường đi nói nói cười cười. Giang Miễn không dám quá thân cận với y lại không cách nào nghiêm mặt dọa người, đành phải thuận theo tự nhiên đàm tiếu vài câu.

Hai người đi hơn nửa ngày, không ngờ đã tới trưa.

Giang Miễn nghĩ Hà Ứng Hoan không có nội lực chắc sẽ mệt mỏi, vì thế, hắn dừng lại ở quán trà ven đường nghỉ ngơi, lại mua thêm hai cái bánh bao ăn trưa.

Khi mới ăn được một nửa, bụi đường bỗng cuốn lên từ tiền phương, xa xa có hai kẻ cưỡi tuấn mã đang phi tới. Chẳng mấy chốc, hai con ngựa đã dừng lại trước cửa quán trà, một thanh niên vận hắc y xoay người nhảy xuống, lạnh lùng nói một câu, “Trà.”

Người nọ đeo trường kiếm, nét mặt không biểu cảm, đôi mắt trong sạch, lạnh lùng khiến người kinh sợ. Gã có tướng mạo cực kì anh tuấn, thể nhưng gò má trái lại hiện lên một dấu tay hồng hồng nhìn thật tức cười.

Đi đằng sau gã là một thiếu niên chỉ độ mười tám, mười chín tuổi, trang phục không khác biệt bao nhiêu nhưng dung mạo lại một trời một vực. Mặt thiếu niên kia có rất nhiều vết sẹo lớn lớn nhỏ nhỏ, da thịt lõm lõm dị thường kinh khủng. Chân trái dường như cũng bị bệnh gì, cậu ta đi lại khập khiễng thật khó khăn.

Vừa mới đi được mấy bước, thiếu niên kia đã nhíu mày hung tợn quát lên, “Họ Phó kia, người đi nhanh vậy làm gì? Cố tình khoe tài khinh công trước mặt ta sao?”

Thanh niên vận hắc y hơi giật mình, vội ngoảnh đầu lại không nói một lời đến bên cạnh người kia. Thiếu niên lúc này mới bớt giận hờn nhẹ một tiếng rồi tìm chỗ ngồi xuống uống trà.

Hà Ứng Hoan nghiêng đầu nhìn lên hai người kia, trầm nghĩ: Thanh niên mặc hắc y họ Phó, võ công cũng coi như cao cường, chẳng lẽ lại đúng là Phó Việt Thanh?

Khi y vẫn đang nghi ngờ, thanh niên hắc y mím môi mấy mớ phun ra hai chữ, “Lạc đường.”

“Ừ, chúng ta đã vòng vo trong rừng nửa ngày trời rồi.” Thiếu niên cau mày nói tiếp, “Ta nhiều năm rồi chưa quay về Lâm An nên mới không cẩn thận lạc đường. Có chuyện gì xảy ra à?”

“Luận võ.” Thanh niên vẫn như trước chỉ nói hai chữ, vẻ mặt lạnh lùng.

Thiếu niên trừng mắt nhìn gã, thở phì phì, “Vẫn còn sớm, người vội làm gì? Mà dù có đến muộn thật thì cũng có gì to tát đâu. Gã họ Giang kia dù có gọi là đại hiệp, thực chất cũng chỉ là một tên ngụy quân tử, không cần nể mặt hắn.”

Nghe xong lời này, Hà Ứng Hoan đã biết thanh niên vận hắc y kia chính là Phó Việt Thanh, vậy nhưng thiếu niên ở bên cạnh là ai? Sao có thể phách lối như thế?

Đang nghĩ ngợi, y chỉ thấy thiếu niên kia hí mắt nói bậy vài câu về Giang Miễn.

Phó Việt Thanh không đồng tình cũng không phản đối, một mực ngồi yên một chỗ không nói năng gì. Hà Ứng Hoan nổi giận nắm chặt tay trái, định xông lên cãi nhau một trận với thiếu niên kia.

“Ứng Hoan.” Giang Miễn ngăn y lại. Hắn khẽ cười, thấp giọng, “Đừng làm lớn chuyện.”

“Nhưng mà y vừa mới...”

“Có nhiều chuyện của người khác chúng ta không thể xen vào.” Giang Miễn cong môi cười nhẹ, dáng vẻ vẫn bình tĩnh, ôn hòa như cũ.

Hà Ứng Hoan khẽ cắn môi, tuy nghe lời nhưng tức giận trong lòng vẫn không giảm chút nào. Y thừa dịp Giang Miễn không chú ý khom lưng nhặt một cục đá lên nắm trong lòng bàn tay. Đợi đến khi Phó Việt Thanh và thiếu niên kia uống trà xong đi ngang qua, y lén bắn cục đá vào chân thiếu niên khiến thiếu niên ngã sấp một cái thật mạnh.

Một chiêu này của Hà Ứng Hoan khéo léo đến mức thiếu niên kia chỉ nghĩ do đường không bằng phẳng, bản thân lại không cẩn thận nên mới ngã, đâu có ngờ mình bị ám toán. Đến cả Phó Việt Thanh cũng không chút nghi ngờ đỡ người kia dậy.

Ai ngờ thiếu niên kia không cần gã giúp đỡ, ngược lại còn tát cho một cái, cầm hận nói, “Ai cần người giúp? Người coi thường ta chân què sao?”

Dứt lời, cậu ta tự mình đứng lên, không thèm liếc mắt nhìn gã thêm cái nào nữa.

Vô công Phó Việt Thanh có thể né một chiêu này rất dễ dàng, thế nhưng gã không hề tránh đi, mặc cho cái tát giáng xuống mặt mình. Lúc này, gò má phải của gã cũng hiện lên vài dấu ngón tay rất rõ ràng, dấu vết giống hệt gò má trái, hiển nhiên là xuất phát từ tay của một người.

Hà Ứng Hoan thấy thế không nhịn được phì cười.

Phó Việt Thanh không thèm để ý, như trước nhắm mắt theo sau thiếu niên kia.

Hai người trước sau lên ngựa, nghênh ngang rời đi.

Đợi đến khi hai người kia đi xa rồi, Giang Miễn mới lắc đầu cười nói, “Ứng Hoan, người ham chơi quá đấy.”

“Hai kẻ kia nói xấu ngài, làm sao ta chịu được?” Hà Ứng Hoan đảo mắt nói với giọng dương dương đắc ý, “Không thể gây rắc rối với Phó Việt Thanh đã hẹn luận võ với ngài, cho nên một kẻ tùy tùng như ta đành phải ra tay với tên tùy tùng kia của gã.”

“Nghịch ngợm.” Giang Miễn cong ngón tay búng lên trán y một cái, đáy mắt là tiểu ý dịu dàng ngập đầy vẻ chiều chuộng.

Hà Ứng Hoan ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào hắn, ngây dại một hồi.

Giang Miễn đáy lòng xao động, vừa nghĩ hành vi của Hà Ứng Hoan tuy có ngây thơ nhưng tất cả đều là vì mình, tim liền nhảy lên “thình thịch”, rung động khôn tả.

Rõ ràng mình không nên thân thiết với y, tại sao lại làm một việc hồ đồ như thế?

Giang Miễn lặng lẽ nhéo một cái trên mu bàn tay nhắc nhở mình nên tỉnh táo lại. Ánh mắt không hề né tránh yên lặng đối diện với Hà Ứng Hoan hồi lâu, sau đó, hắn cúi đầu ho khan một cái, “Chúng ta nên lên đường thôi.”

“Đúng vậy.” Hà Ứng Hoan cũng hồi thần, cười hi hi bảo, “Nếu không đến sớm, hai kẻ kia lại sẽ bịa đặt đủ điều về Giang đại hiệp.”

Dứt lời, y chậm rãi đứng dậy, rất tự nhiên choàng lấy cánh tay Giang Miễn.

Giang Miễn giật mình muốn rút tay về lại càng bị người kia túm chặt hơn.

“Ứng Hoan...”

“Sao vậy?” Hà Ứng Hoan nháy mắt một cái, cười như không cười, “Giang đại hiệp cũng muốn tát ta sao?”

Giang Miễn hơi cứng người lại không thốt nên lời, không thể làm thế nào ngoài tùy ý y.

Hà Ứng Hoan tuy chỉ chiếm chút lợi nhỏ nhưng lại hài lòng vô cùng. Y nắm chặt tay Giang Miễn hằng hái tiến về phía trước, mấy khúc hát được nhẹ giọng ngâm nga.

20. Chương 20

Bọn họ đi bộ nên tất nhiên tốc độ chậm hơn rất nhiều, đến khi tới địa điểm luận võ, Phó Việt Thanh và thiếu niên chân què đã chờ từ lâu.

Địa điểm tỷ võ do Phó Việt Thanh quyết định là một nơi sâu trong rừng rậm, bên cạnh có bãi tha ma. Nơi này cảnh trí thanh tịnh nhưng lại có vài phần âm u đáng sợ, rất thích hợp để quyết đấu, luận võ.

Phó Việt Thanh có vẻ là người ít nói, thấy Giang Miễn, gã không nói lời khách sáo mà chỉ máy móc mấy chữ “Xin chỉ giáo.”, tay phải liền đặt trên chuôi kiếm.

Giang Miễn thấy thế cũng không nói nhiều lời vô ích, quay đầu bảo Hà Ứng Hoan đứng xa ra một chút, sau đó vào tư thế ứng chiến.

Phó Việt Thanh là văn bối nên rút kiếm ra chiêu trước. Giang Miễn lùi lại vài bước, sau khi nhường kẻ kia ba chiêu mới chính thức động thủ.

Hai người kiếm pháp cao siêu, khinh công cũng không hề kém cỏi.

Nhất thời, chỉ thấy tay áo tung bay, kiếm qua kiếm lại, khí thế ngút trời, kinh tâm động phách.

Hà Ứng Hoan tuy đã mất hết công lực nhưng võ học lại không tồi, chỉ cần nhìn một lúc y đã nhận ra Phó Việt Thanh còn quá trẻ tuổi, nội công kém xa Giang Miễn.

“Kiếm pháp của gã vô cùng tinh diệu, đáng tiếc vẫn chưa phải đối thủ của Giang đại hiệp.” Hà Ứng Hoan vừa nghĩ vừa lăm bằm một mình, “Nguy rồi, làm cách nào ta mới có thể làm mình bị thương đây?”

Suy nghĩ thoáng lên, y chợt mỉm cười bước nhanh về phía thiếu niên bị què chân.

“Huynh dài là người đi cùng Phó thiếu hiệp đúng không? Chẳng biết nên xưng hô thế nào?” Hà Ứng Hoan cố tình muốn làm quen với người kia, y chấp tay hành lễ, vẻ mặt tươi cười đặc biệt xán lạn, “Tiểu đệ họ Hà, Hà Ứng Hoan.”

Ai ngờ, thiếu niên chân què chỉ trừng mắt lạnh lùng nói, “Tên họ của ta thì liên quan gì tới ngươi?”

Hà Ứng Hoan giật mình cười gượng, “Ta vừa gặp huynh dài đã cảm thấy thân thiết, rất muốn được làm quen với huynh.”

“Bộ dạng ta thế này mà cũng vừa mắt ngươi sao?” Người kia cười nhạt, vẻ mặt mỉa mai, “Huống chi ta đi cùng Phó Việt Thanh, cần gì phải quen biết một tên thủ hạ của Giang Miễn.”

Hà Ứng Hoan thấy thái độ kẻ kia lạnh lùng thì xấu hổ. Y vừa định nói thêm vài câu làm dịu không khí thì chợt nghe thấy một tiếng cười dài từ rất xa truyền tới, “Tề Trữ, ta không tìm thấy ngươi ở Tây Vực, hóa ra là vì ngươi chạy tới Lâm An.”

Thanh âm truyền tới từ một nơi cách rừng cây cả hơn trăm mét. Lời vừa nói xong, một bóng hắc y đã lướt tới trước mặt Hà Ứng Hoan và thiếu niên chân què.

Thiếu niên tên Tề Trữ kia kinh hãi biến sắc nhưng lại nhanh chóng khôi phục như cũ. Cậu ta cười lạnh, “Nguyên quán của ta ở Lâm An, sao ta lại không được trở về? Ma đầu nhà ngươi là cái gì mà dám chạy tới nơi này dương oai?”

Hà Ứng Hoan thấy người vừa tới là một kẻ võ công cao cường cũng giật mình sợ hãi. Định thần nhìn lại y mới thấy đối phương vận hắc y, đeo mặt nạ, chính là ma giáo giáo chủ Tống Ngọc Thanh ngày đó tới quấy rối. Y lập tức biến sắc thốt lên, “Tống giáo chủ, ngươi vẫn còn ở Lâm An?”

Tổng Ngọc Thanh liếc nhìn y rồi ha ha cười nhạt vài tiếng, “Sau khi trúng Thất bộ đoạn tràng tán của Hà thiếu hiệp, ta nào dám chạy đi đâu? Hơn nữa võ công Hà thiếu hiệp cao siêu, ta rất muốn lĩnh giáo một phen.”

Hà Ứng Hoan vừa nghe đã biết đối phương nhìn thấu lai lịch của mình. Y vội vã gương gao cười rồi len lén lùi về đằng sau.

May mà Tổng Ngọc Thanh cũng không muốn rầy rà với y, chỉ rút kiếm chìa vào ngực Tề Trữ, lớn tiếng hỏi, “Vật kia đâu?”

“Vật gì? Ta chưa từng nhìn thấy.”

“Tiểu tử thôi, đừng giả bộ với ta.” Tổng Ngọc Thanh ấn kiếm sâu thêm một tấc, sát khí hung tàn hiện lên trong đôi con ngươi đen thẳm, “Thủ đoạn của bốn tọa người đã biết rõ, có tin ta phế luôn cả chân phải của người đi không?”

Nghe vậy, Tề Trữ cắn răng, mồ hôi nhỏ giọt trên trán. Chần chờ một lúc, cậu ta bỗng nhiên chỉ tay vào Phó Việt Thanh vốn đang tranh đấu cùng Giang Miễn, cao giọng hét lên, “Gần đây ta luôn đi cùng Phó đại ca, có vật gì cũng đã giao cho hắn giữ từ lâu rồi, người tự đi mà lấy.”

“Hừm, cỡ như người chắc cũng không dám gạt ta.” Tổng Ngọc Thanh gạt đầu, thu kiếm xoay người.

Tề Trữ chọn đúng thời cơ phóng ra châm độc.

Tổng Ngọc Thanh chỉ cười khê, trở tay vung kiếm chuyển hướng độc châm rồi đâm một kiếm vào đầu vai Tề Trữ, “Tiểu tử thôi, công phu dụng ám khí của người còn chưa đủ đâu, tốt nhất nên theo ta quay về Thiên Ma giáo học thêm hai năm nữa.”

“...” Tề Trữ hung tợn trừng mắt với y, vốn muốn mở miệng mắng chửi nhưng cơn đau dữ dội khiến cậu ta chỉ có thể hét một tiếng thê thảm.

Kỳ thực, Tổng Ngọc Thanh vừa mới hiện thân, hai người Giang, Phó đã nhận ra, chỉ vì đang khó phân thắng bại nên nhất thời chưa thể thu tay.

Nhưng vừa nghe thấy tiếng Tề Trữ kêu thảm thiết, Phó Việt Thanh làm sao còn chịu nổi nữa? Dù có thể khiến bản thân bị trọng thương, gã vẫn liều mạng xoay người nhảy ra khỏi vòng chiến, đánh thẳng về phía Tổng Ngọc Thanh.

Tổng Ngọc Thanh không chút hoang mang tiếp chiêu, vừa đấu kiếm vừa phân tâm nói, “Tề Trữ đã giao vật đó cho người? Ánh mắt của nó hóa ra cũng không tệ. Khuyến người nên đưa vật đó ra đây, bốn tọa sẽ để người toàn thân.”

Phó Việt Thanh không nói một lời, nét mặt cũng vô cảm, chỉ có tay phải nhanh nhẹn vung kiếm triển khai kiếm pháp nhanh hơn.

Một hồi đấu với Giang Miễn đã tiêu hao không ít thể lực, lúc này còn phân tâm lo cho thương thế Tề Trữ, gã nào còn là đối thủ của Tổng Ngọc Thanh? Không lâu sau, Phó Việt Thanh đã rơi xuống thế hạ phong.

Lúc này Giang Miễn mới phi thân chạy tới, vì tự trọng thân phận không thể liên thủ cùng Phó Việt Thanh đánh địch, hắn đành phải đứng cạnh bên Hà Ứng Hoan, chăm chú theo dõi trận chiến.

Hà Ứng Hoan ý có chỗ dựa Giang Miễn nên cố tình cười to vài tiếng rồi cao giọng, “Phó thiếu hiệp vừa cùng Giang thúc thúc của ta đánh nhau một hồi, Tổng giáo chủ đã vội vã muốn giao thủ, đúng thật là uy phong. Đúng đúng đúng, đây mới xứng là thiên hạ đệ nhất vô lâm sĩ.”

Tổng Ngọc Thanh nghe xong lời này dĩ nhiên vô cùng tức giận. Y hét lớn một tiếng, thừa cơ bắn hai cây độc châm về phía Hà Ứng Hoan.

Chiêu thức ấy của y mạnh hơn Tề Trữ rất nhiều, độc châm phóng đi nhanh chóng, bất ngờ, dù may là có Giang Miễn ra tay ngăn trở nhưng Hà Ứng Hoan vẫn phải liên tiếp thối lui mấy bước, không cẩn thận ngã xuống đất kêu la “Ồi!”, “Ồi!”

Giang Miễn vội dìu y dậy hỏi, “Ứng Hoan, thế nào?”

“Đừng lo, chỉ bị u đầu thôi.” Hà Ứng Hoan xoa xoa đầu, tức giận nói, “Họ Tống kia thật quá mức khinh người!”

“Chờ đây, ta sẽ trút giận hộ ngươi.”

Giang Miễn cười khê, vùng trường kiếm trực tiếp gia nhập cuộc chiến.

21. Chương 21

Lấy hai địch một, tình thế lập tức thay đổi.

Tống Ngọc Thanh một mình đối phó với Phó Việt Thanh rất đơn giản, thế nhưng thêm một Giang Miễn, y không còn chiếm được lợi thế. Dù công lực cao siêu, dùng đồng thời cả kiếm và chưởng thức, y vẫn không khỏi bị tấn công đến mức tay chân luống cuống, ứng phó không xuể.

May mà Phó Việt Thanh vẫn luôn lo lắng tới thương thế của Tề Trữ, vừa tìm được sơ hở, gã liền ngay lập tức phi thân tới bằng bố vết thương cho người kia.

Kể từ đó, mọi việc đều thuận theo ý muốn của Giang Miễn. Hắn chỉ nhướn mày nói một tiếng “Đắc tội.” rồi dùng hết bản lĩnh của mình thi triển trường kiếm trong tay càng lúc càng nhanh.

Tống Ngọc Thanh vừa ngừng lại thở một hơi, kiếm kia đã nhanh chóng hạ xuống. Y chỉ đành phải vực dậy tinh thần cố gắng ứng chiến.

Nhất thời, cát bụi mù trời, ánh kiếm biến ảo ra ngàn vạn.

Tống Ngọc Thanh bộ pháp quỷ dị, nhuyễn kiếm trong tay chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc vô cùng xảo trá, xuất quỷ nhập thần. Giang Miễn tuy kiếm pháp nhanh như điện nhưng vẫn luôn giữ nét mặt mỉm cười ôn hòa không đổi, kiếm xuất ra đánh trả không chút hoang mang, thông dong tựa như chỉ đang tản bộ.

Hà Ứng Hoan ở bên lại cực kì lo lắng, thỉnh thoảng la lên mấy tiếng, “Giang đại hiệp, cẩn thận độc chưởng của ma đầu đó!”

“Biết rồi.” Giang Miễn bót thời gian cười cười với y, thần sắc dịu dàng, kiếm pháp lại càng thêm sắc bén.

Tống Ngọc Thanh bị buộc lui từng bước về sau, không cẩn thận lộ ra sơ hở để Giang Miễn đâm xuyên qua tay áo.

“Tuyệt vời!” Hà Ứng Hoan vỗ tay ồn ào nói, “Họ Tống kia, ngươi không phải đối thủ của Giang đại hiệp đâu, mau buông kiếm đầu hàng.”

Y dù chăm chú quan chiến tỏ vẻ trầm trồ khen ngợi, thật ra lại có chút buồn bực trong lòng. Lúc y ngã lăn ra đất, đầu đập xuống một tảng đá đã nổi một cục u to.

Nhưng tảng đá nào mà chẳng có góc có cạnh, tại sao cái tảng đá kia... lại đặc biệt nhẵn nhụi như vậy?

Càng nghĩ càng thấy lạ, lòng hiếu kì nổi lên, y nhìn khắp bốn phía, chân đá đá bụi cỏ, cúi người xuống xem xét. Không ngoài dự đoán, tảng đá kia trơn mượt không giống bình thường chút nào, tựa như không phải do thiên nhiên hình thành.

Hà Ứng Hoan nghi ngờ sờ thử tay lên, ai ngờ, tảng đá vốn bất động lại dịch chuyển về phía trước vài phần. Khi y vẫn còn đang ngẩn người hoang mang, mặt đất dưới chân bỗng nhẹ nhàng chấn động, sau đó, một chuỗi tiếng nổ vang lên ừng ừng.

Mọi người tại đây đều giật mình nhìn lại.

Mặt đất cách đó không xa bỗng nhiên lõm xuống, một phiến đá chậm rãi di chuyển để lộ ra cửa động. Phía dưới, ánh sáng mù mờ, bậc thang ngay ngắn, hóa ra là một mật đạo.

Tề Trữ thấy thế sắc mặt đại biến, hô to, “Không xong!”

Tống Ngọc Thanh cười dài dùng hư chiêu thoát khỏi vòng đấu với Giang Miễn. Y cất cao giọng nói, “Hóa ra mộ thất của Tề Quang Phong là ở chỗ này, thu hoạch hôm nay của ta quả thật là không nhỏ. Hà thiếu hiệp, đa tạ người giúp đỡ.” Vừa dứt lời, y thả người nhảy vào địa đạo.

Tề Trữ trắng bệch cả mặt vội vàng đuổi theo, ngoài miệng hét lên, “Ma đầu kia, đừng mong hủy hoại mộ thất đại bá phụ ta!”

Tề Trữ tuy bị trọng thương nhưng động tác lại không hề chậm chạp, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Phó Việt Thanh tất nhiên không nói lời nào cũng theo cùng xuống dưới.

Hà Ứng Hoan không hiểu ra sao nhìn đi nhìn lại vài lần rồi mới hỏi, “Giang đại hiệp, chúng ta có nên xuống góp vui không?”

“Xuống xem một chút cũng được.” Giang Miễn chỉ trầm ngâm trong chốc lát, sau đó, hần nắm tay Hà Ứng Hoan cùng nhảy xuống địa đạo.

Trong địa đạo thềm đá quanh co, mới đầu còn có thể nhìn thấy chút tia sáng le lói, về sau lại chỉ thấy tối như hũ nút. Sợ Hà Ứng Hoan bị ngã, Giang Miễn không còn cách nào đành phải nắm chặt bàn tay y, đi từng bước một.

Giữa bóng tối, thân thể hai người dựa sát vào nhau, hô hấp quẩn quýt, tiếng tim đập như nghe thấy được.

Giang Miễn mất tự nhiên ho khan một cái, dịu dàng hỏi, “Ứng Hoan, vừa rồi ngã có đau không?”

“Hơi hơi...” Hà Ứng Hoan đảo mắt, cố tình cúi đầu xuýt xoa hai tiếng.

Giang Miễn không chút nghi ngờ vội vàng vươn tay, xoa nhẹ chỗ bị sưng trên đầu y, “Sau này nhớ cẩn thận, đừng có... nói lung tung nữa.”

“Ừm.” Hà Ứng Hoan gật đầu, thừa cơ cọ cọ vào Giang Miễn, “Tống Ngọc Thanh và Tề Trữ đi vội vàng như vậy, chả biết mộ thất này ẩn giấu cái gì nhỉ? Hay là bí kíp võ công?”

“Bí mật gì cũng đâu có liên quan tới chúng ta.”

“Ồ, thế chúng ta vào đây làm gì?”

Giang Miễn nắm chặt tay Hà Ứng Hoan, nhẹ giọng cười cười, chẳng nói gì thêm.

Thì ra hần vẫn còn nhớ rõ chuyện lúc này. Hần bực mình dù bản thân đứng bên bảo vệ Hà Ứng Hoan nhưng vẫn khiến y bị ngã, giờ phải trả lại Tống Ngọc Thanh một chiêu mới có thể giải hận.

Giang Miễn tu dưỡng tốt, xưa nay vui buồn hờn giận gì cũng không biểu hiện, hôm nay lại vì Hà Ứng Hoan mà liên tiếp luống cuống. Tự mình nghĩ còn thấy buồn cười, hần sao có thể nói ra khỏi miệng.

Mà Hà Ứng Hoan cũng không hỏi thêm nữa, chỉ yên lặng cùng hần tiến lên phía trước.

Một hồi lâu sau mới đi hết bậc đá thật dài, trước mắt hai người bỗng nhiên sáng bừng. Cả hai chăm chú nhìn mới thấy trước mắt là một gian thạch thất trống trải, mặt đất trơn bóng như gương, trên vách đá là mấy viên dạ minh châu tỏa ánh sáng dịu dịu.

Nhóm người Tống Ngọc Thanh đã đến đây từ sớm, hiện tại đang đấu đá túi bụi.

Hà Ứng Hoan tiếp thu lần dạy dỗ trước không dám mở miệng nói bậy nữa, chỉ yên lặng đứng một bên quan sát.

Ai ngờ Tống Ngọc Thanh vừa liếc mắt thấy Hà Ứng Hoan từ xa, trong lòng đã thâm bày kế. Lo lắng Giang Miễn sẽ tới đối phó mình, y quyết định tiên hạ thủ vi cường, thừa dịp sơ hở vùng kiếm, tay trái bắn ra châm độc đánh vỡ mấy viên dạ minh châu.

Thạch thất nhất thời ngập đầy bóng tối.

Tống Ngọc Thanh thừa cơ nhanh chóng phi thân tới trước Hà Ứng Hoan, túm lấy vai y.

Giang Miễn dù ở sát cạnh nhưng hai mắt chưa kịp thích ứng, lại thêm không ngờ Tống Ngọc Thanh đột nhiên gây khó dễ nên để y đoạt mất tiên cơ. Hắn đang định vùng chường ứng cứu lại sợ ngộ thương Hà Ứng Hoan, chỉ đành mở tròng trờng mắt nhìn người kia bị bắt đi.

Tống Ngọc Thanh khinh công tuyệt đỉnh mới tung người mấy cái đã đến góc thạch thất, gõ nhẹ lên vách tường vài lần.

Mọi người chỉ nghe thấy vài tiếng ầm ầm vang lên, tường đá đột nhiên di chuyển lộ ra một khe hở, Tống Ngọc Thanh vội vàng lôi Hà Ứng Hoan vào trong.

Đợi khi Giang Miễn tới nơi thì tường đá đã khôi phục nguyên dạng từ lâu. Hắn chẳng thể làm gì khác đành gõ gõ lên tường, thế nhưng vách đá lúc này vẫn cứ đứng im như cũ. Lòng nóng như lửa đốt, Giang Miễn hít sâu một hơi tiếp tục gõ thêm nhiều lần, cuối cùng mới chạm đúng vào cơ quan.

Nhưng khi hắn xuyên qua, đằng sau tường chỉ là một gian thạch thất trống rỗng khác, đâu còn bóng dáng Tống Ngọc Thanh và Hà Ứng Hoan?

22. Chương 22

Trong lòng lo lắng nhưng nhất thời chưa thể tìm ra cách, Giang Miễn chỉ đành tìm kiếm cơ quan khắp nơi, hi vọng có thể may mắn đuổi kịp Tống Ngọc Thanh. Hắn cứ thế kiếm tìm chung quanh mãi, thế nhưng nơi này khác nào mê cung chẳng biết lối ra.

Giang Miễn đi tới đi lui vài vòng, tâm tư cũng dần dần bình tĩnh lại. Hắn thầm nghĩ: Tống Ngọc Thanh bắt Ứng Hoan làm con tin vốn không phải để uy hiếp mình, tạm thời Ứng Hoan sẽ không gặp nguy hiểm.

Thông suốt điều này, Giang Miễn tỉnh táo không ít. Hắn một bên đi về phía trước, một bên tập chú ý lắng nghe động tĩnh bốn phương.

Một lát sau, tiếng binh khí va chạm mơ hồ truyền tới bên tai.

Giang Miễn rung mình vội vã vọt tới. Hắn vừa mới rẽ một khúc ngoặt đã đụng mặt Tống Ngọc Thanh. Kể kia đi một mình, tay phải cầm kiếm, tay trái nắm chặt, không đem theo Hà Ứng Hoan.

“Ứng Hoan đâu?” Giang Miễn ngăn người thốt lên.

Tống Ngọc Thanh cười lớn một tiếng, vùng kiếm tấn công, lạnh lùng đáp lại, “Tiểu tử kia nhiều lời vô ích, ta đã dùng một kiếm kết liễu rồi.”

“Cái gì??” Nghe vậy, Giang Miễn vô cùng sợ hãi không khỏi lui về sau vài bước, sắc mặt tái nhợt lấm bầm, “Người... nói bậy...”

“Hừ, chuyện tới nước này ta sao phải lừa ngươi? Tiểu tử thói họ Hà nhiều lần phá hỏng đại sự của ta, ta đã sớm muốn lấy mạng y.” Tống Ngọc Thanh nhếch mép cười cực kì ngạo mạn, “Nhưng Giang đại hiệp cũng không cần phải quá mức thương tâm, ngươi sẽ nhanh được gặp lại y thôi.”

Vừa nói chuyện y vừa xuất liên tiếp ba kiếm, chiêu thức tàn nhẫn, sắc bén dị thường.

Bình thường Giang Miễn vốn có thể hóa giải rất dễ dàng, thế nhưng lúc này tâm thần hỗn loạn, chưa gì đã bị cắt đứt một ống tay áo. Hắn dường như không hề phát hiện, tay cầm kiếm run run, hai mắt mê mang nhìn chăm chăm trước mặt, hết lần này đến lần khác nói, “Không thể nào...”

Ngoài miệng dù nói vậy, trong lòng đã nửa phần tin.

Hắn nhớ cách đây không lâu mình vẫn còn dắt tay Hà Ứng Hoan cùng bước, chỉ chớp mắt một cái đã sinh tử cách xa, có thể nào không thương tâm đau khổ? Lòng ngực như bị đá lớn ngàn cân đè nặng, khó chịu vô cùng, đáy lòng lại càng thêm đau đớn. Toàn thân run rẩy, kiếm trong tay cũng gần như không cầm nổi.

Nghĩ một hồi thấy Tống Ngọc Thanh quỷ kế đa đoan, có lẽ y chỉ lừa gạt mình, nghĩ một hồi lại thấy, sớm biết có hôm nay, trước kia ta nên thổ lộ lòng mình với Hà Ứng Hoan, việc gì phải quan tâm đến luân thường đạo lý?

Giang Miễn cả người hốt hoảng đã quên mất mình đang ở chốn nào nên liên tiếp gặp nguy hiểm. Nếu không dựa vào một thân công lực thâm sâu, hẳn đã sớm bị Tống Ngọc Thanh đánh bại. Tình thế như vậy mà hắn vẫn chẳng có chút cảm giác nào, chỉ chết lặng vùng kiếm, đau đớn trong lòng từ từ lan ra tận xương tận tủy.

Đang lúc mờ mịt, xa xa bỗng truyền đến một giọng nói quen thuộc, “Giang đại hiệp—“

Giang Miễn kinh hãi tỉnh táo lại hô to, “Ứng Hoan?!”

“Giang đại hiệp đang ở đâu?” Thanh âm lần này rõ ràng hơn, có vẻ cách bọn họ càng ngày càng gần.

Hà Ứng Hoan đúng là còn sống!

Giang Miễn tâm tình kích động không để ý bị Tống Ngọc Thanh đâm trúng cánh tay, máu chảy như trút. Hắn vậy mà không thèm quan tâm chỉ nhún người một cái, thân thể như mũi tên rời cung phóng về phía Hà Ứng Hoan.

Chẳng bao lâu sau, hắn tìm thấy Hà Ứng Hoan tràn đầy sinh lực ở bên cửa đá.

“Giang đại hiệp, ta đang định tìm ngài.”

“Ứng Hoan, người có bị thương không?”

Hai người vừa thấy mặt đã đồng thời hô lên, sau đó giật mình ngẩn ra, cười cười với nhau.

Hà Ứng Hoan xoay một vòng, cười hì hì nói, “Ta không sao. Ma đầu kia muốn ép ta uống thuốc độc, kết quả lại bị ta cắn cho một phát.”

“Không sao là tốt rồi.” Giang Miễn thở phào nhẹ nhõm, lông mày lại vẫn cứ nhíu chặt như cũ, tay sờ khắp người Hà Ứng Hoan đến khi xác định y hoàn toàn không khác trước mới yên lòng.

Hà Ứng Hoan tinh mắt chỉ thoáng cái đã phát hiện ra tay trái Giang Miễn đang chảy máu. Y vội vàng hỏi, “Giang đại hiệp, ma đầu kia đâm ngài bị thương ư?”

“À.” Giang Miễn cúi đầu ngượng ngùng, nhẹ nhàng đáp, “Ta không cần thận bị trúng kế.”

Hà Ứng Hoan nhanh chóng xé vạt áo tì mĩ bằng bó vết thương cho hắn, một mặt cắn răng, một mặt thở phì phì nói, “Họ Tống kia thủ đoạn ác độc, lúc nào cũng đối nghịch với chúng ta, thật là đáng ghét. Nếu không phải ta đã mất võ công, ta tuyệt đối không...”

Y mới nói được một nửa đã thấy Giang Miễn duỗi hai tay ôm mình vào lòng thật chặt.

“Giang đại hiệp?” Hà Ứng Hoan có chút bối rối, tim lại bắt đầu “thịch thịch” đập loạn nhịp.

“Đừng cử động.” Giang Miễn đặt cằm lên vai Hà Ứng Hoan, tay nhẹ nhàng vuốt tóc y, đầu ngón tay đến tận giờ vẫn còn run rẩy. Hắn dịu dàng nói, “Cho ta ôm một lúc.”

Chỉ trong có chớp mắt, hắn đã trải qua từ tử đến sinh, từ bi đến hỉ, trong lòng vừa kinh sợ vừa vui sướng, định kiến thế gian đã sớm bị ném ra sau đầu. Giờ này phút này, hắn chỉ thầm nghĩ bảo vệ chu toàn người kia, không bao giờ chia cắt nữa.

Một lúc lâu sau, Giang Miễn mới bình tâm buông hai tay, qua loa tự thuật lại những chuyện vừa xảy ra một lần. Về phần hành động luống cuống vừa nãy, hắn lướt qua không đề cập đến.

Hà Ứng Hoan sau khi nghe xong chỉ thấy vừa bức mình vừa buồn cười, nhịn không được thì thầm, “Tống Ngọc Thanh xưa nay xảo hoạt, ngài còn chưa nhìn thấy thi thể ta, sao có thể tin lời y nói? Ngốc quá.”

“Không sai.” Giang Miễn không phản bác, hắn chỉ khẽ cười thản nhiên nói, “Ta cứ gặp phải chuyện gì có liên quan tới người là đã rối cả lòng, chẳng còn lý trí gì cả.”

Hà Ứng Hoan ngẩn người, thấy người kia trầm tĩnh nhìn mình, vẻ mặt như cười như không thì cảm thấy thật buồn bực. Y không khỏi nghĩ thầm: Mới xa nhau có nửa canh giờ, Giang đại hiệp sao lại có vẻ như là thay đổi? Trời đất, chẳng nhẽ hần đã nhìn thấu mưu kế của ta rồi?

Thì ra trong lúc bị bắt, Hà Ứng Hoan vẫn một lòng một dạ nghĩ cách làm mình bị thương. Tống Ngọc Thanh bắt y uống thuốc độc, y lại nhào qua cổ ý lao vào mũi kiếm. Ai ngờ kế hoạch còn chưa thành, Phó Việt Thanh đã liều chết phi tới, lần thứ hai đấu với Tống Ngọc Thanh.

Hà Ứng Hoan tuy thoát khỏi lưỡi kiếm nhưng trong lòng chán nản vì không bị thương, biết đâu Giang Miễn lại vì chuyện này mà tinh thần hốt hoảng, lướt qua một vòng quỹ môn quan, khúc mắc sớm đã tháo gỡ, hần hạ quyết tâm giữ chặt y không buông nữa.

23. Chương 23

Trong khi hai người Hà Ứng Hoan và Giang Miễn thăm thăm thì thì, Tống Ngọc Thanh và Phó Việt Thanh lại đang đánh nhau kịch liệt.

Phó Việt Thanh dù ở thế hạ phong nhưng mỗi lần có cơ hội, hần đều nhào lên. Tống Ngọc Thanh tuy công lực cao cường nhưng bị công kích luân phiên như thế lại có chút lực bất tòng tâm.

Tống Ngọc Thanh vừa đấu vừa liếc nhìn Tề Trữ đang ở một góc thạch thất chăm chú gõ lên vách tường tìm cơ quan. Y giật mình nhanh như chớp vọt tới, ngoài miệng quát lớn, “Tiểu tử thôi, có phải quan tài Tề Quang Phong giấu ở bên trong?!”

Tề Trữ khom người tránh được một kiếm, hỏn hển gào lên, “Ta sẽ không để đại ma đầu nhà ngươi xông vào!”

“Sao hả? Chẳng lẽ vết thương trên mặt và trên đùi còn chưa dạy ngươi biết thế nào là ngoan ngoãn? Xem ra trước đây ta nên khiến ngươi chịu nhiều khổ sở hơn mới phải.” Vừa nói y vừa vung kiếm xuất ra mấy chiêu tấn công vào yếu điểm của đối phương.

May mắn, Phó Việt Thanh thấy tình thế không ổn đã tới giúp đúng lúc. Ba người lao vào hỗn chiến.

Cuộc chiến đang hồi kịch liệt, chẳng biết là kiếm ai đi chệch chạm đúng vào cơ quan trên vách tường.

“Cạch” một tiếng, mặt đất dưới chân đột nhiên chấn động, ngay sau đó là một trận rung lắc dữ dội, tiếng nổ ừng ừng không ngừng truyền vào bên tai.

“Nguy rồi!” Tề Trữ sắc mặt trắng bệch hô to, “Phó đại ca, ngươi chạm nhầm vào cơ quan rồi, cửa động đã sắp đóng lại. Cả động chỉ có một cái cửa đó, một khi đã đóng thì không thể mở ra.”

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người trong địa đạo đều ngây ngẩn. Trong tình thế sinh tử nguy ngập, cả đám ném hết ái hận tình cừu ra sau đầu, vội vã chạy về phía cửa.

Trong mấy người, Giang Miễn có võ công cao cường nhất. Tay trái nắm tay Hà Ứng Hoan, hần thi triển khinh công không chút trở ngại, nhanh chóng chạy lên đầu tiên. Đến khi chạy ra tới cửa, phiến đá đã chậm chậm khép lại, chỉ còn là một khe hở nhỏ.

Biết không kịp, Giang Miễn quyết định rất nhanh kéo Hà Ứng Hoan lên trước, nhẹ nhàng dùng chưởng lực đẩy y ra ngoài.

Hà Ứng Hoan bay lên cao, khi chạm đất phải lão đảo mấy bước mới có thể đứng vững, thế nhưng y lập tức xoay người, cắn răng một cái, không chút do dự quay trở lại.

Phiến đá ầm ầm chặn lại cửa động.

Hà Ứng Hoan nhảy quá nhanh, thân hình bất ổn, sau khi lăn vài vòng trên bậc thang mới có thể ngã vào lòng Giang Miễn.

“Ứng Hoan!” Giang Miễn ôm thắt lưng y, kinh ngạc vội hỏi, “Sao người quay lại?”

Hà Ứng Hoan cười hì hì đảo mắt, thần thái sáng láng đáp từng chữ một, “Giang đại hiệp không có ở ngoài kia, ta ra ngoài còn có ích gì?”

Giang Miễn ngẩn người, trong lòng lại là kinh ngạc. Hắn hiểu được ẩn ý của y, Hà Ứng Hoan buông tha cơ hội đào thoát, cố ý ở lại bên cạnh hắn, muốn cùng hắn sống chết có nhau.

Nghĩ đến đây, thương yêu không khỏi tràn ngập cõi lòng. Hắn nắm chặt tay phải Hà Ứng Hoan, khàn khàn giọng nói, “Ứng Hoan, vì sao người tốt với ta như vậy?”

“Tình cảm của ta... ngài không phải đã rõ từ lâu sao?” Hà Ứng Hoan vẫn cười cười, ngắt đầu hôn khẽ lên môi Giang Miễn một cái.

“Ừ.” Giang Miễn gật đầu, bất chợt cúi mình hôn lại Hà Ứng Hoan, “Nhưng câu nói kia của ta... chỉ sợ rằng quá muộn.”

Hà Ứng Hoan vừa nhìn thấy thần sắc dịu dàng của người kia đã đoán ra được vài phần. Mặt bất giác ửng hồng, trái tim lại đập loạn lên “thình thịch”, y hỏi, “Ngài muốn nói gì với ta?”

Giang Miễn khẽ mỉm cười nhìn thẳng vào y. Sau một hồi lâu, hắn mới kề bên tai y, nhẹ giọng thốt ra mấy chữ, “Ứng Hoan, ta cũng thích người.”

Hà Ứng Hoan dù đã lờ mờ đoán ra nhưng khi nghe thấy vẫn vô cùng kích động. Y kêu “A” một tiếng, hai tay duỗi ra ôm chặt lấy thắt lưng Giang Miễn.

Giang Miễn để người kia ôm, bàn tay chậm chậm vuốt mái tóc đen, nét cười trên mặt dịu dàng hết mực.

Hai người tâm ý tương thông cứ thế ôm nhau, cảm giác ngọt ngào êm ái không nói thành lời, ngôn ngữ lúc này cũng chẳng còn cần thiết nữa.

Chẳng biết qua bao lâu, bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng cười nhạt kỳ dị của Tống Ngọc Thanh.

Hà Ứng Hoan tỉnh táo lại trừng mắt nhìn kẻ kia, “Tống giáo chủ, người cười cái gì?”

“Hừ, ta cười Giang Miễn không xứng danh đại hiệp, chỉ là một kẻ ngụy quân tử ra chiêu đạo mạo. Ta cười tiểu tử thói nhà người không biết thẹn, sống chết bày ra trước mắt lại chỉ biết lo nghĩ nữ nhi tình trường. Vừa nãy nếu người chạy ra ngoài thì còn có thể tìm người giúp đào địa đạo, nhưng giờ thì tốt rồi, chúng ta chỉ có thể cùng nhau chờ chết.”

“Sống hay chết còn chưa biết được.” Hà Ứng Hoan nhú mày, hai tay vẫn ôm chặt thắt lưng Giang Miễn như trước, “Cần Chi nhà ta võ công cái thế, Tống giáo chủ và Phó thiếu hiệp võ công cũng không tồi, ba người hợp lực chẳng nhẽ vẫn không thoát khỏi cái địa đạo bé tí này sao?”

Tống Ngọc Thanh nghe thế cũng thấy có lý. Y liếc mắt trầm giọng hỏi, “Chẳng biết hai vị đại hiệp có sẵn lòng liên thủ cùng bốn tọa không?”

Giang Miễn nghĩ một lúc rồi nói, “Cứ thử xem cũng tốt.”

Phó Việt Thanh cũng gật đầu.

Ba người liền đứng thẳng thăm vắn nội công, song song đồng loạt đánh về phía cửa động, ai ngờ, nửa ngày trời mà phiến đá vẫn không nhúc nhích.

Sau mấy lần thử, ba người rốt cục nản lòng, không muốn lãng phí sức lực nữa.

Phó Việt Thanh bước mấy bước trở lại bên người Tề Trữ. Giang Miễn vẫn đứng cạnh Hà Ứng Hoan, hai người tay nắm tay, thấp giọng cười đùa.

“Ứng Hoan, ta nói câu kia đúng là quá muộn rồi.” Giang Miễn thở dài, “Chúng ta vừa mới hiểu lòng nhau thì đã phải chết ở đây.”

“Có thể chết cùng một chỗ với người, ta đây cầu còn chẳng được.” Hà Ứng Hoan nháy mắt, cười đến cực kỳ thỏa mãn, “Chỉ không biết rằng... người có muốn để ta cùng chết hay không?”

“Tất nhiên.”

Tống Ngọc Thanh đang giận dữ tột độ, nghe xong mấy lời tâm tình của hai kẻ kia, lửa giận lại càng như bị đổ thêm dầu. Y xoay người hướng kiếm về phía Tề Trữ, lạnh lùng nói, “Quan tài Tề Quang Phong ở đâu? Mau đưa ta đi tìm!”

Tề Trữ trừng mắt cười khinh khỉnh, “Dù sao cũng chẳng sống nổi, ta sao còn phải sợ người uy hiếp?”

“Trữ Nhi, chẳng nhẽ ngươi đã quên lần trước ta xử lý người thế nào rồi sao?” Tống Ngọc Thanh hí mắt, thanh âm nhiều hơn vài phần cười cợt, y thấp giọng khàn khàn, “Cùng là một chữ ‘chết’, phương pháp lại chẳng giống nhau. Bồn tọa còn có nhiều cách khiến người sống không bằng chết.”

Nghe vậy, Tề Trữ cắn môi, thân thể không khống chế được phát run.

Phó Việt Thanh vừa thấy thế lại muốn rút kiếm ra. Tề Trữ giơ tay cản lại, rũ mắt, uể oải nói, “Thôi đi, quan tài của đại bá phụ ta... cứ để cho ma đầu kia thấy.”

24. Chương 24

Dứt lời, Tề Trữ dè lên miệng vết thương trên vai, lôi Phó Việt Thanh đi cùng.

Tống Ngọc Thanh lúc này mới thu kiếm đắc ý hừ một tiếng, nhanh chóng cất bước theo.

Giang, Hà hai người vẫn ngọt ngào cười đùa như giữa chốn không người.

“Cần Chi.” Hà Ứng Hoan dùng cả tay chân dính lấy người Giang Miễn tranh thủ hỏi một câu, “Chúng ta có cần đi xem không nhỉ?”

Giang Miễn lấy tay vuốt tóc Hà Ứng Hoan, trả lời tùy tiện, “Người thích là được.”

Hà Ứng Hoan dù rất muốn tiếp tục khanh khanh ta ta với Giang Miễn nhưng lại không kìm nổi hiếu kỳ, y do dự một chút rồi nắm chặt tay Giang Miễn, vừa cười hì hì vừa đi theo sau.

Đến khi hai người bắt kịp Tống Ngọc Thanh, một cơ quan mật đã được mở ra.

Xuất hiện trước mắt mọi người là một gian thạch thất trống trải, hai cỗ quan tài được đặt song song giữa phòng, bên phải là bài vị Tề Quang Phong, bên trái lại chẳng có gì.

Tề Trữ ngăn người khê “hả” một tiếng, thốt lên, “Tại sao lại có thêm một cái quan tài?”

Tống Ngọc Thanh lại không hề ngạc nhiên bước về phía bên trái. Y bắt chợt quỳ rạp xuống đất rồi dập đầu ba cái thật mạnh, miệng cung kính thăm thì, “Đồ nhi bất hiếu đến hôm nay mới có thể đến bái tế sư phụ, sư phụ thứ tội.”

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc, đặc biệt là Tề Trữ. Sợ run cả người một lúc lâu rồi mới như ngộ ra điều gì, Tề Trữ bước lên vài bước cười lạnh, “Hóa ra yêu nghiệt kia đã sớm tìm được chỗ này. Đúng là kẻ không biết thẹn, đến chết cũng không chịu buông tha bá phụ ta.”

Ánh mắt trở nên lạnh lùng, Tống Ngọc Thanh nghe vậy chợt nhảy khỏi mặt đất, tay phải giương lên.

Tề Trữ chợt cảm thấy có trận gió rất mạnh đập vào mặt, cơ thể mất trọng tâm lao về phía trước, rơi vào tay Tống Ngọc Thanh. Phó Việt Thanh cách cậu ta có mấy bước nhưng không kịp cứu, chỉ có thể trở mắt nhìn.

“Tiểu tử thôi, cái miệng của ngươi nói càng ngày càng sắc bén.” Hai tay Tề Trữ dễ dàng bị Tống Ngọc Thanh chế trụ. Y nâng cằm cậu ta lên, như cười như không hỏi, “Sao hả? Không cần tính mạng à?”

Tề Trữ cắn răng, không hề sợ hãi lớn tiếng chửi mắng, “Ngoại trừ chết ra người không nghĩ được cái gì khác sao? Hừ, sư phụ không biết thẹn, đồ đệ còn giỏi hơn.”

Tống Ngọc Thanh đôi mắt tối sầm, trong lòng bốc hỏa, tay bỗng dùng sức nắm chặt cổ tay Tề Trữ.

“Á...” Tề Trữ đau đớn kêu lên, sắc mặt trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy khắp trán.

Tống Ngọc Thanh lạnh lùng nhìn cậu ta, lớn tiếng hỏi, “Người còn trộm trong phòng ta thứ gì nữa?”

“...” Tề Trữ cắn răng không nói một lời.

“Nếu người còn dám cậy mạnh, ta đầu tiên sẽ bóp nát xương cổ tay người, sau đó dùng kiếm cắt đứt gân chân phải người.” Khi y nói chuyện, tay cũng tăng thêm vài phần lực.

Giang Miễn vừa định ra tay cứu người đã nghe thấy tiếng hô, “Dừng tay!”

Phó Việt Thanh phi tới, tay phải vung kiếm, tay trái lấy bình sứ ra từ trong ngực rồi tung lên trời. Tống Ngọc Thanh vừa thấy liền đẩy Tề Trữ sang một bên, thi triển khinh công bắt lấy bình sứ.

Phó Việt Thanh nhân cơ hội cứu được Tề Trữ không hề tốn sức. Tề Trữ thê mà không thềm nói lời cảm ơn. Cậu ta hung tợn trừng mắt với gã, oán giận nói, “Phó đại ca, khó khăn lắm ta mới trộm được nó, sao người lại đi trả lại y?”

Phó Việt Thanh không chút cảm xúc nói rõ từng chữ, “Người, quan trọng hơn.”

“Hừ, ngốc! Dù sao sớm muộn gì ta cũng phải chết, người cần gì phải...”

Tề Trữ còn đang muốn giậm chân nói tiếp, Tống Ngọc Thanh ở bên kia bỗng cười ha hả ầm ỉ. Y siết chặt bình sứ trong tay, cao giọng nói, “Hôm nay bản tọa đã đạt thành tâm nguyện, có chết ở nơi này cũng là đáng giá.”

Hà Ứng Hoan thấy lý thú nói thầm bên tai Giang Miễn, “Cần Chi, người đoán xem trong bình chứa vật gì? Sao Tống giáo chủ lại coi nó là bảo bối?”

“Thiên Ma giáo xưa nay vang danh vì độc dược, chắc là thứ kịch độc gì đó.”

“Độc dược thì bán đầy trên phố đó, việc gì mà phải giành giật?” Hà Ứng Hoan đảo mắt nhìn, đôi môi mỏng nhếch lên, “Ta thấy có lẽ là một loại vũ hay cổ gì đó. Ví dụ như loại sau khi ăn, người ta sẽ khăng khăng một lòng yêu người nào đó...”

Giang Miễn giật mình cũng theo đó cười rộ lên, “Trên đời này lại có loại thuốc độc kì quái như vậy ư?”

“Nếu có thật thì ta cũng muốn xông lên cướp.”

“Người tới góp vui làm cái gì?”

Hà Ứng Hoan cả mày cả mắt đều cong cong. Y vừa hôn lên má Giang Miễn vừa híp mắt cười, “Sau khi ta cướp được sẽ lừa người ăn, để từ nay về sau người chỉ thích có mình ta.”

Giang Miễn đỏ mặt vừa định mở miệng, Tống Ngọc Thanh đã tung độc châm quá lớn, “Câm miệng!”

Hà Ứng Hoan tránh thoát độc châm trong đường tơ kẽ tóc. Y còn chưa kịp phản bác đã bị Giang Miễn bịt mồm.

“Ứng Hoan, đừng đùa nữa.”

“Ừm... Ừm...” Hà Ứng Hoan giãy dụa không được đành phải trừng mắt khiêu khích Tống Ngọc Thanh.

Tống Ngọc Thanh không thềm đếm xỉa đến người kia, chỉ xoay người bước tới cạnh quan tài bên trái, dùng hai tay đẩy nắp quan tài ra. Y quỳ một chân xuống, một tay đặt lên quan tài, tay kia mở nắp bình sứ rắc thứ bột gì đó màu trắng vào bên trong. Sau đó, Tống Ngọc Thanh nhắm mắt lại, một nụ cười nhạt nhòa hiện bên môi, y nói từng từ từng chữ, “Nghiêm túc thúc, ta dựa theo căn dặn của người bỏ tro cốt người vào cùng một quan tài với sư phụ. Từ nay về sau, hai người sẽ không bao giờ... xa nhau nữa.”

Mọi khi thủ đoạn ác độc giết người không ghê tay, hôm nay y nói mấy câu này lại lộ ra tình thâm vô hạn. Dù không ai thấy rõ biểu cảm của y, thế nhưng đôi mắt kia lại dịu như làn nước, khiến ai cũng phải giật mình.

Tuy thế, thần sắc ôn hòa ấy cũng chỉ được duy trì trong chớp mắt.

Tổng Ngọc Thanh khôi phục như thường rất nhanh, sau khi khép quan tài sư phụ, y quay đầu liếc nhìn bài vị Tề Quang Phong, đáy mắt toát vẻ oán độc.

Tề Trữ kinh hãi, bất chấp vết thương vội vàng hét to, “Người muốn làm gì??”

“Biết sợ rồi sao?” Tổng Ngọc Thanh từ từ đứng lên, cười lạnh, “Nếu không phải do sư phụ ta muốn an táng gần Tề Quang Phong, ta vốn đã hủy hoại thì thể già.”

“Người san bằng Tề gia trang, hại ta người không ra người, quỷ không ra quỷ còn chưa đủ sao?”

“À, chỉ có giết tên tiểu tử thối nhà ngươi, khiến Tề gia đoạn tử tuyệt tôn, mới hận trong lòng ta mới có thể tan biến.” Tổng Ngọc Thanh ha ha cười vang, lời còn chưa dứt, trường kiếm trong tay đã vung lên.

Phó Việt Thanh vẫn luôn đứng cạnh Tề Trữ đỡ được một kiếm, cũng từ lúc đó, gã lao vào đấu với Tổng Ngọc Thanh.

Giang Miễn lúc này mới buông lỏng tay kéo Hà Ứng Hoan vào một góc phòng, hấn sợ y bị đao kiếm ngộ thương. Hà Ứng Hoan lười biếng ngáp dài, vừa quan sát trận chiến vừa hăng hái nói, “Hai kẻ kia định đánh nhau mấy trận mới chịu ngừng đây? Chẳng biết sư phụ Tổng Ngọc Thanh và Tề Quang Phong có quan hệ gì, vì sao lại muốn cùng chôn một chỗ? Còn nữa, Nghiêm thúc thúc là ai?”

Y nói dù không to, mọi người trong động vẫn đều nghe thấy.

Tề Trữ phóng mấy mũi ám khí, hết lớn, “Không được nói xấu bá phụ ta! Người không liên quan gì tới tên yêu nghiệt ma giáo kia!”

“Nghiêm thúc thúc ta là dạng người gì cũng không đến phiên ngươi bình luận!” Tổng Ngọc Thanh vừa nói vừa biến hóa bộ pháp, trường kiếm trong tay phi về phía Hà Ứng Hoan. Y tình nguyện dù có phải dùng tay không đối phó với kẻ địch cũng muốn đâm cho Hà Ứng Hoan một nhát.

Nhưng có Giang Miễn ở bên bảo vệ, sao hấn có thể để y dễ dàng đâm trúng? Chỉ nghe thấy “keng” một tiếng, bóng kiếm ẩn hiện, Giang Miễn đã đẩy thanh trường kiếm về lại trong tay Tổng Ngọc Thanh không nghiêng không lệch.

Giang Miễn dù võ công cao cường cũng bị đẩy lui hai bước, hổ khẩu (huyệt nằm ở vùng giữa ngón trỏ và ngón cái) bị chấn động đến mức tê dại. Có thể thấy Tổng Ngọc Thanh dùng một kiếm này độc ác đến mức nào, y quyết tâm đẩy Hà Ứng Hoan vào chỗ chết.

Giang Miễn giận dữ, trường kiếm trong tay cũng vì thế mà run run. Hấn chỉ tay vào Tổng Ngọc Thanh, cao giọng nói, “Tổng giáo chủ dù sao cũng là nhân vật thành danh trong chốn võ lâm, hà tất phải chấp nhặt với tiểu bối không biết võ, nhất quyết lấy mạng y?”

Tổng Ngọc Thanh vừa dùng kiếm vừa dùng chưởng đẩy lui Phó Việt Thanh về từng bước, “Tiểu tử thối họ Hà kia ăn nói ngông cuồng, ta chỉ giáo huấn y một chút.”

“Ôi chao, lời ta nói đều là lời thật. Tổng giáo chủ không thích nghe còn chưa tính, thế nào lại đổ lỗi cho ta?” Hà Ứng Hoan vừa tránh được một phen lại không chút hoảng sợ tiến lên vài bước làm mặt quỷ.

“Ứng Hoan, ngươi đừng có đổ thêm dầu vào lửa nữa.” Giang Miễn vội vã kéo y lại, thở dài một hơi dịu giọng nói, “Người gây họa còn chưa đủ sao?”

“Có sao đâu?” Hà Ứng Hoan xoay người ôm chặt lấy thắt lưng Giang Miễn, thanh âm ngọt ngọt ngào ngào đến là êm tai, “Dù sao cũng có Cần Chi ở đây che chắn cho ta, ta việc gì phải sợ?”

“Người...” Giang Miễn rung động. Dù biết rõ Hà Ứng Hoan cố tình gây sự nhưng lại không đành lòng làm y phật ý, hấn đành phải lắc đầu cười khổ, làm một kẻ không biết phân biệt thị phi, bao che khuyết điểm.

25. Chương 25

Giang Miễn biết rõ Hà Ứng Hoan đang cố tình khích tướng nhưng lại chẳng nổi nặng lời với y, đành thuận miệng thăm thì vài câu rồi nhìn về hướng khác, “Tổng giáo chủ, trận đấu giữa chúng ta vẫn chưa phân thắng bại.”

Tổng Ngọc Thanh lúc này đã đẩy lui được Phó Việt Thanh. Tay trái chắp sau lưng, y ngạo nghễ cười, lạnh lùng đáp trả, “Giang đại hiệp muốn trút giận hộ tiểu tử thối kia thì cứ tiến tới, tội gì phải vòng vo nói lời vô ích?”

Giang Miễn bị kẻ kia mỉa mai cũng không thềm để ý, trái lại mỉm cười, chắp tay hành lễ, “Đã là như vậy, Giang mạo xin đắc tội.”

Dứt lời, hần vọt lên, chỉ chớp mắt sau đã đứng trước mặt Tổng Ngọc Thanh. Hai kiếm va chạm, trận đấu dần trở nên gay cấn. Một người trấn tĩnh thản nhiên, một người kiếm pháp kì dị, thắng bại nhất thời khó phân.

Hà Ứng Hoan thấy Giang Miễn nơi nơi chồn chồn bảo vệ mình thì thầm đắc ý. Y cao hứng ha ha cười mấy tiếng đứng ngoài quan sát, thế nhưng chỉ nhìn một lúc, y đã thấy nhàm chán.

Tổng Ngọc Thanh võ công dù lợi hại nhưng bởi phải liên tiếp chống địch, khí lực cũng không còn dồi dào như trước. Giang Miễn không muốn lợi dụng lúc người ta khó khăn nên tỷ võ này giờ vẫn không ra sát chiêu, vốn chỉ là làm bộ trước mặt Hà Ứng Hoan một lúc.

Hà Ứng Hoan hiểu rõ tính tình Giang Miễn, biết dù có đánh tiếp cũng không có kết quả gì, y khẽ thở dài rồi cất giọng gọi, “Cần Chi.”

“Sao thế?” Giang Miễn vừa nghe thấy tiếng nói liền thu kiếm xoay người, nhanh chóng trở về bên y.

Tay chân bám hết lên người Giang Miễn, Hà Ứng Hoan kéo một cánh tay hần, chun mũi, dài giọng nói, “Ta đói quá—”

Giang Miễn sau khi ngấn người lại nhú mày, “Không xong rồi, ta không mang lương khô. Chỗ này đất âm u ẩm ướt, chắc cũng chẳng có gì ăn được...”

Trầm ngâm một lúc, hần bất chợt kéo ống tay áo, đưa tay đến trước mặt Hà Ứng Hoan, mỉm cười nói, “Nếu đói quá thì ngươi cắn một miếng đi.”

“Hả?!” Hà Ứng Hoan kinh ngạc nói không ra lời.

Giang Miễn vẫn cười cười nói tiếp, “Sớm muộn gì chúng ta cũng chết ở đây, nhưng bụng đói thì không hay lắm. Thịt của ta ăn không ngon đâu, ngươi ăn tạm nhé.”

“...”

Hà Ứng Hoan thấy Giang Miễn nghiêm túc thì sợ đến ngây người một lúc lâu mới có thể hồi phục tinh thần, phì cười một tiếng. Y thật sự cúi đầu xuống cắn nhẹ vào cánh tay người kia, đôi mắt đen chớp chớp, nụ cười thật ngọt ngào.

“Ta quả thật rất muốn nuốt ngươi vào bụng, đáng tiếc, không phải là ở đây.” Y dừng một chút, mỉm cười, “Không còn sớm nữa, chúng ta nên về thôi. Trời tối là không vào thành được đâu.”

“Về?” Lần này đến phiên Giang Miễn giật mình, ngơ ngác hỏi, “Cửa địa đạo đã đóng kín, chúng ta nào có ra được.”

“Đừng lo, ta đã có cái này.” Hà Ứng Hoan búng tay, dáng vẻ như đã tính kĩ từ lâu, móc một vật ra từ lồng ngực, vừa cười vừa nói, “Chỉ một cái cửa đá sao có thể cản được ta?”

Giang Miễn cúi đầu nhìn chỉ thấy trong lòng bàn tay Hà Ứng Hoan là một viên đạn màu đen to bằng quả trứng gà, không phải vàng không phải đá, tính chất kì lạ, trên đỉnh còn có kíp nổ vừa dài vừa mảnh.

“Đây là... đạn Phích Lịch?”

“Ha ha, người đừng có xem thường thứ đồ chơi này. Bề ngoài dù không bắt mắt nhưng uy lực của nó còn mạnh hơn thuốc nổ bình thường mấy lần. Phá núi mở đường còn có thể làm được, một cái cửa thì đã là gì.”

“Vật này cũng là do sư phụ người làm ra?”

“Ông thích nghiên cứu mấy thứ bàng môn tả đạo như thế thì biết làm sao, đã thế còn nhét vào người ta.”

Giang Miễn nhíu nhíu mày, ánh mắt từ từ sầm lại, nhẹ nhàng hỏi, “Ứng Hoan, trên người người nếu đã có thứ như vậy, tại sao đến bây giờ mới lấy ra?”

“Hà? À...” Hà Ứng Hoan cười gượng vài tiếng đáp, “Vừa nãy ta sợ quá nên không nhớ ra.”

“Có thật không?” Giang Miễn như cười như không liếc nhìn y, đôi con ngươi thăm sâu như nước, “Ta lại thấy người đâu có sợ hãi, là cố tình ở lại đây góp vui mới đúng.”

“Không phải thế!” Hà Ứng Hoan quỳnh lên, chân tướng lập tức rõ ràng, “Ta, ta chẳng qua là muốn nghe người nói...”

Vừa mới dứt lời đã phát hiện mình thật không có tiền đồ, y vội vã ngoảnh mặt đi chỗ khác, trốn tránh ánh mắt của Giang Miễn. Một lúc sau, y mới len lén dò xét người kia, đôi mắt đen mông lung sương mù đẩy đưa.

Giang Miễn nhìn bộ dạng có tật giật mình của y có tức giận cũng chẳng tức nổi nữa, hẩn nhẹn không được vươn tay vuốt ve gò má y, giọng điệu ấm áp và êm ái, dịu dàng như nước, “Người ấy hả... thật nghịch ngợm.”

Hà Ứng Hoan thăm giật mình nhìn thẳng vào hẩn, thận trọng hỏi, “Cần Chi, người giận ta sao?”

Giang Miễn không trả lời. Hẩn chỉ kê sai môi vào tai người kia, nhẹ nhàng nhả từng chữ, “Sau này đừng đùa như vậy nữa. Nếu người thích nghe câu kia, bao nhiêu lần cũng được... ta sẽ nói cho người.”

Hà Ứng Hoan chấn động toàn thân, quen thói ôm lấy thắt lưng hẩn, mắt nhìn hẩn đến ngẩn ngơ.

Giữa lúc hai người đang tình ý miên man, bên tai bỗng vang lên vài tiếng ho khan.

Lúc này, hai người mới giật mình nhìn lại, đám người Tống Ngọc Thanh đã thu binh khí lại từ lâu, cả đám khoanh tay thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên.

Giang Miễn lúc trước cho rằng tất cả không thoát khỏi địa đạo nên khản khản ta ta với Hà Ứng Hoan không hề kiêng kị, lúc này có hi vọng sống sót, hẩn lại cảm thấy mất tự nhiên. Nhẹ nhàng thoát khỏi cái ôm của Hà Ứng Hoan, đổi thành cầm tay y, hẩn cười nói, “Mấy vị tạm thời đình chiến đã, chúng ta trước hết hãy nghĩ cách thoát khỏi chỗ này.”

“Không sai, không sai, ăn no xong hãy đánh tiếp.” Hà Ứng Hoan vỗ tay phụ họa vài câu, như có như không liếc Tống Ngọc Thanh, “Tiếc thật, chỉ tiện cho kẻ nào đó.”

Giang Miễn cười khổ một tiếng, lần thứ hai vội vã che miệng Hà Ứng Hoan. Hẩn dẫn đầu tiến về phía trước.

Mấy người dù tạm thời ngưng chiến nhưng mắt vẫn trừng trừng nhìn mắt, sóng dậy bốn bề. Giang Miễn sợ lại có phiền phức gì xảy ra, đành phải vội vàng chạy về phía cửa động đốt mấy viên đạn Phích Lịch.

Mọi người nằm úp sấp ở một góc chờ đợi. Lát sau, một tiếng “đùng!” thật lớn vang lên, đá vụn bay tán loạn, bụi giăng khắp trời, cửa động bằng đá đã bị nổ tanh bành.

26. Chương 26

Vừa nhìn thấy ánh mặt trời, Phó Việt Thanh và Tề Trữ đã xông ra trước tiên, thừa dịp cát bụi vẫn còn bay tứ tán chạy nhanh vào rừng cây.

“Muốn trốn sao? Không dễ vậy đâu!” Tống Ngọc Thanh cười nhạt lập tức đuổi theo. Trước khi rời đi, y còn không quên trở tay tung một chưởng về phía Hà Ứng Hoan.

Giang Miễn tuy đứng lúc đỡ được nhưng Hà Ứng Hoan vẫn bị buộc phải lùi về sau vài bước. Chân đầm trũng đá vụn, y đau đến mức kêu la oai oái.

“Họ Tổng quả nhiên dè tiện vô sỉ, biết thế không cứu y ra!”

“Người động cái là dùng lời đâm chọc y, hiển nhiên y sẽ không dễ dàng buông tha người rồi.” Giang Miễn khẽ cười đỡ lấy vai Hà Ứng Hoan, “Ứng Hoan, người và Tổng giáo chủ không thù không oán, tại sao người lúc nào cũng đối nghịch y?”

Hà Ứng Hoan trợn mắt hừ nhẹ một tiếng, điệu bộ ăn ngay nói thật, “Trước kia tên đó đã hạ độc người, ta làm sao bỏ qua được!”

Hoá ra là do ngày Giang Diễm thành thân, Giang Miễn đã từng bị Tổng Ngọc Thanh hạ độc ám toán, suýt nữa thua dưới kiếm y. Chuyện cũ xảy ra từ mấy tháng trước, Giang Miễn sớm đã quên sạch, không ngờ Hà Ứng Hoan lại nhớ mãi không thôi, ghi hận đến tận bây giờ.

Giang Miễn thấy bộ dáng như thể đương nhiên của Hà Ứng Hoan thì cực kì cảm động, cũng không tránh khỏi có chút ngượng ngùng. Hắn vội vàng rời mắt, nhẹ nhàng hỏi, “Chân người thế nào? Có bị thương không?”

“Tạm tạm, chỉ hơi đau một tí.”

Suy nghĩ loé lên, Giang Miễn chợt cúi mình, nghiêng đầu cười nói, “Vất vả cả một ngày trời, người chắc đã mệt rồi, đường về rất xa, không bằng để ta công người một đoạn.”

Hà Ứng Hoan vừa giật mình vừa mừng rỡ.

Từ khi nghe Giang Miễn thổ lộ cõi lòng, y đã một lòng một dạ muốn thân thiết với hắn, bây giờ khó khăn lắm mới có được một cơ hội, sao có thể bỏ qua. Y giãn mặt tươi tỉnh nhảy lên trên lưng hắn, hai tay ôm cổ hắn, vừa cười hì hì vừa nói tiếng cảm ơn.

Giang Miễn dù công người trên lưng, đi đứng lại vẫn không nhanh không chậm, vững chãi chẳng khác chi bình thường. Hắn một bên bước về phía trước, một bên nắm lấy tay Hà Ứng Hoan, giọng điệu khẽ khàng thật êm tai, “Giờ đây ta và người... cũng không cần phân biệt rạch ròi thứ gì nữa.”

Hà Ứng Hoan dù không nhìn thấy vẻ mặt hắn nhưng khi nghe thấy thanh âm dịu dàng như nước, tim lại không khỏi loạn nhịp. Y bất giác cúi đầu, từ từ khép hai mắt lại. Trong ngực kích động khôn cùng, trong lòng vui mừng vô hạn, dường như cả đời y chưa bao giờ hạnh phúc đến thế.

Nhưng ẩn dưới ngọt ngào hạnh phúc lại là khổ sở gian nan.

Hà Ứng Hoan mơ mơ màng màng không nhớ nổi bất cứ thứ gì, cũng không muốn tỉ mỉ suy nghĩ điều gì nữa. Y mặc cho bản thân đắm chìm trong sự dịu ngọt đó.

Trên đường đi, y nói nói cười cười với Giang Miễn vô cùng vui vẻ nhưng lại dần thấy mệt mỏi. Ngáp ngáp vài cái, y vô thức ngủ say trên lưng Giang Miễn.

Giang Miễn cười thầm vài tiếng. Hắn không đánh thức y, tay vẫn như trước nắm chặt tay y, chân bước như bay.

Đợi đến khi Hà Ứng Hoan tỉnh lại, trời đã tối om, Giang Miễn công y đi trong một con hẻm nhỏ ở thành Lâm An.

“Cái gì?” Hà Ứng Hoan dụi mắt hỏi, “Chúng ta đã trở về thành rồi ư?”

“Ừ, một lúc nữa là đến nhà rồi.”

“Vậy chẳng phải là người đã công ta rất lâu?”

“Chỉ có hai canh giờ thôi, không sao cả.”

Nghe Giang Miễn nói có vẻ đơn giản, Hà Ứng Hoan vẫn thấy băn khoăn. Y vội vã tụt xuống, cười ha ha hai tiếng, “Nếu không cẩn thận để người bị mệt, người đau lòng lại là ta.”

Giang Miễn không đáp, chỉ khe khẽ cười, đôi mắt chớp động nhìn y chăm chú, đáng vẻ thật thâm tình.

Hà Ứng Hoan nhìn đến ngăn người, vô thức dựa vào người hẵn, khoe môi cong cong một nụ cười nhẹ.

Đêm nay trăng sáng, trên đường lại có ít người đi bộ, Hà Ứng Hoan và Giang Miễn nắm tay cùng bước. Hai người dù không nói, tâm ý lại đã thông suốt từ lâu.

Chẳng mất bao lâu, cả hai đã đến trước cửa Giang phủ.

Sợ kinh động đến mọi người, Giang Miễn lần thứ hai thì triển khinh công ôm Hà Ứng Hoan nhảy vào trong viện. Một người ở phía tây, một người ở phía đông, theo lý mà nói đây hẳn là lúc chia tay, thế nhưng hôm nay hai người vừa bày tỏ tâm ý, mới bên nhau có mấy canh giờ, sao bây giờ có thể dễ dàng xa nhau? Bọn họ vì thế cứ người tiến ta một đoạn, ta đưa người vài bước, đi đi lại lại trong sân mãi mà không chịu nói lời tạm biệt.

Cuối cùng, Giang Miễn thở dài một tiếng, búng nhẹ vào trán Hà Ứng Hoan, “Ứng Hoan, cả ngày hôm nay người đã mệt mỏi rồi, nên về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Ừm.” Hà Ứng Hoan ngoài miệng đáp ứng nhưng tay lại vẫn nắm lấy tay Giang Miễn thật chặt, sống chết không chịu buông ra.

Giang Miễn đành phải tách từng ngón tay của y ra, xoay người y lại, nhẹ nhàng nói, “Đi ngủ đi.”

Hà Ứng Hoan lúc này mới ngoan ngoãn nghe lời bước từng bước một về phòng. Khi đi qua một ngã rẽ, dù không thể thấy bóng dáng Giang Miễn nữa, y vẫn quay đầu lại hết lần này đến lần khác.

Hôm nay quả thực rất mệt mỏi, thế nhưng giờ y lại chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Ngực cứ đập loạn “thình thịch”, y vô cùng phấn khích. Y giờ tay sờ gò má nóng rần, vừa đi vừa nhớ lại những chuyện xảy ra từ ban ngày, thoáng chốc, đã đến trước cửa phòng mình.

Vừa đưa mắt nhìn, y giật mình kinh ngạc khi thấy có người đang ngồi nghiêm chỉnh ngoài cửa.

Hà Ứng Hoan bước thêm vài bước, nhờ ánh trăng mờ mờ nhìn rõ gương mặt của người kia. Người nọ mặc xiêm y bằng vải thô, tay trái cầm một mảnh gỗ, tay phải cầm một con dao khắc. Hẳn cẩn thận chăm chú khắc từng nét từng nét.

“Đại sư huynh à? Sao huynh lại ở đây?”

“Sư đệ, cuối cùng đệ cũng về.” Lục Thiết Âm vừa nghe thấy giọng nói này đã lập tức đứng lên. Giấu vật trong tay ra sau lưng, hắn tươi cười, “Từ sáng sớm đệ đã ra ngoài với Giang đại hiệp, đến tối đen vẫn chưa thấy bóng dáng, huynh... có hơi lo lắng.”

“Đệ đi chơi vui quá nên quên mất giờ giấc. Để huynh lo lắng rồi, đệ xin lỗi.” Hà Ứng Hoan thuận miệng khách sáo vài câu rồi bước vào phòng.

Lục Thiết Âm lại một lần nữa chặn đường y. Sau một hồi chần chừ, hắn nhíu mày nói, “Sư đệ, dạo này đệ có vẻ rất thân thiết với Giang đại hiệp?”

“Đệ và Giang đại hiệp từ lần đầu gặp mặt đã cảm thấy quen thân, nói chuyện gì cũng hợp ý. Có chuyện gì sao?”

“Trước giờ đệ không thích người lạ, rất ít khi gần gũi với người khác. Dạo này tự nhiên lại trở nên khác thường như vậy, đệ thật lòng muốn kết thân với Giang đại hiệp sao? Hay là...” Lục Thiết Âm ngừng lại một lúc, sau đó mới khó khăn nói mấy chữ, “Để báo thù?”

27. Chương 27

Hà Ứng Hoan giật mình đứng ngơ ngác tại chỗ, một lúc sau cũng không thể cất lời.

Nhiều ngày ngọt ngào ở cùng Giang Miễn, y đã ném chuyện báo thù ra sau đầu từ lâu, lúc này nhớ lại, y dùng mọi biện pháp tiếp cận Giang Miễn không phải là để lưỡng tình tương duyệt, song tức song tề, mà là vì... báo thù.

Nghĩ đến đây, y không nén nổi rung mình một cái, trán dần dần chảy đầy mồ hôi, tay chân cũng cứng đờ.

“Sư đệ, sao đệ không trả lời? Lẽ nào quả nhiên Giang đại hiệp...”

“Giang đại hiệp là chính nhân quân tử, sao có thể có thù oán gì với đệ?” Hà Ứng Hoan tuy rằng tâm thần bất ổn nhưng vẫn cứ gượng cười ha ha, “Đệ và hắc hợp tính nhau nên mới trở nên thân thiết, không có nguyên nhân gì cả.”

“Không phải thì tốt.” Lục Thiết Âm lúc này mới thở phào, “Ngày trước, vì báo thù, đệ đã giết không biết bao nhiêu người, ngay cả võ công cũng vì thế mà mất...”

Mí mắt giật giật, y không muốn nghe người kia nhắc lại chuyện cũ nên lập tức giơ tay ngăn cản, đổi hướng câu chuyện, “Sao đại sư huynh lại ngồi đây khắc gỗ thế? Huynh khắc cái gì?”

Lục Thiết Âm ngẩn người, mặt bỗng chốc đỏ bừng lên, hai tay giấu kín ở phía sau không cho y nhìn thấy. Hắc lấp ba lấp bấp đáp, “Là... thỏ, con thỏ.”

“Lại là thỏ?” Hà Ứng Hoan lòng không yên thuận miệng hỏi, “Sao huynh thích khắc thỏ thế?”

Lục Thiết Âm mang thần sắc buồn bã, chậm rãi cúi đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Đệ quên rồi sao? Lần đầu chúng ta gặp nhau, đệ ôm một con thỏ trắng trong lòng.”

“Hả? Huynh vừa nói gì?”

“Không.” Lục Thiết Âm lắc đầu cười khổ, “Không còn sớm nữa, huynh về phòng đây. Đệ cũng nghỉ ngơi đi.”

Hà Ứng Hoan mắt hờn mắt vía, trong lòng lại đang chịu dày vò, chỉ ước gì hắc đi nhanh lên một chút. Nghe thế, y liền liên thanh đồng ý, phất tay từ biệt hắc. Sau khi Lục Thiết Âm đi xa, y không trở về phòng ngủ, cả người dường như mất hết sức lực ngồi bệt xuống cạnh cửa.

Đêm lạnh như nước.

Y vươn hai tay ôm lấy đôi vai mình, cả người không ngừng run rẩy, đau đớn từng đợt từng đợt dâng lên trong lòng như thủy triều.

Nửa nén hương trước, y còn vì Giang Miễn mà vui mừng tràn ngập cõi lòng. Lúc này, trong đầu y lại chỉ còn hai chữ “thù hận”.

Y nhớ tới buổi tối hơn mười năm trước, nhớ tới cha mẹ thân nhân chết thảm, nhớ tới đủ loại tội nhục mình đã phải chịu đựng. Làm sao có thể không hận đây?

Ha ha, thù lớn chưa trả đã dính lấy một chỗ với kẻ thù, đây còn chẳng phải chuyện khiến cả thiên hạ chê cười?

May quá, bây giờ tính ngộ cũng chưa phải là quá muộn.

Hà Ứng Hoan nhắm chặt mắt, tay trái siết thành nắm đấm, bên tai vang lên tiếng chuông đồng. Trong lòng mê mang, y lúc thì cảm thấy mình hắc là đã yêu Giang Miễn, lúc lại cho rằng mình hận hắc tận xương. Chẳng biết cuối cùng ta nên báo thù hắc hay nên tiếp tục thương hắc đây?

Yêu hận đan xen khiến gương mặt y trở nên méo mó, đến đôi mắt cũng khiến người nhìn khiếp sợ.

Hà Ứng Hoan chờ người ngồi trước cửa hồi lâu rồi mới từ từ đứng dậy, chậm chạp bước về một hướng khác, không gây tiếng động đi qua đình viện. Chẳng mấy chốc, y đã lẳng lặng vào phòng Giang Miễn.

Đôi mắt vô thần, nét mặt vô cảm, đáy lòng lại càng trống rỗng. Y không rõ mình muốn làm gì, chỉ biết từng bước một bước tới bên giường Giang Miễn.

Tay y vừa chạm tới ván giường, người kia bỗng nhiên trở mình, nhẹ nhàng gọi, “Ứng Hoan?”

Âm điệu kia mềm mềm mại mại, vô cùng êm tai.

Hà Ứng Hoan giật mình như bừng tỉnh mộng, kinh ngạc nhìn Giang Miễn.

Ánh trăng nhàn nhạt, Giang Miễn không nhìn rõ nét mặt Hà Ứng Hoan cũng không phát hiện sự khác thường của y. Hắn khẽ mỉm cười rồi nói, “Sao vậy? Người cũng không ngủ được à?”

Chữ ‘cũng’ kia chứng minh hắn vì tình mà khổ, đến tận giờ này vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Hà Ứng Hoan tuy rối loạn nhưng vẫn nhận rõ ẩn ý của câu nói này. Bao nhiêu tình cảm trào dâng, y gạt đầu đáp, “Ừ, ta nhớ người.”

Giang Miễn cười một tiếng rồi nằm dịch vào trong, vén chăn lên, tay vỗ nhẹ vài cái, “Đến đây.”

Hà Ứng Hoan ngơ ngẩn, y thăm giật mình, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Giang Miễn không giục y. Hắn chỉ cười cười chăm chú nhìn y, sóng mắt lưu chuyển, thần sắc dịu dàng. Hà Ứng Hoan như thể bị đầu độc vô thức trào lên giường, nằm bên cạnh hắn.

Giang Miễn đắp chăn lại thật kín, giờ tay gạt gạt những sợi tóc vương trên trán Hà Ứng Hoan, “Giờ có thể ngủ được rồi chứ?”

Dừng lại một lúc, không đợi y đáp lời, hắn đã nói tiếp, “Kì lạ lắm, ta rõ ràng hiểu chỉ qua một đêm là có thể gặp lại người, thế nhưng tại sao chỉ cần người không... không... ở cạnh ta, ta liền nhung nhớ?”

Ngoài miệng thắc mắc, giọng nói hắn vẫn thật ôn hoà êm tai, cất giấu vô hạn yêu thương.

Hà Ứng Hoan vừa nghe thế đã hoàn toàn rối loạn, miệng há ra lại chẳng thể nói gì. Y nằm trong lòng Giang Miễn, thân thể tuy dần ấm lên nhưng cõi lòng vẫn lạnh lẽo như băng. Y hoảng hốt nghĩ: Cần Chi thật lòng với ta, ta sao có thể lợi dụng điều này? Nhưng mà... thù phải trả thế nào đây?

Lúc đó, Giang Miễn chỉ là thấy chết mà không cứu thôi, hắn không phạm phải tội ác tày trời gì, tại sao ta cứ phải báo thù? Nhưng nếu khi ấy hắn ra tay cứu giúp, cha mẹ có thể sẽ không phải chết, ta sao có thể quên đi hiềm khích, thanh thản ở cùng hắn?

Hà Ứng Hoan suy đi nghĩ lại đến hơn nửa đêm, hầu như không hề chớp mắt. Trời sắp sáng đến nơi, y mới mơ mơ màng màng ngủ. Khi y tỉnh lại đã gần tới buổi trưa.

Giang Miễn chuẩn bị nước nóng cho y rửa mặt, sai nhà bếp làm mấy món y thích, còn đưa thức ăn vào phòng cho y ăn.

Dù thù hận có chồng chất, dưới tất cả nhu tình này, y cũng không khỏi mềm lòng. Y vừa dùng bữa vừa suy nghĩ: Thảm án diệt môn của Hà gia đã là chuyện cũ của hơn mười năm trước, chuyện thực sự xảy ra lúc đó cũng chẳng có ai nói rõ ràng được. Biết đâu trong đó lại có khúc mắc gì? Giang Miễn không ra tay tương trợ chưa chắc đã bởi vì hắn sợ chết, không chừng đúng lúc đó hắn đột nhiên sinh bệnh thì sao?

Báo thù hay không, trước tiên vẫn nên hỏi hắn cho kĩ càng, sau đó sẽ tiếp tục quyết định.

28. Chương 28

Hà Ứng Hoan càng nghĩ lại càng thấy có lý, ba tháng nay cùng Giang Miễn sớm chiều ở chung, hiểu tính tình hắn rõ như ban ngày, y không bao giờ tin hắn lại là một kẻ vô tình vô nghĩa.

Chuyện này chắc chắn có hiểu lầm.

Nghĩ được như vậy, Hà Ứng Hoan rốt cục bình tĩnh lại, xác định Giang Miễn không thể là người xấu, gương mặt y cũng từ từ tươi tỉnh. Y giải quyết bữa trưa một cách ngon lành, vừa nói cười vừa nghĩ cách làm sao gọi chuyện xưa với hắn.

Đột nhiên hỏi hần sẽ khiến Giang Miễn nghi ngờ, y phải suy xét thật kỹ càng. Đến tận chiều mà y vẫn còn chưa nghĩ ra, Giang Miễn bỗng kéo y tới thư phòng, nói muốn gửi cho Ngô Tiểu Kiệt đang ẩn cư nơi thâm sơn một bức thư.

“Sư phụ ta? Người viết thư cho người làm gì?”

“Ta muốn xin phép Ngô đại ca cho phép người ở đây thêm một thời gian.” Văn phòng tứ bảo đã được chuẩn bị cẩn thận, hần cười cười đáp lời Hà Ứng Hoan, “Đợi mọi chuyện ở đây sắp xếp ổn thỏa, ta với người sẽ lên núi thăm hần.”

“Hả? Người định gặp sư phụ ta à?”

Giang Miễn mỉm cười, vươn tay nhéo nhéo mặt Hà Ứng Hoan, dịu dàng nói, “Ta đã bắt cóc đồ đệ bảo bối của hần, chẳng lẽ lại không nên nói một tiếng cho hần biết sao?”

Hà Ứng Hoan giật mình, trong lòng rung động. Y không khỏi nở nụ cười, trêu ghẹo nói, “Không sợ sư phụ ta điên lên sẽ cầm kiếm truy sát người à?”

Giang Miễn vẫn cứ cười cười nắm chặt tay Hà Ứng Hoan, nghiêng nghiêng nhìn y, nhẹ nhàng đáp lại, “Nếu thế thật, ta cũng chỉ còn cách mang người bỏ trốn thôi.”

“Cứ lừa ta đi.” Hà Ứng Hoan cố tình hừ một tiếng. Y quay đầu tránh đi tầm mắt hần, gương mặt dù tỏ vẻ bất mãn, đáy lòng lại âm thầm mừng vui.

Giang Miễn không nói thêm gì nữa, chỉ vừa cười vừa mài mực. Sau một hồi trầm tư, hần bắt đầu đề bút.

Hà Ứng Hoan đứng bên cạnh nhìn hần viết thư, mở to mắt gật gù đọc thành tiếng, “Đại ca thấy thư như thấy người, từ biệt đã mấy năm, thật là nhung nhớ... Ôi trời, sao toàn nói mấy lời vô ích thế này? Đệ và Hà hiền chất vừa gặp đã quen thân... Sai rồi, câu này phải đổi thành vừa gặp đã yêu thương mới đúng.”

Giang Miễn thấy y khoa tay múa chân nói năng không ngớt thì nhin không được ho khan một cái, trừng mắt nhìn y, “Ứng Hoan, người đừng làm ồn.”

“Hừ, lời ta nói đều là thật.”

“Được, được. Người cứ ngồi xuống bên cạnh một lúc trước đi.” Giang Miễn thở dài, thần tình nửa bất đắc dĩ nửa cứng chiều, “Chờ ta viết thư xong sẽ lại chơi với người.”

“Cái gì mà chơi với chẳng không chơi? Ta không phải trẻ con.”

Hà Ứng Hoan lầm bầm oán giận vài tiếng nhưng vẫn ngồi xuống chơi cờ một mình. Không bao lâu sau đã thấy nhàm chán, y chạy đến giá sách ngắm nghía.

Trong lòng còn miên man chuyện của hơn mười năm trước nên có chút thất hồn lạc phách, y không cẩn thận làm rơi một cuộn tranh xuống đất.

Hà Ứng Hoan hoảng sợ vội vã khom người nhặt lên, lại kinh ngạc phát hiện cuộn tranh dính đầy bụi bặm, tựa như đã không được mở ra từ rất lâu rồi. Thấy thế, y giật mình, lòng lại thầm thắc mắc.

Giang Miễn và y tính tình hòa hợp, hần đã lấy ra cho y xem tranh chữ bản thân cất giữ, chỉ có bức họa này là không nói ra.

Hà Ứng Hoan hiếu kì, thừa dịp Giang Miễn không chú ý lén mở cuộn tranh ra.

Sau khi nhìn thấy, lại càng thất kinh.

Trên bức tranh vẽ một nữ tử diện mạo xinh đẹp rất sống động. Mặt nàng tựa phù dung, hai hàng lông mày lá liễu, tóc dài như mây tuôn chảy đến tận thắt lưng, thần thái vui tươi, dung nhan thật động lòng người.

Hà Ứng Hoan ngẩn ngơ nhìn, mơ hồ nghĩ tướng mạo này hơi quen quen.

Khi y vẫn còn đang ngạc nhiên nghi hoặc, Giang Miễn đã viết thư xong, chậm rãi đi đến gần y, hỏi, “Ứng Hoan, người đang xem gì thế?”

Hà Ứng Hoan giật mình. Không kịp cất bức tranh, y chỉ đành rũ mắt, miễn cưỡng cười cười nói, “Nữ tử trong tranh rất giống Giang cô nương, chẳng lẽ lại là, là...”

“Là nương của Diễm Nhi.” Giang Miễn thần nhiên đáp lại, thần sắc như thường.

Hà Ứng Hoan lại hơi mất tự nhiên, nghĩ đến quan hệ giữa mình và Giang Miễn khó tránh khỏi có chút xấu hổ, nhất thời lắp bắp nói không ra lời. Cách một hồi lâu, y mới mở miệng hỏi, “Là người vẽ sao? Sống động như thật vậy.”

Giang Miễn thấp giọng cười nhẹ, ngón tay ve vuốt cuộn tranh, mắt nhìn về nơi nào xa thẳm, “Chuyện từ hơn mười năm trước rồi. Khi đó Diễm Nhi còn rất nhỏ, nương nó cũng vẫn còn bầu bạn bên ta.”

Hà Ứng Hoan dù biết phu nhân Giang Miễn đã về cõi tiên từ nhiều năm, cũng hiểu mình không nên ghen tuông bóng gió, nhưng lòng vẫn cảm thấy buồn phiền. Y hít sâu một hơi, nhìn theo tầm mắt của Giang Miễn thì thoáng thấy một hàng chữ nhỏ đề bên góc phải của bức tranh: *Hỏi yêu: thích vẽ mây đậm nhạt. Cười hỏi, hai chữ uyên ương viết thế nào**

Ngày viết lạc khoản là ngày mười hai tháng tám năm Bính Ngọ.

Chỉ vài chữ đơn giản, trong mắt Hà Ứng Hoan lại như sấm đánh rung trời, khiến y khó lòng đứng vững.

Năm Bính Ngọ? Vậy không phải là từ mười lăm năm trước ư?

Ngày mười hai tháng tám... Là ngày y có chết cũng không quên.

Mười lăm năm trôi qua như chớp mắt, Hà Ứng Hoan lại vẫn cứ nhớ rõ ràng cái buổi tối kia. Hôm đó đã gần Trung thu, mặt trăng treo trên bầu trời càng ngày càng tròn vành vạnh. Tối ngày mười hai tháng tám, cha nương bỗng nhiên chuẩn bị một bàn tiệc rượu, nói là muốn đợi một vị bằng hữu họ Giang. Thế nhưng, người tới cuối cùng lại là đại cừu nhân của nhà y.

Sau đó, cha nương ngã trên vung máu, mà y thì rơi vào tay kẻ địch. Giang thúc thúc kia trước sau không hề xuất hiện.

Y vẫn cứ chờ chờ đợi đợi Giang Miễn sẽ tới cứu giúp, sự thật thì sao? Người kia lúc ấy đã ở nơi nào? À, hẳn ở bên nữ tử hân yêu thương, họa tranh vẽ mây cho nàng, sống cuộc sống thật là hạnh phúc.

Hà Ứng Hoan mịt mờ suy nghĩ, trong lòng dù lạnh lẽo, gương mặt vẫn tươi cười. Y tỏ ra lơ đãng hỏi, “Mười hai tháng tám... đã gần đến Trung thu, người luôn ở cạnh bên Giang phu nhân mấy ngày này sao?”

Giang Miễn nhíu mày tựa hồ không hiểu tại sao Hà Ứng Hoan lại hỏi như vậy, nhưng vì tâm thần không yên, hẳn hoàn toàn không nghĩ ngờ, gật đầu đáp, “Đúng thế.”

Nghe hẳn thẳng thắn trả lời, Hà Ứng Hoan vẫn chưa từ bỏ hỏi thêm một câu, “Lẽ nào người không bước chân ra khỏi cửa?”

“Một bước cũng không rời.”

“... Tốt lắm.” Hà Ứng Hoan cẩn rắng nở nụ cười rạng rỡ, tay trái lại nắm chặt thành quyền.

Tiếng chuông đình đang lập tức vang lên.

Giang Miễn lúc này mới cả kinh phát hiện thần sắc y khác thường, vội hỏi, “Ứng Hoan, người sao thế? Chẳng lẽ là... ghen?”

“Đâu có?” Hà Ứng Hoan quay đầu không nhìn nữ tử trong tranh nữa. Y chỉ vươn tay ôm lấy cánh tay Giang Miễn, thấp giọng nói, “Người trọng tình trọng nghĩa như vậy, ta vui mừng không kể xiết.”

Trong lòng đau đớn từng cơn, thanh âm y dù mềm mại như nước, khuôn mặt lại... đáng sợ như ma quỷ.

*Bài thơ Nam ca tử, tác giả Âu Dương Tu:

Phượng kết kim nê đối,

Long văn ngọc chương sơ.

Khứ lai song hạ tiểu tương phù.
Ái đạo hoạ my thâm thiển nhập thời vô.
Lộng bút ôi nhân cửu,
Miêu hoa thí thủ sơ.
Đẳng nhân phương liễu tú công phu.
Tiểu vấn uyên ương lưỡng tự chằm sinh thư.
Dịch thơ (Nguyễn Ngọc Tảo):
Kẹp vàng, tóc cánh phượng
Tay ngọc, lược chạm rồng
Đỡ nhau cười mỉm đến bên song
Hỏi yêu: “Kẻ mày đậm nhạt hợp thời không?”
Cầm bút quen nét viết
Vẽ hoa mới ngỡ ngần
Nỡ để thêu thừa kém đẹp chẳng?
Cười hỏi: “Viết thế nào hai chữ uyên ương?”

29. Chương 29

Mấy ngày tiếp theo, Giang Miễn và Hà Ứng Hoan không những bình an vô sự mà còn ân ái ngọt ngào vô cùng.

Mặc dù Hà Ứng Hoan coi Giang Miễn là kẻ thù nhưng y vẫn không vội vả báo thù. Thứ nhất, y vẫn chưa tìm được cách thích hợp, thứ hai, y nhớ tới tình cảm giữa hai người, cho nên... vẫn không xuống tay.

Ban ngày, Hà Ứng Hoan vẫn cùng Giang Miễn du sơn ngoạn thủy, nói nói cười cười cực kì vui vẻ, thế nhưng khi đêm về, y lại trần trọc khó ngủ say. Thỉnh thoảng khi y nhắm mắt nghỉ ngơi, tình cảnh mười lăm năm trước lại hiện lên trong mộng.

Dưới ánh trăng thảm đạm, trên đất đầy máu tươi, cha nương kêu thảm thiết ngã xuống, ngón tay của mình bị người chặt đi từng đốt một... Sau đó, y không sợ tẩu hỏa nhập ma, liều mạng luyện thành tuyệt thế võ công, dần dần giết từng tên từng tên thù địch.

Chỉ còn một mình Giang Miễn.

Vừa nghĩ tới Giang Miễn, Hà Ứng Hoan lại không kìm được nhớ tới bức tranh đã cũ kia, nhớ tới một nữ tử xinh đẹp họa trên tranh, nhớ tới câu thơ đề bên cạnh.

Hỏi yêu: thích vẽ mày đậm nhạt. Cười hỏi: hai chữ uyên ương viết thế nào.

A, thật là một đôi uyên ương quán quýt.

Trong lòng chua xót, trái tim lại đau đớn từng hồi, y hầu như không phân rõ, mình rốt cục là một lòng muốn báo thù hay vốn chỉ là ghen tuông đố kị?

Khi y vẫn còn chưa kịp suy xét cẩn thận, một ý nghĩ khác lại nảy lên: Phải báo thù thế nào đây? Tất nhiên không thể dùng một kiếm kết liễu Giang Miễn, thậm chí không thể để hắn bị thương được. Được rồi, nếu người kia đã hại ta thương tâm như vậy, ta cũng nên hoàn trả mối xứng.

Ý đã quyết, Hà Ứng Hoan rót cục thử phào nhẹ nhõm. Y nửa đêm bước xuống giường, đốt đoạn nến cạnh bàn lên, cúi đầu múa bút thành văn.

Đến khi trời dần sáng, y đã viết xong mấy phong thư. Y chạy vào phòng Lục Thiết Âm nhờ hẩn gửi hộ mình. Sau đó, y xoay người chạy tới chỗ Triệu Lâm, lấy loại xuân dược rất mạnh trước đây mình từng uống.

Hà Ứng Hoan không mất chút sức nào đã bố trí xong tất cả, chỉ còn chờ Giang Miễn mắc câu.

Buổi chiều ba ngày sau, Giang Miễn có việc phải xuất môn. Hà Ứng Hoan sau khi ăn trưa xong liền vọt vào phòng hẩn, gục đầu chờ hẩn về.

Ngay giữa bàn bày một bình trà.

Hà Ứng Hoan nghiêng đầu, tay vừa cầm ấm trà lại lập tức buông ra, cứ như vậy vài lần vẫn không hạ quyết tâm được. Cuối cùng, y giơ tay trái của mình lên, nhìn chăm chăm hồi lâu mấy ngón tay tàn phế, rồi cục cằn rằng chậm rãi mở nắp ấm trà, đổ vào trong một gói bột trắng trắng.

Làm xong hết thấy, y thật giống như đã hao hết sức lực toàn thân mà nhắm chặt đôi mắt lại, không nhúc nhích nữa.

Sắc trời dần dần tối.

Hà Ứng Hoan biết rõ Giang Miễn sẽ trở về nhanh thôi. Y cuối cùng cũng sắp nhìn thấy vẻ mặt người kia thương tâm thống khổ, cuối cùng cũng có thể kết thúc ân oán tình cừ từ mười lăm năm trước.

Nhưng lúc này, y hận không thể khiến thời gian ngừng trôi, khiến kế hoạch của y mãi mãi không thể thực hiện; hoặc giả, có ai đó xuất hiện tát cho y một cái thật mạnh, ngăn cản hành vi vừa dè tiện vừa vô sỉ của y ngày hôm nay.

Ngay khi Hà Ứng Hoan còn suy nghĩ mông lung, Giang Miễn đẩy cửa bước vào.

“Ứng Hoan, sao ngươi lại ngủ ở đây? Sẽ bị lạnh đấy.”

“Về rồi sao?” Hà Ứng Hoan vừa nghe thấy thanh âm của hẩn đã ngẩng đầu lên, cố tình giả bộ mơ màng buồn ngủ để che giấu sự luống cuống của mình.

Giang Miễn không chút nghi ngờ vươn tay ra vò tóc y, cười hỏi, “Đã dùng bữa tối chưa?”

“Rồi. Sau bữa trưa ta ngủ một giấc, buổi tối cũng ăn rất no, chỉ là... có chút nhớ ngươi.” Hà Ứng Hoan giãn mặt tươi cười, ngón tay hơi run run cẩn thận rót một chén trà gừng tới. Y căng thẳng tột độ.

Giang Miễn chỉ lo nhìn y cười nhất thời không phát hiện dị trạng. Hẩn chẳng hề do dự tiếp nhận chén trà kia, một hơi cạn sạch.

Hà Ứng Hoan chấn động. Y biết rõ, đường lui đã không còn.

Nghĩ như vậy, y trái lại thoải mái hơn rất nhiều, vẻ mặt cũng tự nhiên hơn. Y ôm cánh tay Giang Miễn, cười hì hì nói, “Cần Chi, lâu rồi không đánh bạc, ta ngứa tay quá. Hay là ngươi chơi với ta mấy ván đi?”

“Hử?”

Giang Miễn giật mình còn chưa kịp trả lời, Hà Ứng Hoan đã móc ra hai viên xúc xắc trong lồng ngực, ném chúng lên mặt bàn, “Đổ tài xỉu được không?”

Giang Miễn thấy y cười vui vẻ, không muốn làm y mất hứng nên cũng ngồi xuống bên cạnh, gật đầu đáp, “Tùy ý ngươi.”

“Ta với ngươi không thể chơi ăn tiền nhưng phải có giải thưởng mới được.” Hà Ứng Hoan đảo mắt, khoe miệng cong cong, “Không bằng như vậy đi, nếu ta thua, ta sẽ hôn ngươi một cái. Nếu ta thắng, ngươi hôn ta một cái.”

Giang Miễn ngăn người rồi chột đỏ mặt, trừng mắt nhìn y, “Dù thắng hay thua, hình như đều là ngươi được lợi.”

“Ha ha.”

Hà Ứng Hoan ngẩng đầu, dù cười đến vui vẻ, trong lòng lại đau xót khôn nguôi. Chơi xúc xắc hay làm gì đi nữa thì cũng chỉ là một cái có, lúc này, y không thêm quan tâm đến những thứ khác nữa, trực tiếp nghiêng người chậm rãi hôn môi Giang Miễn.

Giang Miễn nói chuyện với Hà Ứng Hoan lâu như vậy, xuân được đã sớm phát tác, chỉ là hắn không phát hiện. Hắn chỉ nghĩ bản thân động tình, lập tức nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Hà Ứng Hoan, đáp lại dây dưa của người kia.

Để đạt thành mục đích, Hà Ứng Hoan ra sức hôn, hai tay sờ loạn trên người Giang Miễn. Chẳng bao lâu, y phục của hắn đã trở nên lộn xộn.

Giang Miễn dùng mấy phần lý trí cuối cùng vội vã ôm y dậy, lảo đảo bước tới bên giường. Lửa lòng hừng hực, hai người hôn môi ve vuốt, quần áo nhanh chóng trút hết.

Đang lúc ý loạn tình mê, Hà Ứng Hoan bỗng mở miệng nói một câu, “Bây giờ là giờ gì?”

“Chắc là giờ hội, sao thế?”

“Không.” Y lắc lắc đầu, ha ha nở nụ cười, thanh âm vừa trầm thấp vừa khàn khàn thật mê người, “Cần Chi, ôm ta.”

Giang Miễn theo lời ôm lấy bờ vai y, đôi môi ấm áp từ cổ trượt xuống, lưu lại trên ngực một dấu hồng hồng. Hà Ứng Hoan khẽ khàng thở dốc, dù khàn giọng vẫn cười không ngừng.

Thần trí không rõ ràng, Giang Miễn dù thấy kì lạ nhưng không suy nghĩ sâu xa. Hắn tiếp tục hôn lên thân thể Hà Ứng Hoan, hai tay ôm ngày càng chặt, chỉ hận không thể để y hòa với mình thành một thể.

Ngay khi đang triền miên, hai người bỗng nghe thấy một tiếng động thật lớn, cánh cửa bị người ngoài phá hỏng. Sau đó, vài tiếng hô vang lên, một đám người chen lấn xô đẩy tiến vào, trợn mắt há mồm nhìn thẳng hai người.

Giang Miễn rùng mình khôi phục được vài phần lý trí. Hắn mơ mơ màng màng ngẩng đầu trông lại, có vài gương mặt hắn rất quen thuộc— nữ nhi của hắn, nữ tể của hắn, còn có cả mấy vị anh hùng hào kiệt có tiếng trên giang hồ đã tương giao cùng hắn nhiều năm.

Trong lòng mê mang trống rỗng, hắn không hiểu nổi tại sao những người này lại xuất hiện ở đây. Dù hoảng hốt, hắn vẫn vội vàng dùng chăn che kín người Hà Ứng Hoan.

Ai ngờ, Hà Ứng Hoan cố sức đẩy tay hắn ra, nhanh chóng nhảy xuống giường, lao thẳng vào trong lòng Lục Thiết Âm, miệng hô lên, “Sư huynh, cứu ta với!”

30. Chương 30

Giang Miễn ngẩn ngơ nhất thời không hiểu rõ ý nghĩa của lời nói kia, cả người cũng hốt hoảng như còn trong mộng. Một lúc sau, hắn mới nhú mày, nhẹ nhàng gọi, “Ứng Hoan...”

Hà Ứng Hoan chẳng nói lời nào, dựa vào lòng Lục Thiết Âm, không quay đầu lại.

Mọi người từ thẳng thốt chuyển thành sáng tỏ. Tất cả đều tiến về phía này, chín người mười ý mở miệng nói.

“Nhạc phụ đại nhân, chuyện gì xảy ra vậy?”

“Cha, là tên họ Hà kia quyến rũ cha trước phải không?”

“Giang lão đệ, dù Hà thiếu hiệp tướng mạo tuấn mỹ nhưng dù sao cũng là một nam tử, sao người có thể... Huống chi, cậu ta còn là học trò cưng của Ngô đại hiệp, luận về vai vế cũng coi như con cháu của người...”

“Giang đại hiệp, sao ngươi lại làm cái thứ chuyện không bằng cầm thú này, tổn hại đến thanh danh của thế hệ chúng ta!”

Cả đám mỗi người một ý nói hăng say, Giang Miễn lại như không nghe thấy, chỉ chậm rãi mặc y phục, từ tốn bước xuống giường. Trong phòng, bóng người dù lay động nhưng đáy mắt hắn chỉ thấy một mình Hà Ứng Hoan. Hắn tiến thêm vài bước, mở miệng ra vẫn là gọi cái tên kia, “Ứng Hoan, ngươi quay đầu lại nhìn ta.”

Hà Ứng Hoan toàn thân chấn động, ngón tay không ngừng run rẩy. Y không có gan nhìn thẳng người ta.

Giang Miễn thở dài, cười khổ vươn tay, còn chưa chạm kịp đến tóc y đã bị người bên cạnh tách ra.

“Giang đại hiệp, ngươi không thể mắc thêm lỗi lầm nữa!”

“Cha đã bị tên họ Hà này làm cho thân bại danh liệt rồi, còn muốn thế nào nữa?”

Giang Miễn hí mắt, dù nghe rõ lời người khác nói, đầu óc vẫn còn hỗn độn. Hắn từ từ cúi người nhặt y phục của Hà Ứng Hoan đang bị rơi dưới đất lên rồi bình tĩnh nói một câu, “Các vị, cho qua một lát.”

Không ai thêm để ý.

Mọi người chỉ lo khuyên bảo chỉ trích, hoàn toàn không quan tâm đến dị trạng của Giang Miễn, đợi đến khi lấy lại tinh thần thì đã bị chưởng lực của hắn đẩy lui về sau mấy bước.

Giang Miễn vừa xuất chưởng bức lui mọi người vừa vươn tay dễ dàng ôm Hà Ứng Hoan vào lòng. Sau đó, hắn nhún mình thi triển khinh công, ôm người nhảy ra khỏi phòng.

Giang Miễn đi vài vòng trong khoảng sân rộng, cuối cùng lại đến rừng trúc mọi khi vẫn luyện công. Hắn vừa đứng vững liền nhẹ nhàng buông tay, trả xiêm y cho Hà Ứng Hoan, “Mặc y phục xong rồi nói.”

Thanh âm kia vẫn giống y như trước, êm ái và dịu dàng như nước rỏ.

Hà Ứng Hoan thấy thẹn với lòng không dám giương mắt nhìn hắn. Y vừa cúi đầu mặc xiêm y vừa hỏi, “Chuyện đã đến nước này, còn gì mà nói nữa?”

Giang Miễn kéo tay y đặt ở bên môi, cẩn thận hôn một cái, “Dù có tồi tệ đến mấy thì cũng nên giải thích... có hiểu lắm gì ở đây?”

“Không có!” Hà Ứng Hoan rút tay thối lui hai bước, cắn răng nói, “Ta cố ý đẩy thôi! Ta tiếp cận ngươi, lấy lòng ngươi, dụ ngươi mắc câu đều là vì ngày hôm nay. Ta nói nhiều lời dễ ngon dễ ngọt như vậy, dùng hết cách khiến ngươi động tình chỉ là để hại ngươi thân bại danh liệt.”

“Cho nên, tất cả từ trước tới nay đều là tình hư ý giả?”

“Không sai.”

Giang Miễn dù đã ngờ trước đáp án này, đến khi nghe chính miệng Hà Ứng Hoan nói ra vẫn cảm thấy không cách nào tin nổi. Hắn nhắm mắt, từng cơn đau nhói lên trong lòng, sau một hồi ngẩn ngơ mới có thể hỏi, “Vì sao?”

Hà Ứng Hoan nhìn Giang Miễn sắc mặt tái nhợt, thanh âm run rẩy, nội tâm cũng đau xót vô cùng. Nhưng hôm nay đâm lao thì phải theo lao, ý muốn báo thù áp đảo lý trí, y cắn răng lạnh lùng đáp, “Cha ta họ Hà, tên một chữ Lệ.”

Lời vừa nghe xong, Giang Miễn như bị sét đánh.

Sắc mặt vốn đã khó coi, lúc này lại cắt không còn giọt máu, hai mắt thất thần nhìn thẳng vào Hà Ứng Hoan, hắn vạn phần cực nhọc nói ra mấy chữ, “Hóa ra, ngươi là con trai Hà đại ca.”

Vừa nói vừa vươn tay ra, đến khi sắp chạm vào gò má người kia, hắn bỗng gấp rút rút lại, nói giọng khàn khàn, “Mười lăm năm trước nhà ngươi gặp đại nạn, nam nữ già trẻ không ai tránh khỏi, ta còn tưởng rằng...”

“Tưởng rằng ta đã chết?” Hà Ứng Hoan nhếch mép cười thành tiếng, “Ta thì vẫn còn chờ ngài đến đó, Giang thúc thúc.”

Giang Miễn giật mình vội la lên, “Ta...”

Hà Ứng Hoan ngắt lời hắn, “Giang thúc thúc thấy ta lớn lên trông thế nào?”

“Hả?” Hắn bật thốt lên, “Còn tuần tú hơn cha người.”

Nghe vậy, Hà Ứng Hoan nghiêng đầu, giãn mặt tươi cười, giọng điệu nhẹ nhàng không gì sánh được, “A, nếu không nhờ vào tướng mạo này, ta đâu thể sống tới bây giờ. Lúc đó, tên xấu xa kia vì muốn ép ta ngoan ngoãn vâng theo đã chặt từng đốt ngón tay ta. Ta không có tiền đồ, mới chém đến ngón thứ ba đã nghe lời, bởi ta không có tay trái thì không sao, nhưng nếu tay phải bị phế, sau này biết báo thù làm sao?”

Vừa nói, y vừa quơ quơ bàn tay trái vẫn giấu trong tay áo.

Tiếng chuông vang lên lanh lảnh, y ngoài mặt dù cười ngọt ngào như thế, đáy mắt lại lộ vẻ oán hận.

Giang Miễn mí mắt giật giật, ngực âm ỉ khó chịu, phải phí hết sức lực mới có thể miễn cưỡng nở nụ cười, “Lúc đầu ta đã đồng ý giúp cha người, cuối cùng lại nuốt lời. Người đúng là nên đến tìm ta báo thù. Ủ, bây giờ hãy lấy mạng ta đi.”

“Không cần đâu.” Hà Ứng Hoan bước mấy bước tới bên người Giang Miễn, hì hì cười, “Ta khiến người mang tiếng xấu, chính mắt nhìn thấy đáng về người thương tâm thống khổ là đủ rồi, sao phải lãng phí sức lực giết người?”

Giang Miễn ngẩn ngơ, tay chân cứng đờ, đầu óc trống rỗng, mắt hồi lâu mới mở miệng được, “Người vốn đã nuôi ý định báo thù này ngay từ đầu?”

“Tất nhiên.” Hà Ứng Hoan cười vô cùng hài lòng, tay trái giấu trong ống tay áo lại liên tục phát run. Y ép buộc bản thân nhả ra mấy chữ, “Giang thúc thúc, hẹn không gặp lại.”

Dứt lời, y nghênh ngang rời đi.

Giang Miễn chờ người tại chỗ, không thể hồi thần.

Thật lâu sau đó, hắn mới mấp máy môi lẩm bẩm, “Thương tâm thống khổ? Người nhìn thấy sao? Ta thà tình nguyện... chết dưới kiếm người.”

Hắn nói xong câu đó, gương mặt bỗng nhiên vắn vẹo, cả người ngã về phía trước, một chân quỳ trên đất.

Khí huyết bốc lên cuộn cuộn, trong miệng chua chua chát chát, cay đắng khôn nguôi. Hắn đưa tay lên chùi miệng, cúi đầu nhìn thì thấy một mảng đỏ tươi, thì ra là máu.

31. Chương 31

Hà Ứng Hoan dù đã trả được thù lớn nhưng tinh thần lại hoảng hốt, chẳng vui sướng chút nào. Ngược lại, y thấy lòng mình đau như cắt, chua xót khổ sở nói không nên lời. Khuôn mặt tái nhợt của Giang Miễn, vẻ thất thần của Giang Miễn cứ chập chờn trước mắt y không cách nào gạt bỏ, khiến y hầu như không thể hô hấp.

Thế nhưng, đã vô pháp quay đầu.

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn bước ra khỏi Giang phủ, Hà Ứng Hoan không lập tức rời Lâm An mà tùy ý ở lại một gian khách điểm. Ban ngày vui đầu đánh bạc, đêm đến liêu mạng uống rượu, y dựa cuộc sống mơ mơ màng màng để tạm thời quên đi chuyện cũ.

Mấy ngày sau, khi đã tỉnh táo lại một chút, y mới phát hiện lời đồn đại trên giang hồ đã nổi lên tứ phía. Chuyện xấu giữa y và Giang Miễn lan truyền xôn xao, tình hình sau đó cũng được bàn tán sôi nổi.

Có người nói, đêm đó, Lục Thiết Âm sau khi đại náo một hồi ở Giang phủ thì biến mất không còn bóng dáng...

Có người nói, các vị cao nhân tiền bối trong võ lâm đã quyết định đoạn tuyệt quan hệ với Giang Miễn...

Có người nói, từ ngày đó, Giang Miễn đóng cửa từ chối tiếp khách, không ra khỏi phòng một bước nào, hình như là đã phát bệnh nặng, có mời mấy vị danh y tới cũng không thấy khởi sắc...

Hà Ứng Hoan vốn luôn luôn nghĩ về Giang Miễn, khi nghe thấy những lời đồn đại này, làm sao còn có thể bình tĩnh được? Đi tới đi lui trong phòng mấy lần, y tự thuyết phục mình: Thật sự không phải là ta lo lắng đến sống chết của người kia, chỉ là trở lại nhìn hấn một cái thôi, đúng, liếc mắt một lần là đủ.

Chủ ý đã định, hai chân vô thức liền nhanh bước về hướng Giang phủ.

Hà Ứng Hoan dù đã mất nội lực nhưng khinh công thì không tệ. Hơn nữa, ở Giang phủ mấy tháng, y đã tinh tường địa hình ở đây nên chẳng mất bao nhiêu sức lực, y đã lặng lẽ vào trong.

Trong viện lặng ngắt khác hẳn bình thường, y không thèm để ý nhiều, chỉ đi thẳng tới trước cửa phòng Giang Miễn. Lén lén lút lút quan sát chung quanh, y có thể thấy bóng Giang Miễn thấp thoáng nằm nghiêng trên giường, khuôn mặt tái nhợt, môi không có huyết sắc, thỉnh thoảng lại ho khan vài tiếng.

Hà Ứng Hoan thất kinh, không ngờ lời đồn kia lại là sự thực. Giang Miễn võ công cao cường, thân thể xưa nay cũng khỏe mạnh, sao có thể đột nhiên mắc bệnh? Lẽ nào... là do ta?

Khi y vẫn còn đang nghĩ ngợi, trong phòng chợt truyền đến tiếng nói nhẹ nhàng của Giang Diễm, “Cha, uống thuốc đi.”

“Ừ, cứ để đó đã.”

“Đại phu nói cha mắc tâm bệnh. Bệnh này vốn đã không dễ chữa, cha lại không chịu uống thuốc thì làm sao mà khỏi được?”

“Biết rồi.”

“Cha...”

Giang Miễn phát tay, lặng lẽ không nói gì. Một hồi lâu sau, hấn nhắm mắt lại, khe khẽ thở dài, “Diễm Nhi, con đưa cha cái hộp gấm đặt trên bàn.”

Giang Diễm nghe lời cầm hộp gấm đến, vừa mới mở nắp ra, lông mày đã dựng thẳng. Nàng ném mạnh nó xuống đất.

Hà Ứng Hoan đứng ngoài cửa không nhìn rõ trong hộp đựng cái gì. Y chỉ nghe thấy mấy tiếng lạch cạch cực kì giống thanh âm khi xúc xắc rơi trên mặt đất. Ngay sau đó, Giang Diễm lại thở phì phì hét lên, “Cha, cha lại nhớ tới tên tiểu tặc kia?!”

“A, thế sao?”

“Nếu không nhớ y, sao cha lại phải cất giữ mấy thứ y để lại? Cha đã bị y hại thành thể này rồi, chẳng nhẽ còn chưa tỉnh ngộ?”

Nghe vậy, Giang Miễn nhếch môi chậm rãi để lộ một nụ cười, dịu dàng nói, “Yên tâm đi, sau này cha sẽ không nhớ nữa.”

Giang Diễm thấy hấn ăn nói hời hợt như vậy hiển nhiên là không tin. Nàng vung tay bước ra khỏi cửa.

Hà Ứng Hoan đứng lúc trốn vào rừng cây, đau đớn như kim châm dâng lên trong lòng.

Giang Miễn quả nhiên là vì y mới mắc bệnh nặng. Hấn nói sau này sẽ không nhớ y nữa là thật hay giả? Có nên vào thăm hấn một lần không?

Đang do dự, y lại nhìn thấy Triệu Lâm rẽ từ một hành lang gấp khúc đi tới. Người đó vẫy vẫy tay với Giang Diễm rồi sóng vai đi cùng nàng. Hóa ra mấy tháng nay, nhân cơ hội Giang Diễm bị cấm túc, Triệu Lâm bám riết không thôi, nơi chốn lấy lòng, cuối cùng đã dụ dỗ được nàng. Hai người dù không đến mức tương kính như tân nhưng cũng không quyền đâm cước đá nữa.

Bọn họ nắm tay cùng bước, vừa đi vừa cười nói. Thanh âm dứt quãng cứ thế truyền vào tai Hà Ứng Hoan.

“Sao lại cau mày rồi? Bệnh của nhạc phụ đại nhân không khá lên sao?”

“Cha cứ một lòng thương nhớ cái tên tiểu tặc vô sỉ đó, dù có là linh đan diệu dược cũng chẳng trị được cái bệnh kia.”

“Khụ, nhạc phụ đại nhân chỉ là nhất thời hồ đồ, sẽ nhanh chóng hồi phục thôi mà.”

“Cái bộ dạng hiện tại này sao có thể không khiến... nương ta thất vọng chứ?”

“Hả? Nhạc mẫu quy tiên đã lâu thì có liên quan gì tới chuyện này?”

“Người không biết, nương ta năm đó... là bị cha ta hại chết...”

Lời vừa nói ra, không chỉ có Triệu Lâm mà cả Hà Ứng Hoan cũng kinh ngạc không gì sánh được. Lòng dao động, y vội vàng thi triển một bộ pháp tinh diệu thận trọng đi theo sau hai người kia.

Hai người Giang, Triệu chỉ lo nói chuyện nên không phát hiện sự xuất hiện của y. Triệu Lâm đầu tiên là ngăn người, sau đó mới lắp bắp hỏi, “Nhạc phụ đại nhân hành sự quang minh lỗi lạc, sao có thể làm chuyện như vậy?”

Giang Diễm cắn răng, vẻ mặt càng thêm tức giận. Nàng hừ nhẹ, “Đây là chuyện từ mười lăm năm trước. Cha ta khi đó vẫn còn hành tẩu giang hồ, kết giao không ít bằng hữu, một người trong đó có một đám kẻ thù cực kì lợi hại đã hẹn báo thù vào ngày tháng nào đó. Người nọ biết mình không thể tự ứng phó nên đã nhờ cha ta trợ giúp. Cha ta làm việc trọng nghĩa khí, đương nhiên không chút do dự đáp ứng. Ai ngờ, đám kẻ xấu kia nghe được tin này, biết không phải địch thủ của cha nên quyết định tiên hạ thủ vi cường, tới đả thương nương ta.”

Nghe đến đó, Hà Ứng Hoan giật mình “A!” một tiếng. Đúng lúc này, Triệu Lâm cũng kinh hô, vừa vịn che lấp thanh âm của y.

“Ta nhớ là nhạc mẫu không biết võ công.”

“Không sai, nương ta đã bị thương rất nghiêm trọng, tính mệnh chỉ còn trong sớm tối. Cha ta không thể bỏ nương một mình, không thể làm gì khác đành phải nhờ vài người đến giúp đỡ vị bằng hữu kia, còn bản thân thì ở lại chăm sóc nương. Tròn ba ngày ba đêm cha ta một bước không rời canh giữ bên người nương, cách vài canh giờ lại truyền chân khí kéo dài tính mạng, nhưng cuối cùng, nương vẫn hương tiêu ngọc vẫn.” Giang Diễm hít sâu một hơi, giọng điệu chuyển thành phẫn hận, “Cha ta luôn áy náy vì chuyện này, vì thế mười mấy năm qua không hề tái giá, thậm chí còn không buồn liếc mắt tới bất kì nữ nhân nào. Nào ngờ... Cha lại đi si mê cái tên tiểu tặc không biết xấu hổ kia!”

Giang Diễm mắng không ít lời thô tục, Hà Ứng Hoan lại hoàn toàn không nghe thấy. Sắc mặt trắng bệch, tay chân cứng đờ, sống lưng lạnh ngắt, y ngẩn ngơ đứng yên một chỗ, ngỡ rằng mình còn đang trong

... Một cơn ác mộng.

32. Chương 32

Hà Ứng Hoan ngơ ngác hồi lâu rồi mới chợt hồi phục tinh thần, xoay người chạy thật nhanh đến trước phòng Giang Miễn. Trên đỉnh đầu dù nắng gắt, y vẫn cảm thấy cả người lạnh lẽo, run rẩy không cách nào ngừng được.

Hóa ra... đó là mối sự thật!

Lời Giang Diễm nói đương nhiên không thể là giả, thế nhưng tại sao Giang Miễn chưa bao giờ giải thích? Hay tại bản thân hỏi cũng không buồn hỏi rõ đã trực tiếp động thủ báo thù?

Rốt cục là bởi thù hận quá sâu hay bởi ghen tuông quá mãnh liệt?

Y vốn nên nghe rõ sự thật nhưng lại vì đố kỵ, không chút nghĩ ngợi đã định tội Giang Miễn, báo thù vô lý.

Giờ đây nghĩ lại những chuyện đã làm, quả thực là nực cười.

Đầu óc hỗn loạn, Hà Ứng Hoan đi một chốc đã đến trước cửa phòng Giang Miễn. Nhưng lúc này đây, y còn mặt mũi nào mà gặp người kia nữa? Y lập tức ngừng bước, như người mất hồn nhìn vào trong phòng.

Y nhìn thấy Giang Miễn bò xuống giường, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi. Hắn ngồi xuống cạnh bàn, tay phải đưa bốn hai viên xúc xắc, miệng ngâm nga từng chữ một, “Hồng đậu tương tư, lan canh xúc xắc. Tương tư nhập cốt ai người biết chăng?!”

Khi hắn cất tiếng, sóng mắt lưu chuyển, mặt mày ảm đạm, bên môi là nụ cười khổ như có như không.

Hà Ứng Hoan ngẩn ngơ nhìn, tâm tình lại vô cùng kích động. Y rốt cục không kìm được, phá cửa “rầm!” một cái rồi vọt thẳng vào bên trong.

Cả phòng đột nhiên bừng sáng.

Giang Miễn nhất thời chưa thể thích ứng đưa tay lên trán che đi ánh sáng, một lúc sau mới nhìn thấy gương mặt Hà Ứng Hoan. Hắn hơi giật mình mờ mịt, trong lòng lại không cách nào không chế nhảy dựng lên.

“Ứng Hoan?” Giang Miễn chậm chạp đứng lên, tiến thêm vài bước. Hắn vẫn dùng dáng vẻ dịu dàng như nước, vừa cười vừa hỏi, “Sao người lại bước vào giấc mộng của ta?”

Hà Ứng Hoan không đáp, hai mắt nhìn thẳng vào hắn.

Giang Miễn vì thế cười cười, vươn tay vuốt ve gò má Hà Ứng Hoan.

Dung mạo ngày nhớ đêm mong, da thịt mịn màng ấm áp...

Hả? Ấm áp?

Giang Miễn chấn động toàn thân, nét cười cũng bỗng ngưng cứng lại. Hắn đột nhiên ý thức được người trước mặt là một người còn đang sống, không phải cảnh tượng mình mơ!

“Người...” Hắn vừa há mồm phun ra một chữ đã phải ho khan, đầu vầng mắt hoa, đứng không vững nữa.

Hà Ứng Hoan vội vàng đỡ lấy cánh tay hắn, thốt lên, “Cần Chi, người có khỏe không?”

Giang Miễn không cất tiếng mà chỉ nhìn y thật sâu. Khẽ than một tiếng rồi nhắm mắt lại, đến lần thứ hai mở mắt ra, hắn đã khôi phục vẻ tỉnh táo. Sắc mặt tuy tái nhợt, đáy mắt lại nhiều hơn vài phần ý cười, hắn dịu dàng hỏi, “Ứng Hoan, tại sao người trở lại?”

Hà Ứng Hoan xa cách Giang Miễn mấy ngày, giờ nghe lại thứ âm điệu mềm mại ấy, y chợt có cảm giác như đã trải qua mấy đời. Tâm thần nhất thời nhộn nhạo, y không kìm nổi lòng ôm lấy thắt lưng hắn, mở miệng reo lên, “Cần Chi, vừa nãy ta đã nghe trộm Giang cô nương nói chuyện mười lăm năm trước. Ta, ta đã hiểu tất cả rồi. Những việc ta làm từ trước đến nay đều là sai lầm lớn! Lúc đó ta đã quá mức hồ đồ mới hại người ra thế này, người... người có thể tha thứ cho ta không?”

Y thở hổn hển, càng nói càng kích động, thậm chí về sau còn lẫn tiếng nghẹn ngào.

Giang Miễn sau khi nghe xong lại chỉ khẽ cười, âm thầm thoát khỏi cái ôm của Hà Ứng Hoan. Khi ngón tay lướt qua tóc y, hắn thông thả nói, “Dù người có làm bất cứ việc gì, ta cũng không trách người.”

“Thật sao?” Hà Ứng Hoan thầm giật mình, nét mặt lộ vẻ vui sướng khôn xiết, y nhào tới ôm Giang Miễn càng chặt hơn. Ngàn câu vạn chữ đều nghẹn trong yết hầu, chốc lát, y không biết nên nói cái gì.

Vẫn bằng cái dáng vẻ ôn tồn đó, Giang Miễn kéo Hà Ứng Hoan ngồi xuống bàn, một bên châm trà một bên cười tủm tỉm hỏi, “Mấy ngày nay người đã ở đâu? Có chăm sóc bản thân tốt không?”

Hà Ứng Hoan dè dặt nhu tình đầy ngập xuống đáy lòng. Giang Miễn hỏi cái gì, y nhất nhất đáp lại, ánh mắt cứ quán quýt bên người hắn một khắc không rời. Cho đến giờ, y vẫn không thể tin được nam tử trước mặt này lại tha thứ cho mình.

Giang Miễn lại hoàn toàn không để ý, chỉ nhàn nhạt cười, “Được rồi, sư huynh người mất tích từ mấy ngày trước, người có gặp cậu ta không?”

“Không.”

“Vậy người nên đi tìm cậu ta. Các người hạ sơn lâu như vậy, Ngô đại ca hẳn sẽ rất lo lắng, đã đến lúc trở về rồi.”

Hà Ứng Hoan rung mình ớn lạnh, cầm tay Giang Miễn không buông, “Người đi cùng chứ?”

“Ta rất muốn gặp sư phụ người nhưng sự vụ bận rộn quá, không có thời gian rảnh rồi nữa.”

Hà Ứng Hoan nghe thế, bóng ma bao trùm trong lòng càng ngày càng lớn. Y trầm giọng nói, “Vậy thì sau khi gặp sư phụ, ta sẽ lập tức quay lại tìm người.”

“Được thôi.” Giang Miễn lén rút tay về, cười cười nói nói, “Bất cứ lúc nào người tới Lâm An làm khách, ta đều rất hoan nghênh.”

Tay phải run rẩy, Hà Ứng Hoan rốt cục không nói gì nữa, chỉ mở trừng trừng hai mắt nhìn Giang Miễn. Một hồi lâu sau, y nặng nề thở dài, khàn giọng nói, “Quả nhiên người vẫn còn trách ta.”

“Sao có thể? Người đã là đồ đệ của Ngô đại ca thì có khác gì đồ đệ của ta. Dù là hiện tại hay là tương lai, ta luôn đối xử với người như con cháu trong nhà.”

Hà Ứng Hoan dù đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng sau khi nghe xong những lời này, sắc mặt vẫn trắng bệch. Y run giọng, “Thế nhưng, chúng ta trước đã...”

“Chuyện trước đây đã thành quá khứ.” Giang Miễn cười cười, thần sắc không thay đổi, “Ứng Hoan, chúng ta vốn không bước trên cùng một con đường, cho dù gắng gượng ở cạnh nhau...”

Hắn còn chưa nói xong, Hà Ứng Hoan đã đứng lên, gương mặt vắn vẹo, “Cần Chi, người nói những lời ấy đều là vì còn đang bức bối phải không? Ta biết mình đã phạm phải sai lầm lớn, cũng biết người nhất định sẽ rất tức giận, nhưng ta thật sự rất hối hận mà. Chỉ cần người nguôi giận, người đánh ta cũng được, dùng kiếm giết chết ta cũng chẳng sao!”

“Thằng nhóc ngốc nghếch này, ta sao có thể giận người?” Giang Miễn giương mắt, đôi con ngươi dù dịu dàng nhưng đã không còn yêu thương thuở trước, “Chỉ là ta thấy... hơi mệt mà thôi.”

Hà Ứng Hoan thấy dáng vẻ hần đạm mạc, tay chân liền cứng đờ, cảm giác mất mát từ gan bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu. Y vẫn chưa bỏ cuộc nhào tới ôm chầm lấy thắt lưng Giang Miễn một lần nữa, miệng gọi lung tung, “Cần Chi, Cần Chi...”

Giang Miễn không nhúc nhích mặc cho y ôm. Một hồi lâu sau, hắn nhắm mắt cười khổ một tiếng, cúi đầu nặn ra mấy chữ, “Hà thiếu hiệp, người tha cho ta đi.”

Thật ân hận đã lâu như vậy mới chịu thay đổi.

Đạo gần đây hỗn hỗn loạn loạn, hắn cảm thấy thế giới rất không chân thật, đến tận bây giờ vẫn còn hoài nghi mình đang trong mộng. Những lời vô ích không muốn nói nữa, chỉ nguyện cho thiên hạ thái bình, cho mọi người an ổn, cùng nhau vượt khỏi cửa ải gian nan.

*Trích từ bài thơ “Tân thiên thanh dương liễu chi từ nhị thủ” của Ôn Đình Quân, một nhà thơ thời Đường. Nguyên văn:

(I) Nhất xích thâm hồng mộng khúc trần, thiên sinh cự vật bất như tân.

Hợp hoan đào hạch chung kham hận, lý hứa nguyên lai biệt hữu nhân.

(II) Tỉnh đề điểm đăng thâm chúc y, cộng lang trường hành mạc vi kỳ.

Linh lung đầu tử an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri?

Ở phần II, tác giả dùng giọng điệu của người con gái để miêu tả sự quyến luyến, tình ý miên man của cô đối với tình lang. Trước khi hai người chia tay, cô đã dặn dò người trong lòng mình, dù có đi đâu xa cũng nhất định không được quên ngày trở về. Trong câu thơ dùng hai trò chơi, Trường hành (một loại trò chơi đánh bạc dùng xúc xắc thời xưa) và Cờ vây (vị kỳ – một trò chơi của văn nhân nhã sĩ thời đó) để diễn tả cái ý ấy.

“Lung linh đầu tử an hồng đậu, nhập cốt tương tư tri bất tri?” Thời Đường, xúc xắc thường được làm bằng xương hay sừng động vật, người ta đục lỗ rồi nhét kín đậu đỏ ở bên trong để màu sắc thêm phần rõ nét, vì thế, từ trò chơi Trường hành dẫn đến con xúc xắc (đầu tử), trên mặt xúc xắc có những chấm đỏ là hồng đậu nằm sâu tận trong xương cốt, biểu thị tương tư khắc cốt ghi tâm của ta với người, người có biết không? Câu thơ sau lại khiến người ta hiểu thêm dụng ý của câu thơ trước, người con gái muốn nhắc nhở bậc trượng phu của mình, khi người chơi Trường hành dùng xúc xắc, mỗi một chấm đỏ trên xúc xắc đều là hồng đậu nhập cốt, cũng là nỗi niềm tương tư ta dành cho người. Do đó, người nhất thiết không thể lằm nhăm ngày trở về.

33. Chương 33

Một câu nói thật đơn giản, Hà Ứng Hoan nghe xong lại như bị sét đánh ngang tai. Quen biết Giang Miễn mấy tháng, ái hận tình cừu cứ thế dây dưa không rõ, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên y cảm giác được... nam tử trước mặt này xa lạ đến thế.

Rõ ràng người còn đang tại, tâm ý lại vô pháp tương thông.

Trầm mặc hồi lâu, tình ý ngập tràn dần dần nguội lạnh, y chót cùng buông lỏng bàn tay, lẳng lặng đối diện cùng Giang Miễn.

Giang Miễn cười cười với y nhưng vẫn không tránh khỏi thờ dãi. Hắn dịu dàng nói, “Ứng Hoan, cái gì qua cũng đã qua rồi, người nên... quên tất cả đi.”

“Ta không tin!” Đáy lòng dù buốt giá, Hà Ứng Hoan vẫn cố gắng vẫy vùng, “Nếu người thật sự không thích ta, sao người còn giữ lại xúc xắc của ta?”

Giang Miễn giật mình, đáy mắt hơi tối lại rồi nhanh chóng khôi phục như thường, “Không sai, ta đúng là không cần đến thứ đồ chơi này.”

Vừa nói hắn vừa không nhanh không chậm đưa hai viên xúc xắc đến trước mặt Hà Ứng Hoan.

Thế nhưng Hà Ứng Hoan nào đâu chịu nhận? Y lập tức lùi về phía sau, buồn bực không nói lời nào quay đầu sang hướng khác.

“Sao? Người cũng không cần nữa? Phiền nhĩ.” Giang Miễn rũ mắt ngẩng nhìn xúc xắc trong tay. Hắn thoáng dùng sức nắm bàn tay lại, đợi đến khi mở ra, trong lòng bàn tay chỉ còn bột trắng.

Hà Ứng Hoan đắm đắm nhìn, kinh ngạc không thốt nên lời.

Giang Miễn không nhiều lời nghiêng tay, mặc cho bột trắng bay theo làn gió, thoáng cái đã biến mất không còn tăm hơi.

Đến tận lúc này, Hà Ứng Hoan mới có thể hồi phục tinh thần. Y “A!” một tiếng thét to rồi quay đầu lao ra khỏi cửa. Y chạy trốn rất nhanh, trong đầu không ngừng hiện lên khoảng thời gian ở chung cùng Giang Miễn, thần trí dần dần trở nên mơ hồ.

“A, quả nhiên là hắn không hề thích ta!”

“Không, sai rồi, hắn chỉ đang giận ta mà thôi. Hắn không thể nào nhẫn tâm như vậy!”

“Cần Chi, Cần Chi...”

Trong lòng đau đớn, y càng nghĩ càng thấy khó thở, suýt nữa thì không chống cự nổi nữa. Nội lực vốn đã biến mất từ lâu lại dường như khôi phục, y phi thân thả người không chút trở ngại, chẳng bao lâu sau, đã trở về khách điểm mình nghỉ chân.

Lúc này còn sớm, Hà Ứng Hoan lại nằm xuống giường, kéo chăn muốn ngủ. Y không thể tin nổi Giang Miễn đã đoạn tình tuyệt nghĩa, chỉ nghĩ mình vẫn còn đang mơ, đến khi tỉnh lại là có thể quay về thuở đương sơ. Y một lòng muốn trốn tránh hiện thực, chẳng bao lâu sau đã chìm vào ngủ say.

Trong mộng, y thấy Giang Miễn mỉm cười dịu dàng như nước tiến về phía mình, thế nhưng, chỉ trong chớp mắt, hắn lại trở nên thờ ơ lạnh nhạt, vừa cười vừa bóp nát xúc xắc trong tay. Hà Ứng Hoan muốn mở miệng cầu xin hắn tha thứ lại không cách nào phát ra âm thanh, chỉ có thể nhìn hắn xoay người càng đi càng xa. Ngay sau đó, bóng tối vô biên vô hạn tràn tới từ bốn phía, đè ép y khiến y cơ hồ không thở nổi.

“Cần Chi—” Hà Ứng Hoan hét to một tiếng, tỉnh lại từ cơn ác mộng, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy khắp người.

Ngoài song cửa, trời đã tối. Hà Ứng Hoan nhớ lại cảnh tượng trong mộng thì lạnh run cả người. Cảnh trong mơ đáng sợ như thế, hiện thực y phải đối mặt lại tàn khốc gấp trăm ngàn lần! Y thà để Giang Miễn oán mình hận mình còn hơn bị hắn coi người người xa lạ như bây giờ. Nụ cười ôn hòa của Giang Miễn, ánh mắt dừng dừng của Giang Miễn, tất cả để ám chỉ một điều: Hắn đã không còn thích y!

Dù có là như vậy, Hà Ứng Hoan lại vẫn không hề tuyệt vọng. Sau một hồi lăm bằm, cuối cùng, y vẫn quyết định chạy về tìm Giang Miễn, không từ thủ đoạn khiến Giang Miễn hồi tâm chuyển ý.

Tâm ý thay đổi, tay chân đã không tự chủ xuống giường, nhưng vừa mới bước một bước, hai chân đã mềm nhũn, y ngã nhào ra đất.

Hà Ứng Hoan mới rồi còn cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, giờ lại cảm giác có một luồng khí nóng bốc lên từ trong cơ thể, tứ chi bách骸 nóng rùng rục như sắp bị thiêu cháy. Trước đây tinh thông võ học lại đã từng bị tẩu hỏa nhập ma, y lập tức biết tình hình không ổn. Y vội vàng ngồi xuống vận khí, muốn ép khí nóng kia xuống. Thân thể vừa mới chuyển biến tốt đẹp lại có một luồng khí lạnh ập tới khiến chân khí vận hành ngược chiều, y không cách nào trấn định tâm thần.

Cả một buổi tối, Hà Ứng Hoan chống chọi với tình trạng nóng lạnh đan xen, mãi cho đến khi trời sắp sáng, y mới thoảng ngủ được chốc lát. Tỉnh lại lần thứ hai, y vẫn cảm thấy lúc lạnh lúc nóng như trước, toàn thân vô lực.

Hà Ứng Hoan đã từng vì kinh mạch nghịch chuyển mà tẩu hỏa nhập ma, cũng may có Ngô Tiểu Kiệt đứng lúc ngăn cản nội lực của y, y mới gắng gượng thoát được cái chết. Y biết lần này mình bệnh cũ tái phát nhưng lại vô pháp cứu chữa, hơn nữa gút mắc trong quan hệ với Giang Miễn khiến y ngay cả vận khí thông thường cũng làm không xong.

Mỗi lần y nghĩ về Giang Miễn, ngực lại bắt đầu cảm thấy muộn phiền sâu sắc, càng về sau, toàn thân cũng âm ỉ đau đớn, quả thực thống khổ vô cùng.

“Biết làm sao đây? Chẳng lẽ ta lại chết ở chỗ này?” Hai tay nắm chặt, vẻ mặt nhăn nhó, y mơ mơ hồ hồ nghĩ, “Không được! Tốt xấu gì cũng phải gặp lại Cần Chi một lần.”

Trong một thoáng, y tựa như thấy Giang Miễn đứng trước mặt mình, hắn tươi cười nhìn mình chăm chú.

Hà Ứng Hoan chấn động. Cố kìm nén cơn đau đớn thấu xương, y giùng giàng đứng dậy đi tới trước cửa. Cả người chịu tẩu hỏa nhập ma đau nhức, trong đầu lại chỉ có một ý niệm— dù có thế nào cũng phải tới cạnh bên Giang Miễn. Nhờ có lòng tin chống đỡ, y quả nhiên khôi phục vài phần sức lực, lão đà lão đảo ra khỏi khách điểm.

Nhưng khi Hà Ứng Hoan vừa mới bước xuống đường, y đã đâm vào một người nào đó. Y chợt cảm thấy trời đất chao đảo, khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng, giương mắt nhìn lên, đối diện là một cái mặt nạ quỷ vô cùng đáng sợ.

“Tổng giáo chủ?!”

“Hà thiếu hiệp, bốn tọa tìm ngươi thật vất vả.” Tổng Ngọc Thanh ra tay nhanh như chớp, thoáng cái đã chế trụ được mạch môn Hà Ứng Hoan.

Hà Ứng Hoan kinh ngạc không ngờ bản thân lại gặp phải tên ma đầu này. Y nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Hóa ra Tổng giáo chủ vẫn chưa rời Lâm An.”

Tổng Ngọc Thanh nhếch miệng, khẽ cười thành tiếng, trong đôi con ngươi bốn bề sáng dậy là sát khí đằng đằng, “Bốn tọa chưa được lĩnh giáo tuyệt thế võ công của Hà thiếu hiệp, làm sao có thể cam lòng bỏ đi?”

34. Chương 34

Tại sao lại gặp phải kẻ này? Đúng là cái đồ âm hồn bất tán!

Hà Ứng Hoan cắn răng mắng thầm, lại vẫn tỏ vẻ tươi cười, “Ta đây chỉ có chút tài mọn, sao có thể lọt mắt Tống giáo chủ? Nếu muốn luận võ, hay là người chờ Giang thúc thúc tới rồi đấu với hắn?”

“A, sao hôm nay không ‘Cần Chi’, ‘Cần Chi’ âu yếm như mọi khi nữa?” Tống Ngọc Thanh hừ nhẹ, ha ha cười âm ỉ, “Chuyện xấu giữa người và Giang Miễn cả thiên hạ đều đã biết rồi, người còn mong hắn đến cứu người sao? Ha ha!”

Tống Ngọc Thanh ánh mắt sắc bén vừa nhìn đã nhận ra Hà Ứng Hoan không có lực phản kháng, vì vậy, chỉ cần duỗi tay một cái, đã dễ dàng điểm trúng huyệt đạo của người kia. Dù Tống Ngọc Thanh có là một ma đầu giết người không chớp mắt thì cũng không muốn gặp rắc rối giữa đường, y định trước cứ đưa đối phương đến nơi nào hẻo lánh rồi tiếp tục dẫn vật sau.

Kinh mạch vốn đã vận hành ngược chiều lại còn bị điểm huyệt, Hà Ứng Hoan càng lúc càng thấy khó thở, cả người đau đớn, nhanh chóng lâm vào hôn mê. Khi tỉnh lại, y thấy mình đang ở một ngôi miếu đồ nát. Y giương mắt quan sát thì thấy Tống Ngọc Thanh đứng đó không xa, hai tay khoanh lại, khóe miệng khẽ nhếch như cười như không nhìn mình.

Huyệt đạo đã được giải từ lâu, chỉ vì chân khí tán loạn, y vẫn không thể động đậy. Âm thầm kêu khổ trong lòng, y lại cố ý cười cười, “Không phải Tống giáo chủ muốn tỷ thí với ta à? Sao lại đưa ta tới nơi này?”

“Trên đường đông đúc khó giữ bí mật cũng không tiện động thủ, ở đây mọi việc đều thuận tiện hơn.” Dứt lời, Tống Ngọc Thanh tuốt kiếm đâm hương tay phải Hà Ứng Hoan, cắt đứt gân cổ tay của đối phương.

Hà Ứng Hoan kêu lên một tiếng đau đớn, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa trên trán, giọng nói run rẩy, “Tống giáo chủ võ công cao cường có tiếng trong thiên hạ sao lại hẹp hòi tới mức phải chấp nhận với một tiểu bối như ta?”

“Bổn tọa là người tà phái, không cần để ý đến... những thứ quy củ của danh môn chính phái các người! Người luôn ý có Giang Miễn làm chỗ dựa trên cột ta, hôm nay nếu ta không bằm thây người thành vạn đoạn, sao có thể tiêu mỗi hận trong lòng?” Khi y nói chuyện, ngân quang lóe lên cắt đứt gân tay trái của Hà Ứng Hoan.

Hà Ứng Hoan sắc mặt trắng bệch, hai tay máu chảy ròng ròng, khí lực để cắt lời cũng không còn nữa.

Tống Ngọc Thanh vẫn chưa hài lòng đâm thêm hai kiếm nữa cắt đứt gân mạch hai chân của Hà Ứng Hoan. Y vừa cười lạnh vừa nói, “Mới có thể mà đã nửa sống nửa chết rồi sao? Bổn tọa còn chưa nghe thấy người kêu thảm thiết mà.”

Hà Ứng Hoan cố gắng vực dậy tinh thần, liếc xéo y không thềm lên tiếng.

Tống Ngọc Thanh vốn còn chưa hết giận, nhìn thấy dáng vẻ thờ ơ của Hà Ứng Hoan thì càng căm tức. Y lập tức vung trường kiếm chỉ vào cổ họng đối phương, “Tiểu tử thôi, người thật sự không sợ chết sao?”

“Ai nói thế? Ta sợ chết lắm! Một nơi phồn hoa thế này, có ai không lưu luyến? Huống chi... ta còn chưa kịp nhìn mặt người kia lần cuối...”

Hà Ứng Hoan vì mất máu quá nhiều mà càng nói càng khê, ảo giác cũng dần dần xuất hiện trước mắt. Trong miếu thờ đồ nát, trụ gỗ biến thành bóng hình Giang Miễn, người kia cười tươi bước về phía y.

Đã bị tẩu hỏa nhập ma lại còn rơi vào tay Tống Ngọc Thanh, y sớm đã có ý muốn chết, giờ này khắc này lại bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi vạn phần!

Nếu cứ chết đi như vậy sẽ không thể nào gặp lại người kia, y làm sao có thể cam tâm? Làm sao có thể buông xuôi được?

Cho dù không thể cầu xin Giang Miễn tha thứ, chí ít, y cũng muốn lắng nghe thanh âm của hắn, nhìn trộm bóng dáng của hắn, cố gắng ghi khắc gương mặt tuấn mỹ vô cùng kia tận đáy lòng.

Nghĩ vậy, Hà Ứng Hoan như khôi phục được chút sức lực. Y cắn đầu lưỡi mình, dứt quãng nói, “Tổng giáo chủ không phải thích nghe ta cầu xin tha thứ sao? Giờ ta van xin người... tha cho ta một mạng...”

Y vừa nói vừa ho khan, hơi thở càng lúc càng mong manh.

Tổng Ngọc Thanh lại ha ha cười rộ lên. Y vừa mới dần vật Hà Ứng Hoan một lúc, nghe thấy câu này, lập tức nhắc chân phải lên, vừa cười vừa nói, “Đã vậy, bốn tọa sẽ thành toàn người. Chỉ cần người liêm sạch giấy cho ta, ta sẽ không giết người nữa.”

Tổng Ngọc Thanh hiển nhiên không có ý định buông tha Hà Ứng Hoan, y chỉ muốn báo thù cũ, khiến cho kẻ kia nhục nhã một phen mà thôi.

Ai ngờ, Hà Ứng Hoan nghe xong không hề tức giận, trái lại mở to hai mắt nhìn trừng trừng Tổng Ngọc Thanh. Một lát sau, y không thể làm gì khác đành gật đầu, nhẹ phun ra một chữ, “... Được.”

Dứt lời, y lật người lăn vài vòng trên mặt đất, khó khăn cử động tay chân từng tắc một bò về phía Tổng Ngọc Thanh. Hai tay hai chân đều đã bị phế đi, y chỉ có thể dùng lực khuỷu tay lết về phía trước. Khoảng cách ngắn ngủi có vài bước chân, đối với y lại là dài dằng dặc không gì sánh được.

Hà Ứng Hoan bị thương rất nặng, máu chảy ròng ròng nhuộm đỏ cả y phục, tóc tai rối bù, gương mặt trắng bệch, thoát nhìn vô cùng nhếch nhác, chỉ có đôi mắt kia vẫn còn sáng tỏ đến mức khiến lòng người chấn động. Phút này giây này, y không còn cảm thấy đau đớn nữa, trong lòng có duy nhất một ý nghĩ— Giang Miễn Giang Miễn Giang Miễn...

Dù ý chí sắt đá, Tổng Ngọc Thanh nhìn thấy dáng điệu này của người kia cũng không khỏi động lòng. Y đưa tay ngăn trở rồi thở dài nói, “Thương thế của người nghiêm trọng như vậy, dù ta có không xuống tay, người cũng không sống quá mấy khắc nữa. Vẫn còn muốn nhìn thấy kẻ kia một lần cuối cùng sao? Mà thôi đi, vì mối tình si kia của người, bốn tọa sẽ cho người chết được thoải mái.”

Y vừa nói thế, trường kiếm đã rung lên muốn lấy mạng đối phương.

Hà Ứng Hoan có tai lại như điếc, không nói lời nào cúi thấp đầu tiếp tục di chuyển. Dù rằng y đã dùng cả tay lẫn chân, tốc độ lại vẫn vô cùng chậm chạp, vết máu kéo dài trên mặt đất.

Tổng Ngọc Thanh liếc mắt, rút cục nhẫn tâm chém một kiếm. Bóng kiếm lóe lên, suýt nữa đâm trúng thân thể Hà Ứng Hoan thì lại bị một hòn đá nhỏ nhỏ đẩy bật ra.

Ngay sau đó là tiếng nổ ầm ầm, cửa miếu bị đập đổ, một bóng người vọt thanh y tiến đến, tay cầm lợi kiếm, dáng vẻ oai hùng.

Thần trí vốn đã mơ hồ, Hà Ứng Hoan nhìn thấy người kia liền mỉm cười thản nhiên. Dù toàn thân là máu, trong mắt y lại hiện lên những tia sáng vô hạn hoan. Y khẽ khàng mềm mỏng gọi, “Cần Chi.”

35. Chương 35

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Giang Miễn đảo mắt, vừa nhìn thấy Hà Ứng Hoan cả người đầy máu nằm trên mặt đất thì liền thất kinh. Tuy hắn biết Hà Ứng Hoan gặp nguy hiểm nhưng lại không ngờ y bị thương nặng đến thế, lòng dạ lập tức đau buốt, bước chân lão đảo.

Tổng Ngọc Thanh giỏi nhìn mặt đoán ý, thấy điệu bộ hắn như thế liền nhân cơ hội tấn công ngay. Tay trái vừa vung lên, hai cây châm độc đã bắn về phía Giang Miễn, một cái khác lại bay về phía Hà Ứng Hoan.

Giang Miễn cả kinh vội hồi phục tinh thần tránh được châm độc trong đường tơ kẽ tóc, gương kiếm đánh trả.

Bởi vì không còn sức lực, Hà Ứng Hoan dù nghiêng mình né tránh nhưng vẫn bị châm bắn vào lưng. Lúc này, y đã sớm đau đến chết lặng, cho nên chỉ nhú mảy một cái, không phát ra bất kì tiếng rên rỉ nào.

Giang Miễn bị Tống Ngọc Thanh chặn mất đường nhìn, không thấy rõ tình hình của Hà Ứng Hoan, hắn đành phải một mặt vun kiếm, một mặt phân tâm hỏi, “Ứng Hoan, vết thương của người sao rồi?”

“Chỉ bị thương ngoài da thôi, đừng lo.” Hà Ứng Hoan cử động thân thể, cẩn thận giấu đi vết thương trên lưng, “Giang thúc thúc phải chú ý đối phó đây.”

Giang Miễn nghe thế mới thở phào nhẹ nhõm, tập trung đấu kiếm với Tống Ngọc Thanh. Võ công hần vốn cao hơn Tống Ngọc Thanh rất nhiều, lúc này còn do Hà Ứng Hoan nên hần ra tay không chút nể tình, chiêu nào chiêu nấy nhắm thẳng vào vùng nguy hiểm của đối phương.

Kiếm quang ẩn hiện, đầu đầu cũng là bóng dáng Giang Miễn, Tống Ngọc Thanh làm sao chống đỡ được? Chỉ mới đấu có ba mươi mấy chiêu, y đã lộ vẻ thua cuộc.

Tống Ngọc Thanh tuy cao ngạo nhưng vẫn biết coi trọng tính mạng mình, vừa thấy tình thế không ổn, y liền tính kế thoát thân. Thế nhưng Giang Miễn múa kiếm kín kẽ đến mức một giọt nước cũng không chui lọt, y nhất thời không có cách nào. Cuối cùng, y đành cắn răng chịu một vết thương nhẹ để thoát ra khỏi vòng vây của kiếm.

Giang Miễn dù chỉ muốn đâm cho Tống Ngọc Thanh vài nhát nhưng lại không dám trì hoãn. Hắn đâm một kiếm vào vai kẻ kia rồi nhanh chóng thu tay, xoay người đến kiểm tra vết thương trên người Hà Ứng Hoan.

Lúc này, Hà Ứng Hoan đã hấp hối, chỉ vì muốn nói thêm với Giang Miễn vài câu nên mới tận lực chống đỡ, y thậm chí còn nở một nụ cười, “Giang thúc thúc quả nhiên không bỏ rơi ta.”

Giang Miễn cười khổ, có chút mất tự nhiên tránh đi ánh mắt y. Búng bó qua quýt vết thương trên tay chân y, hần nói, “Vết thương không nhẹ đâu, phải nhanh về tìm đại phu chữa trị.”

Hần đỡ lấy cánh tay Hà Ứng Hoan, định ôm y lên khỏi mặt đất.

Ai ngờ, Hà Ứng Hoan lắc đầu, la lên, “Chờ đã, ta còn vài câu muốn nói với người.”

“Có gì về nhà hãy nói không được sao? Trị thương quan trọng hơn.”

“Không được! Chỉ sợ vừa bước chân ra khỏi cửa miếu, người sẽ không chịu nói chuyện với ta.”

Giang Miễn xưa nay cứng chiêu Hà Ứng Hoan, thấy y chỉ bị thương ngoài da, hần đành thở dài một hơi, gật đầu đáp, “Được rồi, người nói đi.”

Hà Ứng Hoan lúc này mới cười cười, nhắm hai mắt lại lại cố gắng mở ra, yếu ớt nói, “Dù họ Tống kia có dẫn vật ta thế nào, ta cũng không đau đớn, thế nhưng vừa nghĩ sau này không thể gặp mặt người nữa, ta lại cảm thấy sợ hãi khôn cùng. Cần Chi, ta biết người không chịu tha thứ cho ta, nhưng mà người cũng không thể... để ta được ở cạnh người sao?”

“Đứa bé ngốc nghếch này, ta đã bao giờ giận người đâu.” Giang Miễn vươn tay sờ trán y, giọng nói dịu dàng, “Nhưng chúng ta không phải người cùng một đường. Người phải đi đường của người, ta cũng có đường của ta để đi, sau này không thể gặp nhau nữa.”

“Có thật là người không cần ta nữa? Người không nhớ tình cảm trước đây sao?”

“Ứng Hoan, thời gian ở cùng người, ta thật sự cảm thấy rất hạnh phúc, hình như cả đời này chưa bao giờ vui vẻ đến như vậy.” Giang Miễn lo lắng thở dài, hai mắt nhìn về phía trước, về mặt đường như lơ đãng, “Tiếc là sau đó ta lại phát hiện, ta thích người... vốn chỉ là nói dối. Ứng Hoan, cho dù bây giờ chúng ta bắt đầu lại, cũng chẳng thể quay về thuở ban sơ.”

Thương thế trầm trọng, Hà Ứng Hoan vốn đã đến lúc hồi quang phản chiếu, nghe lời Giang Miễn nói xong, y càng cảm thấy đau như dao cắt, nhức nhối trên người cũng bắt đầu trời dậy. Sắc mặt tái nhợt, thân thái trong ánh mắt dần dần u tối, y nói từng chữ từng chữ, “Được rồi, Cần Chi... Không, Giang thúc thúc, vậy ngài hãy quên ta đi...”

Đến tận lúc này Giang Miển mới phát hiện ra bàn tay Hà Ứng Hoan lạnh lẽo, mạch đập yếu ớt. Hắn không khỏi sợ hãi vội vàng ôm chặt y vào lòng, run run giọng hỏi, “Ứng Hoan, người làm sao thế?”

Hà Ứng Hoan hé miệng nhưng không thể đáp lời, chỉ đành dùng tất cả sức lực còn lại nhìn người kia rồi chậm rãi khép mắt lại.

Giang Miển cảm thấy người trong lòng càng ngày càng trượt xuống thì không khỏi hoảng loạn lay lay bờ vai Hà Ứng Hoan, bàn tay cũng vì thế mà dính máu.

“Ứng Hoan? Ứng Hoan!!” Kêu liên tiếp hai tiếng mà không thấy Hà Ứng Hoan phản ứng, hắn vươn tay dò xét hơi thở của y.

... Không còn gì cả.

Toàn thân chấn động, mồ hôi lạnh chảy đầy trên trán, hắn lập tức cúi đầu tìm kiếm nhịp tim người kia đập.

... Vẫn không có gì.

Hà Ứng Hoan— đã chết?

Giang Miển vẫn cho là Hà Ứng Hoan chỉ bị thương, lúc này thấy y đột nhiên ngừng thở thì kinh ngạc vạn phần. Sau kinh ngạc là đầu óc trống rỗng. Hắn không thấy bị thương cũng không thấy thống khổ, khắp trời đất này, hình như chỉ còn lại một mình hắn.

Không sai, người hắn yêu thương đã chết, giờ này khắc này, xác thực hắn chỉ còn có một mình.

Giang Miển mê mê mang mang, ánh mắt lại trở nên hết sức dịu dàng, tay vươn ra cẩn thận lau đi vết máu trên mặt Hà Ứng Hoan. Ngay sau đó, hắn cúi người sẽ sàng hôn lên bờ môi của người kia, khàn khàn giọng nói, “Ứng Hoan, làm sao ta có thể quên người? Người đoán đúng rồi, ta chỉ giận đối người mà thôi. Những lời ta vừa nói, đều là lừa người cả đấy.”

Lúc hắn nói chuyện, giọng điệu mềm mỏng, nụ cười mơ hồ hiện trên gương mặt, thần sắc vẫn chẳng khác thường. Vừa nói xong, hắn liền nắm lấy tay Hà Ứng Hoan, chậm rãi truyền một luồng chân khí cho y.

Giang Miển hiểu rõ Hà Ứng Hoan đã chết, cũng biết rõ thân thể ấm áp trong lòng đang dần dần chuyển lạnh, nhưng hắn vẫn không thể khống chế được mình nắm chặt lấy bàn tay của người kia, không rời không bỏ.

36. Chương 36

Giang Miển vừa đẩy chân khí vào cơ thể Hà Ứng Hoan vừa hồi tưởng lại những chuyện đã qua. Từng khoảnh khắc hai người ở chung lúc trước xẹt qua đáy lòng, hắn khi thì cười khê dịu dàng, khi thì nhíu mày thở dài, chỉ cảm thấy quãng thời gian ở cùng y dù hạnh phúc hay thống khổ, giờ đây nghĩ lại đều trở nên vô tận ngọt ngào.

Nhưng đã vô pháp quay đầu.

Giang Miển cúi đầu nhìn người trong lòng, khuôn mặt dù vẫn giống xưa nhưng y đã mất đi tất cả tri giác. Lòng hắn không khỏi như bị đao cứa, đau đớn vô biên vô hạn rồi cực lan tràn, khó có cách nào kìm nén.

Bốn phía tĩnh lặng như vậy.

Đôi mắt mê mê mang mang, vừa như không nhìn rõ cái gì, vừa như khắp nơi đều là dáng hình Hà Ứng Hoan— hắn vươn tay chạm vào, tất cả lại hóa hư vô.

Giữa lúc sững sờ ngơ ngẩn, hắn chợt nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ phía sau.

“Đời người đắc ý hãy vui tràn. Chớ để bình vàng sông bóng nguyệt!* Ha ha! Thơ hay, rượu tuyệt!” Tiếng cười sang sảng kia nghe thật quen tai.

Giang Miễn cả kinh như vừa bừng tỉnh từ trong mộng, thần trí thanh minh hơn rất nhiều. Quay đầu nhìn lại, hắn chỉ thấy có một nam tử mặc xiêm y giản dị đang đi tới. Người kia tướng mạo bình thường, tay cầm bình rượu nhẹ nhàng đứng đưa, nụ cười biếng nhác, dáng vẻ phóng khoáng.

“Ngô đại ca?” Giang Miễn vừa nhìn thấy mặt người kia đã kêu lên thành tiếng, “Tại sao huynh lại ở đây?”

Ngô Tiểu Kiệt ngửa đầu uống một ngụm rượu, “Cái miếu đồ nát này cũng đâu phải do người mua, người tới thì được mà ta tới thì không sao?”

Giang Miễn ngẩn ngơ không còn lòng dạ nào mà đấu võ mồm với người kia. Hắn chỉ ôm chặt người trong lòng, giọng nói run rẩy, “Đại ca tới Lâm An thăm đồ đệ sao? Tiếc quá, huynh đến trễ một bước rồi, Ứng Hoan... đã chết.”

Giang Miễn nói mấy câu ngắn ngủi mà như đã phải trút đi tất cả sức lực, đau đớn dường ngấm vào tận xương tủy, bị ai trong lòng càng hơn trước vạn phần.

Vậy mà, Ngô Tiểu Kiệt nghe xong lại chỉ bật cười, tiến đến gần, lấy chân đá thi thể Hà Ứng Hoan một cái.

“Đang yên đang lành, làm sao mà lại chết?” Ngô Tiểu Kiệt liếc mắt, cười tươi như hoa rồi ra chiều đắc ý nói, “Ta biết rồi! Nhất định là tên tiểu tử thời này nghe nói gần đây ta vừa chế thành Cửu chuyển hoàn hồn đan nên quyết định chết để cướp linh dược của ta. Ừm, thật đúng là càng ngày càng bướng bỉnh.”

Giang Miễn đỏ khốc đỏ cười, một tia hi vọng lại lóe lên trong đáy lòng. Hắn vội la lên, “Ứng Hoan vừa mới tắt thở không bao lâu, nếu Ngô đại ca đã có thần dược thì nhanh cứu y với.”

Ngô Tiểu Kiệt không vội đáp người, chỉ cúi người thăm dò hơi thở của Hà Ứng Hoan rồi lại kiểm tra mạch đập y, thì thào nói nhỏ, “Thì ra là thế. Tiểu tử này không nghe lời ta dặn, vọng động chân khí đến nỗi tẩu hỏa nhập ma, có chết cũng đáng đời.”

Dứt lời, người nọ không tiếp tục cứu chữa mà chỉ cười hì hì ngồi xuống bên cạnh.

Giang Miễn nhất thời tức giận, hai hàng lông mày cau lại, sắc mặt hơi sầm xuống. Hắn khàn giọng, “Ngô đại ca, Ứng Hoan dù gì cũng là đồ đệ huynh, y có mắc sai lầm thì huynh cũng không thể thấy chết không cứu.”

Hắn mọi khi luôn ôn ôn hòa hòa, lúc này giọng nói lại vô cùng nghiêm khắc, vẻ mặt càng khiến người ta sợ hãi.

Vẫn cái dáng vẻ đứng đưng ấy, Ngô Tiểu Kiệt nghiêng đầu liếc hắn, “Giang huynh đệ, ta và ngươi có hơn hai mươi năm giao tình, quen biết lâu như vậy, ta chưa bao giờ thấy ngươi thất hồn lạc phách như bây giờ.”

“...”

“Ta đi xuôi về nam đã nghe không ít tin đồn, lẽ nào những lời đồn nhảm này... là thật?”

Giang Miễn ghen hờn không nói một lời.

Ngô Tiểu Kiệt vỗ tay cười ha hả, ừng ực uống một ngụm rượu lớn rồi trêu ghẹo, “Nếu Giang huynh đệ đã ở cùng tiểu Hoan thì chẳng phải vai vế của ngươi sẽ vô duyên vô cớ thấp hơn ta một bậc ư? Ôi cha, ta đúng là hời to rồi.”

Giang Miễn đỏ cả mặt, vội vàng né tránh ánh mắt người kia, “Cứu người quan trọng hơn.”

“Được rồi được rồi, vì chiếm lợi của ngươi nên ta không thể không cứu nó được.”

Nói xong, Ngô Tiểu Kiệt lấy một viên thuốc màu xanh biếc từ trong tay áo ra rồi nhét vào miệng Hà Ứng Hoan. Sau đó, người nọ đặt y ngồi xuống, điểm mấy huyệt đạo trên người y, bàn tay đặt sát lưng y nhằm giúp y dẫn thông kinh mạch.

Không bao lâu, hơi sương bốc lên từ trên đầu cả hai.

Giang Miễn ngồi bên cạnh nhìn không chớp mắt. Hắn lo lắng vạn phần, mồ hôi lạnh trên trán chảy không ngừng, dù không xuất lực nhưng dường như còn mệt mỏi hơn Ngô Tiểu Kiệt.

Nửa canh giờ sau, mí mắt Hà Ứng Hoan đột nhiên giật giật. Y ‘khụ’ một tiếng phun ra một ngụm máu bầm.

“Cuối cùng cũng cứu được rồi.” Ngô Tiểu Kiệt thấp giọng cười đầy y vào lòng Giang Miễn, “Giang huynh đệ đã có thể an tâm chưa?”

Giang Miễn ôm thật chặt Hà Ứng Hoan. Hắn nhận ra dù y khí lực yếu ớt nhưng rốt cục đã có thể hô hấp. Trong lòng nhẹ nhõm, hắn luôn miệng nói lời tạ ơn.

“Ta cứu đồ đệ của ta sao lại còn phải nghe người cảm ơn này nọ? Ô, có phải ta nên sớm đổi cách xưng hô với người không?”

Sắc mặt đã khôi phục như thường, Giang Miễn mỉm cười không thèm để ý Ngô Tiểu Kiệt đang trêu chọc mình, chỉ ôm Hà Ứng Hoan rồi đứng dậy. Vừa mới bước được một bước, hắn bỗng trượt chân suýt chút nữa ngã nhào ra đất. Hóa ra do ngồi quá lâu, hơn nữa tinh thần căng thẳng kích động, hai chân đã mềm nhũn từ lâu.

Ngô Tiểu Kiệt thấy thế không nhịn được mà bật cười ha hả.

Giang Miễn cũng không buồn bực. Hắn nhếch mép phì cười theo.

Hôm nay đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện từ đại bi cho đến đại hỉ, giờ này khắc này, hắn mới xác thực thực yên tâm. Cảm giác tưởng đã mất đi mà có lại vô cùng sung sướng, hắn nhận thấy ngoại trừ Hà Ứng Hoan, người gì chuyện gì cũng không còn quan trọng. Hắn một lòng trầm nghĩ nắm chặt tay người kia, không bao giờ buông ra nữa.

Ngô Tiểu Kiệt lắc lắc bầu rượu đi bên cạnh Giang Miễn, bước được mấy bước lại đột nhiên nói, “Dù tiểu Hoan giữ được tính mệnh nhưng...”

“Nhưng gì?”

“Gân mạch tay chân nó đã đứt, sợ rằng rất khó chữa trị.” Dừng lại một chút, Ngô Tiểu Kiệt vô tình hữu ý liếc mắt nhìn Giang Miễn, “Nếu nó trở thành người tàn phế thì ta không muốn nuôi nữa đâu.”

Mặt không đổi sắc, Giang Miễn chỉ rũ mi, đưa tay vuốt vuốt mái tóc Hà Ứng Hoan. Nụ cười thoáng nở bên môi, ánh mắt dịu dàng như nước, hắn nhẹ nhàng nói ra mấy chữ, “Ta nuôi.”

*Hai câu thơ trong bài Tương tiễn tử, tác giả Lý Bạch, người dịch Hoàng Tạo, Tương Như

37. Chương 37

Sau khi tỉnh lại từ cơn mê, Hà Ứng Hoan chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới đau nhức, tay chân mềm nhũn không chút sức lực, ngực và lưng cứ thất lại đau đớn không ngừng. Y cho rằng mình đã chết nhưng vừa mở mắt ra đã thấy Ngô Tiểu Kiệt ngồi bên cạnh, như cười như không nhìn mình.

“Sư phụ?!” Vừa mới nhúc nhích đã có một trận đau đớn ập tới, y chỉ đành hỏi đứt quãng, “Sao người lại ở đây? Con... con không phải đã chết rồi sao?”

“Ngu ngốc! Đã có vi sư ở đây, tiểu tử nhà ngươi làm sao mà chết được?” Ngô Tiểu Kiệt nhíu mày, kể giả nịnh cho Hà Ứng Hoan nghe mình đã cứu sống y thế nào.

Nghe xong lại nhớ tới trước đây mỗi lần mình gặp nguy hiểm đều có sư phụ ở cạnh bên, y không khỏi kích động mở miệng, “Sư phụ, con...”

Ai ngờ, Ngô Tiểu Kiệt bỗng nghiêm mặt lớn tiếng nói, “Người làm sao? Vi sư mệnh người hạ sơn là để cho người làm cái chuyện trái luân thường này hay sao? Thiếu chút nữa ta đã tức chết vì người rồi.”

Hà Ứng Hoan nghẹn họng nhất thời im lặng. Cách một hồi lâu, y mới rũ mi, giọng nói khàn khàn, “Sư phụ, con biết sai rồi. Con sẽ lên núi với người, cả đời này không gặp lại người kia nữa.”

Nhớ lại lời Giang Miễn đã nói trước lúc hôn mê, y chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí, không còn hứng thú đâu với mấy thứ thâm tình quyến luyến nữa.

Ngô Tiểu Kiệt trừng mắt gõ trán y, “Nói bậy! Người dù không có tiền đồ nhưng dù sao cũng là đồ đệ của Ngô mỗ ta, có làm sai chuyện gì cũng chỉ là một lỗi lầm nho nhỏ! Hiểu chưa?”

“Ồ...”

“Ta hỏi người, người đoán xem tại sao sư phụ lại đến cứu người đúng lúc như vậy?”

“Sư phụ người tính toán như thần đã sớm biết con sẽ trải qua một kiếp nạn này, cho nên đến cứu kịp thời?”

“Ngốc!” Ngô Tiểu Kiệt liếc xéo, cười to, “Từ trước khi người gặp chuyện không may, ta đã theo dõi người tròn ba ngày rồi.”

“Hả?” Hà Ứng Hoan ngẩn ngơ, kinh ngạc tới cực điểm.

Ngô Tiểu Kiệt hừ nhẹ một tiếng, dương dương đắc ý tiếp tục nói, “Sau khi người bị họ Tống bắt đi, ta đã chạy về mật báo với Giang thúc thúc của người. Nếu không phải vậy, sao hần có thể tới cứu người nhanh như vậy. Tiềm thể nói luôn, họ Tống kia đang trên đường chạy trốn thì bị ta bắt gặp, ta đã đâm y mấy kiếm trả thù cho người rồi.”

Hà Ứng Hoan càng nghe càng ngạc nhiên, nhin không được hỏi, “Sư phụ có công phu làm loạn một vòng như thế, tại sao không sớm hiện thân?”

Ngô Tiểu Kiệt không trả lời, chỉ cúi đầu gõ gõ bầu rượu bên hông rồi cười khê, “Ta với Giang thúc thúc của người đã tương giao hơn hai mươi năm, tính tình của hần sao ta lại không rõ. Một khi hần đã quyết định chuyện gì, tuyệt đối không quay đầu, trừ phi... người có bản lĩnh tác động đến tâm can hần.” Lại nói tiếp, “Sư phụ đã nói hết nước hết cái, còn lại người tự suy xét đi.”

“Sư phụ cố ý sao?” Hà Ứng Hoan giờ mới tỉnh ngộ, kêu lên, “Người thừa dịp ta bị thương, lừa gạt để Giang thúc thúc hồi tâm chuyển ý?”

“May mà người còn chưa ngốc đến hết thuốc chữa.” Ngô Tiểu Kiệt khoát tay áo đứng dậy đi nhanh ra ngoài cửa, ha ha cười nói, “Tiểu Hoan, dù người có sai lầm đến mức nào, sư phụ cũng vẫn ở cạnh bên người.”

Đang khi nói chuyện, người đã đi xa.

Chỉ còn lại một mình Hà Ứng Hoan nằm trên giường mờ mịt suy tư. Thân thể không thể động đậy, đủ loại ý niệm ùn ùn kéo đến trong đầu, ẩn ý trong những lời Ngô Tiểu Kiệt nói y đều hiểu cả.

Không sai, y đang bị trọng thương, đây là thời cơ tốt để xuống nước làm nũng với Giang Miễn. Giang Miễn tốt bụng như vậy, cũng không phải không có tình ý với y, hần biết đâu sẽ tha thứ cho y.

Thế nhưng... trước đây đã lừa hần rất nhiều lần, lẽ nào lần này lại tiếp tục mắc sai lầm? Cả đời cứ mù mờ không rõ mãi như vậy sao?

Hà Ứng Hoan nhắm mắt lại, tuy nổi lòng rối loạn, ý định đã dần hình thành.

Đúng lúc đó, cửa phòng lại bị người đẩy ra.

Hà Ứng Hoan cho rằng Ngô Tiểu Kiệt đã trở về nên không mở mắt nhìn, chỉ lo lắng thở dài, cười khổ nói, “Sư phụ, con biết người trước nay đều rất thương con, cũng biết người bình thường luôn bao che khuyết điểm, đáng tiếc, lần này con phải uống phí khổ tâm của người rồi. Giang thúc thúc thực tâm với con, con hần nên đáp lại tương xứng mới đúng. Con tình nguyện cả đời chịu nổi khổ tương tư cũng không muốn lừa gạt hần nữa.”

Hoàn toàn im lặng.

Người nọ chậm rãi đến bên giường, vươn tay ve vuốt gò má Hà Ứng Hoan. Hần thấp giọng bật cười, “Ứng Hoan, lần này người thành thật quá.”

Hà Ứng Hoan nghe thấy giọng nói thân thuộc thì ngẩn ngơ, vội vàng mở mắt ra. Y bật thốt, “Giang... Giang thúc thúc? Sao ngài lại tới đây?”

Giang Miễn bình tĩnh ngồi bên cạnh, mỉm cười đáp, “Ta tới thăm người.”

Hà Ứng Hoan đảo mắt, ánh mắt xoáy thẳng vào hắn, “Những điều ta vừa nói ngài đều nghe thấy sao?”

“Đúng thế.”

“Ta có thể thu hồi không?”

Giang Miễn ngẩn ra hỏi, “Tại sao?”

Hà Ứng Hoan vẫn như cũ nhìn chăm chăm hắn, vẻ mặt si mê, thì thào nói nhỏ, “Nếu ta không gặp ngài, trong lòng sẽ nghĩ dù không ở cạnh ngài, chỉ cả đời nhưng nhớ thôi cũng tốt. Nhưng một khi đã thấy ngài rồi, làm sao mà rời mắt? Quả gì là lừa gạt hay cướp đoạt, nhất định ta phải bắt được ngài.”

Y nói, cánh tay duỗi ra cố gắng cầm lấy tay Giang Miễn.

Nhưng y hoàn toàn không có khí lực, chỉ khẽ động một cái đã vô cùng đau đớn. Y vô thức nhíu mày, liên tục thở dốc.

Giang Miễn thấy thế, vội vàng chủ động nắm tay Hà Ứng Hoan, vừa cười vừa nói, “Trộm cũng được, cướp cũng tốt, nhưng trước tiên người phải khỏe lên đã chứ?”

Tiếng nói kia dịu dịu dàng dàng, cực kì êm tai.

Hà Ứng Hoan thềm giật mình, chăm chú nhìn kĩ biểu cảm của Giang Miễn, “Giang thúc thúc... À, Cần Chi, người...”

“Sao nào?”

“Người không giận ta ư?”

Giang Miễn chỉ cười không đáp. Hắn dần dần cúi thấp người, cuối cùng nhẹ nhàng hôn một cái bên môi Hà Ứng Hoan.

Ngàn vạn nhu tình, sâu trong đáy mắt.

38. Chương 38

Rung động tận đáy lòng, Hà Ứng Hoan cảm thấy như cả người bị hút vào trong cặp mắt kia. Trong thoáng chốc, y ý loạn tình mê không thốt nên lời.

Giang Miễn triền triền miên miên hôn một trận rồi mới chịu đứng lên. Hắn quay người lấy chén thuốc trên bàn, khẽ cười nói, “Được rồi, đã đến giờ uống thuốc.”

Hắn vừa nói vừa bón thuốc, động tác nhẹ nhàng.

Tim đập loạn nhịp, Hà Ứng Hoan nhìn chăm chăm Giang Miễn trong chốc lát rồi chợt bật cười, miêng há ra uống từng ngụm từng ngụm thuốc.

Y chỉ cần nhìn dáng vẻ dịu dàng này của Giang Miễn là đã đoán được tâm tư người kia, việc hỏi hắn còn tức giận hay không, có tha thứ hay không đã không còn cần thiết nữa.

Giờ này khắc này, hai người không chỉ gần trong gang tấc mà ngay cả tâm ý cũng đã tương liên, chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười đã có thể thay thế ngàn câu vạn chữ.

Có lẽ cũng bởi quan hệ với Giang Miễn đã trở lại tốt đẹp như xưa, thân thể Hà Ứng Hoan khôi phục rất nhanh. Hơn nữa, Ngô Tiểu Kiệt diệu thủ hồi xuân dùng được liệu tốt nối gân cho y, chỉ trong vòng một tháng, y đã có thể xuống đất đi bộ. Thế nhưng, trong thời gian y dưỡng thương, chỉ cần có cơ hội, Giang

Diễm sẽ chạy tới cãi nhau, Lục Thiết Âm thì một đi không trở lại, ngay cả cái bóng cũng không nhìn thấy, cho nên có thể nói, y dù trong lòng ngọt ngào, phiền não cũng không ít.

Giang Miễn sợ Hà Ứng Hoan bị ảnh hưởng cảm xúc nên hầu như ngày nào cũng ở cạnh bên y, rót nước bưng thuốc, nói nói đùa đùa vô cùng dịu dàng.

Chạng vạng một ngày nọ, khi hai người vừa dùng bữa tối xong đang ngồi rảnh rỗi nghỉ ngơi, Hà Ứng Hoan bỗng chống cằm, khẽ than, “Cần Chi, sự phụ ta vẫn chưa về sao?”

“Ừ, từ sáng nay đã ra khỏi phủ, chắc là lúc này đang say sưa trong một quán rượu nào đó rồi.”

“Sự phụ ngày nào cũng đi sớm về trễ, chắc cũng sắp lật tung thành Lâm An lên rồi mà vẫn chẳng tìm thấy bóng dáng đại sư huynh. Không biết huynh ấy đã đi đâu rồi.” Nói xong, y bắt giắc nhíu mày.

Giang Miễn thấy thế vội đưa tay vuốt lên nếp nhăn nơi chân mày y, cười nhẹ nói, “Ngô đại ca đã ở đây thì có thể có chuyện gì được? Huống chi đại sư huynh người võ công cao cường, tính tình lại tốt, hẳn sẽ không gây nên chuyện gì phiền toái.”

“Huynh ấy thành thật thế, rất dễ bị người ta bắt nạt.”

“Tình huynh đệ của các người sâu sắc, người lo lắng cho cậu ta cũng là chuyện đương nhiên, nhưng mà...” Giang Miễn cầm tay Hà Ứng Hoan, vừa cười vừa nói, “Người cứ suốt ngày nhắc tới cậu ta như thế, ta sẽ ghen.”

“Thật sao?” Hà Ứng Hoan ngạc nhiên, đôi mắt sáng lên nhưng rồi y lại lập tức bĩu môi, “Người muốn ta vui lên nên mới cố tình trêu đùa ta chứ gì? Ta không tin người sẽ ghen đâu.”

Giang Miễn cười cười không hề phủ nhận, chỉ vươn tay vuốt tóc y, thấp giọng, “Ứng Hoan, người chỉ cần dưỡng thương thật tốt là được. Về những chuyện khác... dù là chuyện của sư huynh người hay của Diễm Nhi, cứ giao tất cả cho ta xử lý, có được không?”

Giọng nói kia êm êm nhẹ nhẹ, vừa mềm mỏng lại vừa ngọt ngào khiến người ta mê muội.

Hà Ứng Hoan nghe vào tai, sao còn có thể nói lời cự tuyệt? Y lập tức gật đầu đáp ứng. Y dù không nói gì nhưng ánh mắt linh lợi lại nhìn Giang Miễn, sau đó, y giãn mặt tươi cười, nhào tới.

“Ứng Hoan?”

“Cần Chi.” Hà Ứng Hoan đặt cằm lên vai Giang Miễn, đôi môi mỏng từ từ tiến tới bên tai hắn, thanh âm khàn khàn, “Vết thương của ta kì thực đã sớm khỏi rồi, người có muốn thử một lần hay không?”

Giang Miễn giật mình, một lúc lâu mới hiểu được câu nói kia có ý gì. Gương mặt không khỏi hơi nóng lên, vốn muốn đẩy người kia ra nhưng khi hai tay vươn tới, hắn lại ôm lấy thất lưng Hà Ứng Hoan.

“Cần Chi...”

“Không còn sớm nữa, người về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vậy người ngủ cùng ta nhé?” Y vừa nói chuyện, tay chân vừa quẩn lấy Giang Miễn.

Giang Miễn giãy giụa không thoát, hơn nữa ôn hương nhuỷ ngọc trong lòng, hẳn thật sự không muốn buông ra. Nửa chối từ nửa chấp nhận hôn y một cái, hắn nói, “Nhưng mà, thân thể người...”

“Đừng lo, ta không sao.” Hà Ứng Hoan hỏn hển thở dốc, hôn lung tung khắp mặt Giang Miễn. Y thì ào ào nói, “Cần Chi, Cần Chi, ta rất nhớ người.”

Giang Miễn nhắm mắt lại, tình động, hắn đành phải cười gượng một tiếng rồi ôm Hà Ứng Hoan tới bên giường, nằm xuống với y.

Hà Ứng Hoan thâm mừng rỡ, một mặt cỡi y phục Giang Miễn, một mặt tiếp tục gặm cắn, tạo thành mấy dấu vết hồng hồng trên cổ người kia.

Giang Miễn nhớ lại chuyện lúc trước luôn cảm thấy không được thoải mái, cho nên hắn nằm yên mặc y khinh bạc. Hà Ứng Hoan lại giống như đã mất hết thần trí, trong lòng trong mắt chỉ còn lại một mình Giang Miễn. Y hận không thể hợp thành một thể với hắn, không bao giờ chia cách nữa.

Chẳng bao lâu sau, y phục hai người đã trút hết.

Hà Ứng Hoan dục hỏa thiêu đốt, vật kia vừa nóng lại vừa cứng từ lâu chà xát bên chân Giang Miễn. Giọng nói y mềm nhẹ, “Cần Chi, làm sao bây giờ? Ta sợ sẽ làm người bị thương...”

Giang Miễn vươn tay vuốt ve gò má y. Hắn bỗng nhiên cười khê rồi xoay người đặt y ở dưới thân, híp mắt nói, “A, sợ rằng người không có cơ hội đó đâu.”

Dứt lời, hắn cúi người hôn lên khoe miệng y, đôi môi ấm áp không ngừng trượt xuống, một đường triền miên.

Hà Ứng Hoan thất thần mở to hai mắt, không chút giấy giụa. Y chóng mặt, tay chân bủn rủn, nhiệt ý dâng lên khắp toàn thân thiêu thiêu đốt đốt.

Một lát sau, một cơn đau đớn truyền đến từ hạ thân.

Hà Ứng Hoan không khỏi thấp giọng khê kêu, ánh mắt ngập sương mù.

“Đau không?” Giang Miễn vội vàng hôn môi y, hàm hàm hồ hồ hỏi.

Hà Ứng Hoan lắc đầu, hai tay ôm lấy bờ vai Giang Miễn, cùng hắn nặng nề đong đưa lên xuống. Đau đớn bén nhọn truyền vào thân thể, thế nhưng chẳng bao lâu sau, một loại vui thích ngọt ngào từ từ lan tràn. Y khi thì bay bổng trên mây, khi thì chìm nơi đáy nước, cảm giác vừa hạnh phúc vừa đau khổ hành hạ y đến say mất say lòng, khiến y gần như không cách nào thở nổi.

Thân thể tuy buông lơi, thần trí lại tỉnh táo hơn trước rất nhiều. Y vốn lo sợ việc tốt khó thành, Giang Diễm lại luôn cản trở, thêm vào đó là lo lắng Lục Thiết Âm đi mãi không về, không biết có gặp phải nguy hiểm gì hay không, thế nhưng lúc này, y đột nhiên cảm thấy không còn gì đáng sợ nữa.

Bởi vì, y đã cầm chặt lấy tay người y thương, không bao giờ chia lìa nữa. Dù tương lai có gặp gian nan, Giang Miễn sẽ luôn ở bên y.

Hai tâm hồn đã hòa làm một, còn chuyện gì không thể vượt qua?

39. Chương 39

Ngày tiếp theo, Hà Ứng Hoan ngủ thẳng tới buổi trưa mới tỉnh lại. Y nhìn quanh bốn phía, Giang Miễn không còn trong phòng nữa nhưng nước rửa mặt đã được đặt bên giường, trên bàn cũng có vài thức đồ nhẹ nhẹ để ăn sáng.

Hà Ứng Hoan miễn cưỡng duỗi thắt lưng, nằm trên giường mà ngơ ngẩn cả người một lúc rồi mới bước xuống đất. Y vui vẻ ăn xong bữa trưa, khi vừa mới đẩy cửa phòng ra, y đã đối mặt với ánh mắt nộ khí bừng bừng của một nữ tử.

“Giang cô nương?”

“Tiểu tặc, sao ngươi lại đi ra từ phòng của cha ta?”

Hà Ứng Hoan bị bắt tại trận nhưng không hề hoảng loạn. Y chỉ nháy mắt một cái, đáp lại thản nhiên, “Ta và Cần Chi suy nghĩ tương đồng, nói chuyện hưng chí quá thì lên giường nói tiếp luôn.”

“Không biết xấu hổ! Tên tự của cha ta là để cho người gọi sao?” Vừa nói xong nàng đã rút kiếm đâm thẳng về phía Hà Ứng Hoan.

Hà Ứng Hoan nhanh chóng tránh thoát một chiêu trong chớp mắt, cười hì hì nói tiếp, “Muội muội ngoan, muội giờ đã không còn giống như xưa nữa rồi. Cứ vũ đao lộng thương thế, vạn nhất động thai thì làm thế nào?”

“Ai là muội muội của người?” Giang Diễm dừng mảy liễu, cơn giận trong đôi con ngươi càng dâng lên cao, “Dù có thân thiết thế nào ta cũng sẽ không tha thứ cho người!”

Hà Ứng Hoan vẫn cứ cười cười, thay đổi bộ pháp khéo léo tránh được công kích của nàng. Y trêu ghẹo, “Muội không muốn làm muội muội ta, hay là làm chất nữ ta vậy? Ha ha, nghe rất được đấy.”

“Người... đồ không biết thẹn!” Giang Diễm tức giận đến run cả người, nhưng vì nguyên nhân thân thể nên không thể sử dụng kiếm pháp, chỉ có thể dậm loạn một hồi.

“Ngại quá, ta đang vội chơi cờ với Cần Chi, xin lỗi không tiếp được.”

Hà Ứng Hoan chọn đúng thời điểm thoát khỏi vòng kiếm ảnh. Y chạy nhanh như gió qua một hành lang gấp khúc, lúc này mới trốn được dây dưa. Tuy trên người vẫn còn hơi đau nhức nhưng chỉ cần nghĩ mình vừa rồi trêu cợt được Giang Diễm, y đã đắc ý bật cười ha ha.

Nhưng vừa mới cười được nửa tiếng, y đã đụng phải một người.

“Tiểu tử thôi, có chuyện gì vui đến vậy?”

“Sư, sư phụ? Người đã trở về rồi đấy à?”

“Ừ, sáng nay ta vừa mới về phòng đã phát hiện có một chuyện lớn xảy ra trong phủ.”

“Chuyện gì ạ?”

Ngô Tiểu Kiệt hí hóp mắt, trầm giọng, “Ta hỏi người, rượu lâu năm vì sư giấu dưới gầm giường đã đi đâu mất rồi?”

Hà Ứng Hoan đảo mắt, cợt nhả trả lời, “Hôm trước trăng sáng vô cùng, con đã lén đem ra ngoài uống cạn sạch với Cần Chi.”

Nói xong, y xoay người bỏ chạy.

Sớm đoán được trò này của y, Ngô Tiểu Kiệt vội vàng đuổi theo, hô lớn, “Tiểu tử thôi, quay lại cho ta! Người có biết ta đã mất bao nhiêu công sức mới mua được rượu ấy không? Rượu của sư phụ mà cũng dám trộm, người đúng là càng ngày càng lớn mật!”

“Ha ha, thế này gọi là chưa khảo đã xưng có phải không? Sư phụ ngoài miệng nói đi tìm đại sư huynh, kì thực cả ngày đều tìm rượu uống, giờ còn không biết xấu hổ trách con à?”

“Người!” Ngô Tiểu Kiệt chán nản chạy một lát sau thì ngừng lại, lời ngay lẽ thẳng nói, “Đại sư huynh người lớn bằng ấy rồi chẳng lẽ còn đi lạc? Ta nghĩ nó tám phần mười là ham chơi mà thôi, chơi chán khắc trở về. Ta dò hỏi tin tức nó thuận tiện uống chút rượu, có gì là không đúng?”

Hà Ứng Hoan vẫn chạy không ngừng lại chạy thẳng đến rừng trúc mọi ngày vẫn hay luyện kiếm. Chạy vòng quanh mấy cây trúc, y đáp trả, “Chả nhẽ sư phụ đã quên những lời nhị sư huynh nói? Hẳn dặn người mỗi ngày chỉ có thể uống tối đa một bầu rượu, nhưng giờ thì sao? Hừ hừ, nếu người cứ tiếp tục như vậy, cẩn thận hẳn sẽ trở mặt đấy.”

Y vốn chỉ thuận miệng nói, ai ngờ Ngô Tiểu Kiệt nghe xong vẻ mặt liền trở nên u ám, kinh ngạc đứng ngơ ngẩn một chỗ.

“Sư phụ?” Hà Ứng Hoan lấy làm kinh hãi cũng ngừng bước theo, ngạc nhiên hỏi, “Có phải là người cãi nhau với nhị sư huynh không? Lần này xuất môn sao người không đưa nhị sư huynh theo cùng? Một mình ở trên núi, hẳn có khi buồn muốn chết rồi.”

Ngô Tiểu Kiệt nhếch miệng cười khở, “Các người đều đã trưởng thành rồi, đâu còn nghe lời sư phụ nữa? Nhị sư huynh người... ài, đừng nói đến nữa.”

Hà Ứng Hoan hiếm khi thấy được vẻ mặt mất mát của người kia thì ngạc nhiên hết sức. Y bất giác tiến thêm mấy bước, muốn mở miệng nói lời an ủi. Không ngờ Ngô Tiểu Kiệt đột nhiên đổi sắc mặt, túm lấy cánh tay y, cười lớn, “Tiểu tử thôi, xem còn chạy được nữa không?”

“Sư phụ ăn gian!”

Ngô Tiểu Kiệt đắc ý hừ một tiếng, cong ngón tay búng trán Hà Ứng Hoan, “Mau, đèn rượu cho ta.”

“Sư phụ...”

Hà Ứng Hoan oan oan ức ức nhú mảy, đang định mở miệng xin tha thì thấy có một bóng người bay vút tới. Người kia nhẹ nhàng ôm y vào lòng, cười nói, “Ngô đại ca, huynh lại bắt nạt Ứng Hoan đấy à?”

“Cái gì đấy? Rõ ràng là người đã cưỡng chiều nó quá mức.” Ngô Tiểu Kiệt nhỏ giọng thì thầm vài câu, “Tiểu tử này trộm mất vò rượu ta khó khăn lắm mới kiếm được, người nói xem ta có nên đòi nợ nó không?”

“Chỉ là rượu thôi mà, ta bồi thường huynh một vò là được.”

“Này này này, Giang huynh đệ, nếu người cứ chiều chuộng nó như thế, Tiểu Hoan sẽ sinh hư đấy.”

“Thế sao?” Giang Miễn lấy lệ hỏi lại rồi cười khê.

Hà Ứng Hoan ôm thắt lưng hần, cố ý làm mặt quỷ với Ngô Tiểu Kiệt.

“Nhìn thấy chưa?” Ngô Tiểu Kiệt chỉ tay nói, “Tiểu tử này càng ngày càng coi trời bằng vung.”

“A, không phải như vậy rất đáng yêu sao?” Giang Miễn cúi đầu nhìn Hà Ứng Hoan, con người tràn ngập vẻ thâm tình, “Tính tình của Ứng Hoan... giống hệt Ngô đại ca hồi còn trẻ.”

Ngô Tiểu Kiệt nghe xong mới hơi bốt giận, không tranh cãi nữa mà ngạo nghễ đáp, “Tất nhiên là thế rồi! Cũng không biết nó là đồ đệ của ai.”

Hà Ứng Hoan thấy thế không nhịn được phì cười thành tiếng.

Giang Miễn cũng khê ho khan vài cái, cố nhịn cười.

Ngô Tiểu Kiệt không nhiều lời nữa, chỉ lắc lắc bầu rượu bên hông, than thở, “Các người nếu cứ khinh khinh ta ta như vậy, ta sẽ đổ kị đến chết mất. Quên đi, quên đi, các người cứ tiếp tục, ta đi trước đây. Còn nữa, đừng có quên trả ta một vò rượu ngon đấy.”

Dứt lời, người nọ nhẹ nhàng xoay người lướt đi, cao giọng ngâm nga, “Hôm nay có rượu, nay say khướt. Ngày mai buồn đến lại mai buồn ...”

Đợi Ngô Tiểu Kiệt đi rồi, Hà Ứng Hoan mới lui ra khỏi lòng Giang Miễn, “Sao mới sáng sớm đã không thấy bóng dáng người?”

“Ừ, có chút việc.” Giang Miễn nắm tay Hà Ứng Hoan, bước về phía thư phòng, “Ứng Hoan, ta có một vật muốn tặng cho người.”

“Hả?” Hà Ứng Hoan sáng cả mắt, gương mặt lập tức giãn ra cười hỏi, “Là gì vậy?”

Giang Miễn cười mà không đáp. Đến trước cửa phòng, hần mới nghiêng người nhìn thẳng y, chậm rãi mở tay trái ra.

Hà Ứng Hoan đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong lòng bàn tay người kia là hai viên xúc xắc xinh xắn màu trắng ngần.

“A...” Nhớ lại chuyện trước kia, y không khỏi thấp giọng kêu thành tiếng, tâm thần hốt hoảng.

“Thế nào?” Giang Miễn nhú mảy, cười hỏi, “Người không muốn à?”

Hà Ứng Hoan chỉ ngậy người trong chốc lát rồi cũng cười rộ theo. Đoạt lấy hai viên xúc xắc xoay xoay trong tay, y nói, “Cần Chi, hay là chúng ta đánh cược đi.”

“Cược gì?”

Hà Ứng Hoan đảo mắt, lặng lẽ nói mấy câu bên tai Giang Miễn.

Giang Miễn cười khê một tiếng rồi kéo Hà Ứng Hoan vào trong thư phòng. Hần nghiêng người hôn lên gò má y, dịu dàng đáp, “Hình như có cược thế nào, người đều là người có lợi.”

Hà Ứng Hoan ha ha cười không ngừng, tiện tay tung xúc xắc để chúng đảo vòng quanh mặt bàn.

Hồng đậu tương tư, lạnh canh xúc xắc
Tương tư nhập cốt ai người biết chăng?
— TOÀN VĂN HOÀN —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhap-cot-tuong-tu>